

NOVINY

Volume 4 Issue 133 (488)

ČTRNÁCTIDENÍK SLUŠNÝCH KRAJANŮ

19. III. – 1.IV. 2018

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 19. března

Putin vyhrál volby, už v prvním kole dostal 76,7 % hlasů
V Izraeli obvinili z pašování zbraní francouzského občana
Slovenskou vládu čeká pět personálních změn, oznámil Pellegrini
Vyjednáváci se shodli na velké části dohody o brexitu, říká Barnier
Babiš zahájil kázeňské řízení s šéfem GIBS Murínem, jehož kritizuje
Jie Tien-ming je v Číně vyšetřován, ze CEFC odejde, oznámil Hrad
Poštáři předali Babišovi účet za služby, které stát žádá, ale neplatí
Státní zastupitelství zastavilo vydání kurdského politika Muslima
Počasí v Praze: oblačno, -1 °C
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Ne každý si hned uvědomí, že lidé ve středověku mysleli a vůbec žili jinak. Například by je v životě nenapadlo uvažovat o neexistenci boží. Pokud se našel jednotlivec, který myslel jinak, byl to jen jeden z milionu. Lidé se narodili v době gotické a umřeli v době gotické.

Bylo normální chodit pěšky z vesnice do vesnice, na pole či na jarmark pět hodin chůze. Kůň s vozejkem nebyl o moc rychlejší. Lidé kupovali akorát sůl, nádobí

a občas i šaty. Chodili ve dřevácích, co si sami vydlabali ze dřeva, jedli, co si sami vypěstovali, i máslo si dělali sami. S obilím šli do mlejna a za umletí zaplatili obilím. Mimo panstva a duchovenstva, kterým odváděli část z úrody (říkalo se tomu desátek, protože to byla desetina z úrody), všichni pracovali, ano - i malé děti. Rozdíl v potravě mezi panstvem a lidem byl většinou a pouze v množství. Chleba, sýr, ředkvičky, pivo a mléko byli základní potraviny a byly pro všechny stejné.

Všichni chodili do kostela v neděli a vedle fary byla škola, kde se vyučovali děti, v Čechách už ve středověku, k údivu lidí z ostatních zemí, většina obyvatelstva, včetně žen, uměla číst a psát. Nakonec mě napadlo – vzpomněl jsem si, jak stranicky vypělá soudružka učitelka vysvětlovala nám, žákům šesté třídy, jak musíme být vděční KSČ, protože náš dědeček neměl televizi když byl dítě, ale mi jí máme. To až někdo vám bude přirovnávat středověk a dnešek.

Řekli bychom si pomáhat.

Malá exkurze do středověku

PeTaX Článek vyšel na svobodny-svet.cz
Před nějakým časem jsem narazil v nějakém časopisu na rozhovor s renomovaným historikem, který vyvracel zažitě představy, které nám byly vštěpovány i v hodinách dějepisu ve školách. Ne snad, že by polemizoval s nějakými daty, ale uváděl souvislosti, které bud' byly taktně

zamlčovány, nebo přinejmenším zlehčovány.

Do jisté míry to samozřejmě chápu, protože jak se obecně ví, tak historická pravda je vždy taková, jak ji interpretuje vítěz. Nebo možná ještě přesněji, v Orwellově duchu: „Kdo ovládá minulost, ovládá budoucnost. Kdo ovládá přítomnost, ovládá minulost“. Oba ty výroky se samozřejmě týkají i dob nepříteli dávno minulých, ale je do jisté míry s podivem, že takovéto zbytečné dezinterpretace můžeme zahlédnout i v dobách vzdálených už poměrně bezpečně, třeba v tom středověku.

Jeden z těch zmíněných článků například hovořil o **údadlostech v Rakousko-Uhersku** a o tom, že jeho obecné vnímání tak, jak bývalo v dějepise vykládáno, neodpovídá až tak docela tomu, co je potom nacházeno v archivních materiálech, které přece jen neutrpěly tolik, jako jejich dobový, účelový výklad.

Ale pro dnešek se nechci tolik zabývat Rakousko-Uherskem a ponechám si to na některý z příštích článků. Dnes bych se, v počátku nového roku, věnoval spíše tématu zajímavějšímu, tedy pozdnímu středověku, s přihlídnutím nejen k tehdejší sexualitě, ale i k jiným mýtům kolem něj se vyskytujícím.

Abych předešel nějakým výtkám, pak uvádím, že budu místy citovat historika profesora PhDr. Jaroslava Čechuru, DrSc., tedy žádnou bezvýznamnou nulu. V současnosti je profesorem Teologické fakulty UK, předtím byl šéfem archivu Národního muzea a dlouhá léta působil jako profesor Ústavu českých dějin Univerzity Karlovy. Je pokládán za špičkového odborníka na období českých dějin 14. až 18. století a napsal nejen několik set odborných článků, ale i přes tři desítky knih a tematických publikací.

Byl středověk opravdu dobou temna a kruté rekatolizace, jak nám v dějepřavě — pravili, anebo lidé žili docela klidně a pohodově životy v rámci tehdejších možností, nepřilíš se lišící od dnešních?

Na otázku, kde se tehdy obyčejní lidé seznamovali, odpovídá historik překvapivě tak, že v hospodě. Ženy byly tehdy daleko samostatnější a nebyl pro ně problém vyrazit si do hospody na pivo. Samozřejmě pokud se pořádala v hospodě nějaká svatba, bylo napůl vyhráno, protože svatby se účastnili všichni z širokého okolí a popravdě, příliš střízliví nebyli. Takže pro navázání vztahu bylo prostředí zcela ideální. Stejně tak žijeme v jakémsi omylu, že veškeré námluvy a svatby domlouvali pouze rodiče a to na základě majetkových plánů. Samozřejmě, že ty hrály svoji úlohu, ale pro nevěstu s bohatým gruntem se nabízela celá řada ženitby chtivých mužů a mohla si tak sama snadno vybírat.

Zajímavě pan profesor také odpovídá na otázku, nakolik bylo ve středověku obvyklé násilí vůči ženám. Kupodivu záznamů v historických materiálech nachází poměrně málo, a pokud, pak spíše ve městech. Většinou ale docházelo k sexuálnímu styku po vzájemné (a velmi otevřeně formulované) domluvě. A buď se dohodli, či nikoliv. Ovšem, pravda, dívka si ten zájem mohla vykládat poněkud jinak, a ráno se trochu divit, kam její nastávající zmizel, ale soudím, že zase tak naivní nebyly.

Pokud už k nějakému násilí došlo, pak bylo souzeno velice mírně. Předmětem totiž většinou nebyl ani tak samotný sex, jako spíše následné otěhotnění a spor o vyživování dítěte. Pokud se ovšem mladík rovnou nepřiznal, což bývalo častější, a pak nenásledovala buď svatba, anebo (kupodivu) vyměření alimentů povinnosti. Došlo-li skutečně k znásilnění, pak trestem mohlo být kupříkladu půl roku nucených prací, přičemž nezřídka vrchnost udělila v polovině trestu milost. V každém případě byli tehdy lidé podstatně pravdomluvnější, takže se v drtivé většině vilný viník rychle přiznal. Obvykle stačila přísaha na Bibli a i ta se používala sotva v jednom procentu deliktů, jak historik připomíná. Pokud žalovaný i tak zapíral, byl zproštěn, protože to by si přeci netroufl, takové křivopřísežnictví... Možná žili tehdy lidé o poznání opravdověji a ne tak zkaženě, jako později. A ani nebyli k dispozici drazí obhájci, kteří by jej z toho vysekali na procesní chyby, ani se soudy nevěkly ještě v dospělosti předmětného pacholete...

Zajímavý je nále z zkoumání matrik, na jehož základě se dá vyvodit, že naprosto **žádnou výjimkou nebyl předmanželský styk**, což bychom si v nábožensky exponované době patrně nepředstavovali. Zhruba v polovině případů (souzeno podle matričních záznamů o svatbách a křtech) byl zcela obvyklý. Stejně tak se o sexu hovořilo zcela otevřenou řečí (tedy patrně žádné zvaní na prohlídku sbírky motýlů, či na kávu) a nebylo výjimkou, že se dvojice oddávala sexu někde v polích nedaleko ostatních a vcelku se nikdo nebál ani klepů, ani postihu. Prostě, když musíš, tak musíš. Pozdější prudernost přišla až někdy v 19. století a paradoxně proto, že obrozenci potřebovali vytvářet hrdinské kultury a proto bylo nežádoucí zmiňovat u takového geroje nějaké poklesky, jako smilstvo. (Ostatně, ve středověku se chodili všichni vysrat na výsernici, zatímco v devatenáctém století už měli na totéž převět!)

To puritánství mizelo až v době, kdy se ve městech začal rozvíjet tovární průmysl a mravy (tehdy už) proletariátu se zase rozvolňovaly. Údajně každý třetí dítě bývalo nemanželské. Pokud však někde přetrvávala falešná morálka, pak to platilo spíše o společenských špičkách.

Historik zmiňuje zajímavost, že když do Prahy přijel roku 1619 Fridrich Falcký s Alžbětou Stuartovnou, nebyli zvyklí mít ke svým šestí dětem chůvy a kojné a starali se o ně sami. To místní maloměstská společnost obtížně chápala. Jak je možné, že super-urozený pár má tak měšťácké mravy? Obdobně těžko chápali, že Fridrich při pohybu městem měl pouze jediného člena ochranky. (To dnešní velmožové, to je jiná třída! Ti mají o ty své smradlavé životy tak velký strach, že bez ochranky neudělají ani krok.)

Pokud se jedná o manželský život vysoce urozených té doby, pak obvykle nejenže měli zcela oddělené ložnice, ale často i byty, protože jejich panovnické programy nebyly zcela totožné, a často ani nepobývali na stejném místě. Z toho vyvozeně vyplývá, že král i královna obvykle mívali celou plejádu milostníků a milostnic, aby uspokojili tělesné potřeby. Důkazů je dostatek.

Pokud jde o věkovou hranici sňatku, pak byla tehdy stanovena na 15 let věku a v archivech historik nenašel žádné záznamy s věkem nižším. Výjimkou samozřejmě byly panovnické rody a politické svazky, které se uzavíraly už v dětství, ale ty nebyly v době nezletilosti naplňovány; k jejich skutečné „konzumaci“ docházelo také až v pozdějším věku. Dokonce se u těchto „politických“ svateb nechávali někdy jen zastupovat.

Další zajímavost nacházíme u příbuzenských sňatků, které byly opět obvyklejší v aristokratických rodinách zejména s ohledem na panovnické zájmy (všichni si jistě vzpomene na Habsburky), kde nebyly žádnou výjimkou sňatky přímých bratranců a sestřenic. Pak se nebylo co divit, že u nich docházelo k degenerativním změnám (v lepším případě). Na venkově se ale příbuzenské vztahy prověřovaly, a pokud byl příbuzenský vztah příliš blízký, žádala se o svolení konzistoř (církvní správní orgán). Ovšem, na druhou stranu, k zamítnutí obvykle nedocházelo, protože buď mohli milenci žít jen na hromádce, což nebylo nikterak výjimečné, anebo se nechali oddat v tajnosti někde jinde.

Další zajímavostí je, že takzvané „zmrhané“ ženy, tedy buď svobodné matky anebo v očekávání, nežily na okraji společnosti, jak bychom si vcelku chybně namlouvali. Nebylo výjimkou, že i vysoce vážený hospodář si vzal mladou svobodnou matku, třeba jen proto, aby mu byla hospodyní, a když skonala, nová majitelka hospodářství si vzala jiného, i významně mladšího muže. Ostatně z věkového rozdílu si nedělali velkou hlavu jako dnes a nezřídka byly mezi manželi rozdíly 30 či 40 let (a to na obě strany!). Ale samozřejmě šlo velmi často hlavně o majetky.

Jak tomu bylo s manželským věnem? Jak kdy. Zejména po 30leté válce (1618–1648) byly mužské řady tak prořídle, že spousta hospodářství byla pustých a věno nevěsty tím pádem nebylo vůbec zajímavé. A nebylo výjimkou, že rodiče nevěsty byli rádi, že vůbec nějakého hospodáře získali. Historik zmiňuje, že představy o selských dynastiích hospodářích přes deset generací jsou naprosto z říše pohádek. Dokonce ani tradované dědění statku z otce na syna obvykle příliš nefungovalo. Hospodaření často buď syna nebylo, anebo nebyl k tomu a po pár letech jej buď přivedl na buben, anebo hospodařit sám přestal.

Jak už jsem zmínil výše, během třicetileté války došlo k prudkému úbytku obyvatel a mnoho hospodářství zůstalo opuštěných. Takže dalšími mýtem je, že po válce došlo k období temna a útlaku. Kdyby totiž na poddané byl vyvíjen nějaký enormní útlak jakéhokoliv druhu, lidé by z panství odešli jinam, kde by se k nim vrchnost chovala slušněji. Šlechta neměla k útisku mnoho motivů.

A ani další **mýtus o ždímání poddaných nemá reálný základ**. Bylo v zájmu všech, i šlechty, aby venkov vzkvétal a prosperoval a nebylo výjimkou, že „ze svého“ pořídila poddaným třeba tažný dobytek (uvádí příklad Schwarzenberků, kteří nakoupili stovky tažných volů až z Holandska).

Dokončení na straně 4

Mailing address:

Publisher and Editor-in-Chief: Vratislav Ricardo Eugène Maria Jan-Křtěl BEJŠÁK-COLOREDO-MANSFELD, ph.: 02 9319 6380 / 0414 540 465 e-mail: noviny@exemail.com.au nebo/or nesemvamnoviny@gmail.com. NO FAX MEMBERSHIP / ČLENSKÝ POPLATEK: one year AU\$ 80.00, a half year / na půlrok AU\$ 45.00. Evropa a Amerika AU\$109 na rok včetně poštovního (noviny se tisknou každé druhé pondělí /printed every second Monday).

NOVINY P.O.BOX 3335, REDFERN, NSW 2016

further information and advertisements rates <http://noviny.20m.com>

Úterý 20. března

Kiska odmítl jmenovat vládu, Pellegrini přinese jiná jména a Trump dva dny po volbách blahopřál Putinovi, zvažují summit

Exprezident Sarkozy byl zadržen kvůli financování své kampaně

Babiš nyní nebude Sněmovně vysvětlovat kárné řízení s Murínem a Sněmovna odmítla řešit ruské nařčení o původu jedu v Británii

Státní zástupce navrhl Rathovi devět let a propadnutí majetku

Drahoš ohlásil kandidaturu do Senátu a založení spolku

Našly se filmové materiály z procesu se Slánským

Počasí v Praze: oblačno, 5 °C

Středa 21. března

Pellegrini předal nový návrh vlády, Kiska ji dnes jmenuje Merkelová obhajovala přijímání běženců, krize se nesmí opakovat a Ruský velvyslanec obvinění s jedním novičok Stropnickému nevysvětlil

Návrh Pirátů na prolomení advokátní mlčenlivosti sněmovnou neprošel

Jednali představitelé ANO a ČSSD, Hamáček vidí vůli hledat shodu a ČSSD vyzývá ministra školství Plagu, aby našel peníze pro učitele

Prezident Zeman vyznamenal apoštolského nuncia Leanze a GIBS podle NSZ Zemana správně nedodržovala trestní řád

Počasí v Praze: skoro jasno, 5 °C

Čtvrtek 22. března

EU bude zatím osvobozena od cel na dovoz oceli a hliníku do USA a Savčenkou zbavili imunity a zatklí kvůli podezření z přípravy převratu

Slovensko má novou vládu; Pellegrini převzal program Ficova kabinetu

Tlak na kvóty může vést k odchodu Česka z Evropské unie, pohrozil Babiš

Expremiér Sobotka oznámil, že končí ve Sněmovně i ve vysoké politice a Zeman před učitelé kritizoval účast dětí ve studentském protestu

Ve věku 69 let zemřel překladatel Pratchettových knih Jan Kantůrek

Výbuch v areálu chemičky v Kralupech zabil šest lidí

Počasí v Praze: postupně zataženo, 5 °C

Pátek 23. března

Muslimský terorista ve Francii zabil tři lidi a byl zastřelen Španělsko obžalovalo ze vzpoury 13 katalánských politiků a Kongres schválil rozpočet vlády USA, Trump přes výhrady podepsal

V ČSSD potřebují víc času, klíčové jednání s ANO se odsouvá

Babiš s Filipem mluvili i o možném vyhoštění ruských diplomatů a Pokračuje vyšetřování výbuchu v Kralupech, kde zemřelo šest lidí

Anticenu Bludný balvan získali lobbisté i alternativní vědci

Nejoblíbenějším učitelem je David Turek z Č. Kamenice

Počasí v Praze: skoro zataženo, 4 °C

Víkend 24. – 25. března

Erdogan si stěžoval Macronovi na přístup EU k Turecku V Německu zadrželi katalánského expremiéra Puigdemonta

Zemřel četník, který se při útoku ve Francii vyměnil za rukojmí a Vyhoštění diplomatů je minimální krok, soudí Kmoníček a Telička

KSČM má výhrady ke 3 až 4 ministrům, řekl po jednání vedení Filip

V Národním divadle byli vyhlášeni laureáti prestižních cen Thálie a V plzeňském nočním klubu útočila žena kyselinou, zranila pět lidí

Most u Brandýsa byl zbourán, na D10 se vrátil provoz

Počasí v Praze: oblačno, 8 °C

Pondělí 26. března

Slovenský parlament vyslovil důvěru vládě premiéra Pellegriniho a Počet obětí požáru v Kemerovu překročil šedesát, včetně desítek dětí

Zaměstnanci ruských ambasád vypoví 15 zemí EU plus USA a Kanada a Česko vyhostí tři pracovníky ruské ambasády kvůli otravě agenta Skripala

Zeman uložil BIS pátrat, zda byl na území ČR vyvíjen či skladován jed novičok a Zavedení e-neschopenky se bude muset odložit, říká ministryně Němcová

Rath začal přednášet závěrečnou řeč, kritizuje soudy, žalobce i politiky

Podle CVVM by se do sněmovny nedostali lidovci, TOP09 a STAN

Počasí v Praze: oblačno, 6 °C

Úterý 27. března

NATO v reakci na kauzu Skripal zmenší počet členů ruské mise a Vyhošťování Rusů západními státy je výsledek vydírání USA, říká Lavrov

Bude-li ČSSD trvat na odchodu Babiše, ANO končí debatu, říká Faltýnek

Na ministerstvech obrany a vnitra zasahovala kvůli IT zakázkám policie

Ryan očekává, že Česko vydá ruského hackera Nikulina do USA a Vláda podpořila výraznou slevu jízdného pro seniory a studenty

Anarchisté neplánovali teroristický útok na vlak, potvrdil soud

Taxikáři na Václavském náměstí protestovali proti Uberu

Počasí v Praze: oblačno, 9 °C

Středa 28. března

Skandály se zneužitím dat na brexitu nic nemění, ujistila Mayová a Kreml slíbil reakci na exodus diplomatů, stojí o summit s Trumpem

Kim Čong-un jednal v Číně s prezidentem, mluvil o bezjaderné KLDR a Výsledek jednání ANO a ČSSD se nelíbí Foldynovi i dalším poslancům

Babiš na Mělnicku převzal od občanů petici proti plánované spalovně

Mynář bez prověrky našel zastání u poslanců ANO a komunistů a Český olympijský výbor představil nové varianty státní hymny

Facebook představil změny ve správě údajů o uživateli Počasí v Praze: zataženo, 9 °C

Čtvrtek 29. března

Rusko vyhostí stejný počet diplomatů jako Británie a její spojenci a Egyptský prezident Sisi podle očekávání vede ve volbách

Stav Skripalovy dcery po otravě "novičokem" se rapidně zlepšil

V jednání ANO a ČSSD jde o personálie, v programu je téměř shoda a Více než 550 zaměstnanců

Vítkovických strojiren dostalo výpověď

V kauze tzv. poslaneckých trafik není soudkyně Králová podjatá

Kázeňské řízení s Murínem ještě neskončilo, zůstává ve funkci a Zeman na Pražském hradě ocenil záchranné činy roku

Počasí v Praze: oblačno, 9 °C

Pátek 30. března

V Pásmu Gazy vypukly protesty organizované Hamásem Americký soudce zamítl žádost pornoherečky o výslech Trumpa

Rusko si předvolávalo velvyslance, oznámilo jim vyhoštění diplomatů a Česko vydalo hackera Nikulina do USA, žádost prý byla důvodnější

Nikulinův advokát Sadílek chce prověřit postup ministra Pelikána a V 69 letech zemřel bývalý mediální magnát Fidelis Schlée

Řidič v M. Lázních srazil několik chodců, jeden zemřel Hromadná havárie blokovala tři hodiny dálnici D1

Počasí v Praze: oblačno, až 13 °C

Víkend 31. března – 1. dubna

Rusko poslalo Británii a Francii otázky ke kauze Skripal Izraelský ministr odmítl výzvy k vyšetření zabití Palestinců

V Cambridgeu pohřbili britského fyzika Hawkinga, zvon odbil 76krát

Nikulin má pomoci Muellerovu šetření proti Trumpovi, míní média v USA

Livia Klausová končí na vlastní žádost jako velvyslankyně na Slovensku

Policejní prezident Tuhý říká, že politický tlak ze strany nové vlády necítí

Sobotní volby ve čtyřech obcích přilákaly v průměru 67,6% voličů

Začal fungovat systém automatického tísňového volání aut eCall

Počasí v Praze: proměnlivo, větrno, 10 °C

Měla by být matematická paralympiáda, kde by absolventi humanitních oborů počítali trojčlenku a ostatní jim fandili, jak se hezky snaží.

Vydavatel:

Turecké letecké síly koncem března úmyslně **zničily jeden z nejstarších kostelů v celé historii křesťanství** sousedící s městem Afrin, který byl před několika lety dobyt Tureckem.

Dále byl zničený "kostel Julianus, který zahrnuje mauzoleum a je jednou z nejstarších křesťanských církví na světě postavené na konci 4. století," dodal. Sýrie bývalý šéf starožitností Maamoun Abdulkarim řekl AFP.

Bombardování zničilo mnoho důležitých archeologických budov ", včetně hrobu Saint Maron Maronite katolické církve

A pak se Turci a jejich president diví, že máme k Turecku nehezky přístup? Já se vůbec divím, že Evropa a svět ignoruje napadení Sýrie Tureckem. Pro turecké Muslimy jsou alawitě v Sýrii kacíři, které je nutné vyhubit, (stejně jako křesťany).

Samková k vraždě novináře

VRAŽDA NOVINÁŘE NA SLOVENSKU??

Je to jako se studentem Šmídem, s pádem letadla nad Ukrajinou, zbraněmi hromadného ničení v Iráku atd atd.

Když zabil novináře Mrázek, tak to bylo všem mediálním řvounům jedno. Když se mladej kluk, sportovec, co předal Cibulkovi jeho seznamy, utopil asi ve 20 cm vody, tak to žádnýho novináře nezajímalo, že při Dubčekově bouračce zmizela jeho aktovka s dokumenty potvrzující Dolejšího analýzu 17. listopadu ani štěk o tom v novinách. Když černoch v Itálii zabije a rozčtvrtí blondýnu a sní ji srdce a vagínu, tak o tom novináři napíší na půl huby jen proto, že si někdo lidštější vezme pistoli a postřílí náhodně pár černochů. (Pak slyšíme v novinách o tom, jak místní strašně protestují proti rasismu a na fotce je pár černochů a smažek)

Když Havel vychvaloval humanitární bombardování včetně Srbské televize a při tom zabíjených novinářů tak novináři jásalí.

Pravidlo zní - jakmile je z toho hned mezinárodní mediální kauza, tak je to připravené, pod falešnou vlajkou, vrazi jsou z té party, co řve. Důvod je útok na Fica, kterej nechce uprchlíky a totální zničení své země.

Když novinářský hyeny uštvou k smrti Ransdorfa či Karla Slezáka, tak se jich pár raduje a zbytek na to kašle. Takže věřit, že jsou šokováni jen proto, že umřel cizí chlápek nejde.

Taky křičej jen samí profláklí jako Vašaryová, ČT-gang, Bakala-boys atd.

Jo a když něco platí Soros, tak dá prachy Open Society, ta je dá neziskovce (jen si rozklikávejte dárci neziskovky který chválí v TV) neziskovka je dá placenejm řvounům, kteří vůbec nemusí vědět, co dělají. Pak se dá pokyn manažerům velkejch bank a firem (nemá tam snad Soros investováno), politikům, spravovatelům norskejch a korejskejch fondů (cože jim na nás tak záleží) cizí ambasády atd. Pořád to samé dokola.

Jo a víte, co je vlivový agent? To se vytipuje někdo, se samovolně "správnými" názory a tomu se umetá cestička. Ten si doopravdy může myslet, že ho nikdo neplatí (jen neví, že se zatlačilo na ty, co mu přiklepli zakázky, sponzorování atd.)

A že lidi vidí za vším Sorose. Sám se vytahoval, že má v Evropském parlamentu stovky "přátele" tím myslí zkorumpovance.

I západní noviny psaly, že Soros dával Chartě milióny dolarů ročně, CIA sama hlásila že jim dává navíc půlku toho, co na Chartu dávaj sami. To není těžký vygooglovat. ČT sama říkala, že Havla vybíral Tigris z Paříže a jindy přímo řekla, že Tigris pracoval pro CIA. Tak jak toho Sorose nemáme vidět za každým Havloidem.

Komunista Štěpán popisuje, jak za mláčením na Národní seděl Havel ve stejný Kavárně jako Lorenz. Za pár měsíců zemřel zcela přirozenou smrtí.

Jsou na webu osobní svědectví jak si Havel za cesty vlakem posílal "hlídající" estébáky pro cigára či jídlo nebo co to bylo.

V mediích o tom ani slovo. Co si maj lidi myslet jinýho, než co novinář, to lhář a když někdo zabije novináře, tak to byl jeho kumpán v akci pod falešnou vlajkou.

Krk dám na to, že vraha toho novináře nikdy nechytěj. (A pamatujete si, jak rychle chytili "lesního vraha" - to chtěli. Mrázkova vraha nechytli nikdy - nechťeli)

Je konec prázdnin. Učitelé se vracejí z klidu psychiatrických léčeben do blázců ve školách.

Vražda Jána Kuciaka a jeho snúbenice Martiny:

Hyenizmus ľudí nepozná hranice

BRATISLAVA - Slovensko sa stále spamätáva z otrasnej vraždy investigatívneho novinára Aktualít Jána Kuciaka a jeho snúbenice Martiny Kušnírovej. No aj napriek ohavnosti činu, pri ktorom prišli o život dvaja mladí ľudia, na internete sa miestami objavujú kruté a zbabelé pokusy o pošpinenie Kuciakovho mena.

Na Jána Kuciaka a jeho snúbenicu spomínajú všetci ako na milý a usmievavý pár. Ona archeologička, on novinár, ktorý odhaľoval veľké kauzy, čo sa mu pravdepodobne nakoniec stalo aj osudným. Okrem toho, že Kuciak pracoval ako investigatívny reportér pre portál Aktuality.sk, pôsobil aj ako externý pedagóg na svojej alma mater Univerzite Konštantína Filozofa v Nitre.

To, že motívom vraždy bola pravdepodobne jeho investigatívna činnosť, vyvolalo zdesenie nielen na celom Slovensku, ale aj v zahraničí. Niet sa preto čomu čudovať, že o ňom a jeho smrti vznikol text aj na známej internetovej encyklopédii Wikipedia.

No zarážajúce je, že sa ho niekto niekoľkokrát pokúsil upraviť. Upozornil na to učiteľ a občiansky aktivista Juraj Smatana na svojom Facebooku. Text na Wikipédii upravil niekto aj po tom, ako ho stránka viackrát stiahla.

Zdá sa, že hyenizmus niektorých ľudí, ktorí si neuvedomujú, že niekto zavraždil nielen skvelého novinára a jeho snúbenicu, ale najmä dvoch mladých ľudí, ktorí mali celý život pred sebou, naozaj nepozná žiadne hranice. Topky sk

Rekordný počet nezvestných: Policajný hovorca vyvrátil najväčší HOAX, nejde len o 24 hodín

BRATISLAVA – Takmer každý deň kolujú správami fotografie nezvestných tváří a prosby od ich blízkých. Na Slovensku sa počas uplynulého roka stratilo až 18 278 osôb, po ktorých bolo vyhlásené policajné pátranie. Najväčším nepriateľom pre nezvestného je čas. Z rekordného počtu nezvestných sa políciou podarilo vypátrať 70,83 percent, no v mnohých prípadoch nešlo o šťastný koniec. Polícia prednedávnom na svojej sociálnej sieti vyvracala hoax, že nezvestnosť osoby je možné nahlásiť až po 24 hodinách. Ak by ste sa náhodou ocitli v koži oznamovateľa, prinášame vám detailné informácie, ako prebieha policajné pátranie po nezvestnej osobe. Pre Topky o tom povedal hovorca Prezídia Policajného zboru Michal Slivka.

Polícia na svojom Facebooku 20. marca zverejnila krátky status, v ktorom vyvracala hoax, že nezvestnosť osoby je možné nahlásiť až po 24 hodinách. „*Tento hoax sa objavuje často vo filmoch a seriáloch, čím nebezpečne zavádza príbuzných nezvestných osôb. Nezvestnosť akejkoľvek osoby hláste na políciu BEZODKLADNE,*“ napísala polícia. K tomuto príspevku sme oslovili hovorca Prezídia Policajného zboru Michala Slivku.

Čo robiť v prípade nezvestnosti osoby alebo dieťaťa

Vaše prvé kroky ak zistíte, že sa vaše dieťa alebo blízka osoba nenachádza na obvyklom mieste, či na vopred dohodnutom, je potrebné, aby ste v čo najkratšom čase zašli na najbližšiu policajnú stanicu podať oznámenie o nezvestnosti vášho blízkeho. Michala Slivku sme sa opýtali, prečo si ľudia dodnes myslia, že nezvestnosť je potrebné nahlásiť až po 24 hodinách nezvestnosti. Tento hoax označil za nepravdivý. „*Na území Slovenskej republiky neexistuje žiadna 24-hodinová lehota na oznámenie nezvestnosti dieťaťa, resp. osoby. Pri dospelých osobách je na zvážení oznamovateľa vzhľadom na okolnosti nezvestnosti, či je nevyhnutné nahlásiť nezvestnosť bezodkladne alebo nie,*“ vysvetlil pre Topky Slivka. Dodal, že pri podávaní oznámenia o nezvestnosti je nevyhnutné, aby oznamovateľ políciou vynaložil maximálnu súčinnosť a uviedol všetky skutočnosti, ktoré by mohli pomôcť pri pátraní.

Nevyhnutnosťou je aj predloženie aktuálnej fotografie danej osoby. Rovnako dôležité je uviesť výrazné identifikátory nezvestnej osoby, medzi ktoré napríklad patrí tetovanie, piercing, ráštep pery, materinské znamienka, rečová vada či koktanie alebo račkovanie. Po nahlásení sa pátranie po nezvestnej osobe následne zverejní na webovej stránke Ministerstva vnútra SR.

Ako polícia postupuje pri pátraní

Policajný útvar po úspešnom prijatí oznámenia o nezvestnosti ihneď vyhlasuje celoštátne a medzinárodné pátranie. Údaje o hľadanej osobe vloží do príslušného informačného systému Policajného zboru SR. Nasleduje fyzické pátranie, kedy policajné hliadky v teréne na základe prijatého hlásenia preverujú okolie a zariadenia, kde by sa nezvestná osoba mohla zdržovať. „*Zabezpečujú sa previerky k nezvestnej osobe v rodine, u kamarátov a známych, ďalej v zariadeniach, kde by sa osoba mohla vyskytnúť, ako napríklad autobusová a železničná stanica, nemocnica, školské zariadenia, stravovacie zariadenia a podobne,*“ informoval Slivka.

Ak má nezvestná osoba mobilný telefón, získavajú sa prevádzkové a lokalizačné údaje od jednotlivých mobilných operátorov. Hovorca Policajného zboru uviedol, že pokiaľ si to vyžaduje situácia a je potrebné prehľadať väčší terén, vykonáva sa pátracia akcia za prítomnosti väčšieho počtu policajtov, služobných psov a špeciálnej techniky. Pátranie po osobe sa tiež zverejňuje aj v hromadných oznamovacích prostriedkoch ako sú Krimi noviny, Facebook či v regionálnej tlači.

Ako postupuje polícia po vypátraní osoby

Po úspešnom vypátraní dospelých osoby sa polícia skontaktuje s oznamovateľom, kde ho informuje o závere. „*Miesto pobytu môže byť oznamovateľovi oznámené iba so súhlasom vypátratej osoby. V prípade pátrania po dieťati polícia vyzve rodičov alebo zákonného zástupcu na prevzatie osoby, resp. umiestni osobu do bezpečia za pomoci pracovníkov oddelenia sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately,*“ vysvetlil nám Slivka. Pripomenul, že štandardnú dobu pátrania nemožno definovať. „*Niekedy je osoba vypátraná do 15 minút, inokedy to trvá roky. Každý prípad je jedinečný,*“ povedal.

Radšej skôr ako neskoro, no treba rozlišovať

Michal Slivka nám spresnil aj informáciu, ako je to s tvrdením, že nezvestnosť akejkoľvek osoby treba bezodkladne nahlásiť na políciu. Povedal, že oznamovanie nezvestnosti závisí na individuálnych okolnostiach nezvestnosti osoby. „*Je rozdiel medzi prípadom, kedy sa nevráti maloleté dieťa domov a prípadom, kedy sa omešká dospelá osoba pri návrate domov,*“ podotkol Slivka. Slovo bezodkladne si verejnosť podľa polície môže vysvetliť rôzne. „*U verejnosti to môže evokovať pocit, že ak to neurobia bezodkladne, je to ich zlyhanie, prípadne za to môžu byť postihnutí. Nie. Taktiež sa občania nemusia obávať sankcií alebo finančných postihov za výjazd a podobne,*“ objasnil.

Rekordné číslo nezvestných

Polícia 16. marca na svojom Facebooku zverejnila astronomické číslo, ktorým mnohým vyrazila dych. Až 18 278 osôb bolo v roku 2017 nezvestných. Uviedla, že vypátrať sa im podarilo 12 947, čo predstavuje 70,83-percentnú úspešnosť.

Telefón Policia „18 278“

Mimoparlamentné strany nie sú s výmenou vlády spokojné, chcú predčasné v

Hlina požiadal organizátorov protestu, aby zvážili, či piatkové zhromaždenie nedotiahnu do konca.

BRATISLAVA. Ľudia si zaslúžia skutočnú zmenu a nie iba "face-lifting". Takto na výmenu vlády reagovalo mimoparlamentné KDH, ktoré preferuje predčasné voľby.

"Poctivé riešenie pre Slovensko sú predčasné voľby," uviedol predseda hnutia Alojz Hlina.

Hlina: Pracovať má teraz opozícia

Dopracovať sa k nemu dá aj tlakom či vypísaním referenda. Pracovať na tom má podľa Hlinu opozícia.

"Je doba na spoluprácu. Vyzývame najsilnejšiu opozičnú stranu, nech sa niečo vytvorí a my sme pripravení ku všetkému, čo bude mať logiku a ratio sa pripojiť," uviedol Hlina na tlačovej konferencii v Bratislave.

Požiadala tiež organizátorov protestu Za slušné Slovensko, aby zvážili, či ohlásené piatkové zhromaždenie nedotiahnu do konca. Jeho zrušenie deň pred konaním totiž môže byť podľa Hlinu riziko. "Je dosť možné, že tam nejakí ľudia prídu a bude to bez koordinácie," vysvetlil.

Organizátori by sa napríklad podľa neho mohli v piatok podakovať ľuďom, keďže je na to dôvod, a prípadne odovzdať štafetu ďalej. Hlina si myslí, že by ju mohla prebrať opozícia. "Možno by bolo dobré, aby štafetu prebrala opozícia a to tak, aby výsledkom boli predčasné voľby," doplnil.

Progresívne Slovensko je sklamané

Za predčasné voľby je aj neparlamentné Progresívne Slovensko. "Aj po vymenovaní novej vlády zostávame presvedčení, že najlepším riešením situácie by boli predčasné voľby," uvádza strana, ktorá je sklamaná z pokračovania niektorých členov vlády. Poukazuje na ministrov obrany Petra Gajdoša (SNS) a šéfa rezortu práce Jána Richtera (Smer).

Progresívnemu Slovensku sa nepozdáva ani schválenie programového vyhlásenia, privítalo by, keby nový program vlády zohľadňoval situáciu v spoločnosti. Pripomína potrebu obnovenia dôvery v právny a spravodlivý štát.

Podľa poslanca NR SR Ondreja Dostála z klubu SaS si nová vláda nezaslúži dôveru parlamentu ani občianskej verejnosti. Dostálova strana OKS oceňuje zodpovedný prístup prezidenta SR Andreja Kisku k riešeniu súčasnej politickej krízy a rešpektuje jeho rozhodnutie vymenovať vládu Petra Pellegriniho (Smer). SME

Na slovenskom teraz vládne nový premiér s taliansky znejúcim menom Pellegrini, čo sa stalo hneď po jeho zvolení terčom vtipov, najmä keď sa vyšetrujú väzby slovenských politikov na taliansku mafiu.

V Taliansku bol naopak do čela Poslaneckej snemovne zvolený Fico. Nejde však o bývalého premiéra Slovenska Roberta Fica, ale len jeho menovca, ktorého meno znie Roberto Fico.

Priznanie rakúskeho mladíka ukončilo rok dlhú traumu dvoch Slovákov

Rakúske úrady od Jána Flajžíka a Jozefa Jánskeho takmer rok neoprávnene vymáhali astronomickú pokutu za rýchlosť.

Nočná mora Jána Flajžíka a Jozefa Jánskeho sa skončila. Rakúske úrady od nich takmer rok neoprávnene vymáhali astronomickú pokutu za rýchlosť. Oslobodilo ich až priznanie dvoch mladých Rakúšanov. Ukázalo sa, že majitelia športových motoriek sa chceli vyhnúť plateniu masťnej pokuty tak, že ju jednoducho hodili na nič netušiacich Slovákov.

Priznanie rakúskeho mladíka ukončilo takmer rok dlhú traumu. Až teraz vyšiel so svojím kumpánom konečne s farbou von. Na začiatku bola šialená jazda na športovej motorke.

Radar nameral rýchlosť 207 a 209 kilometrov za hodinu. Po ceste medzi dedinami sa preháňali dvaja kamaráti - mladí Rakúšania. Keď im však domov prišiel z polície účet za rýchlu jazdu, pohotovo si vymysleli plán. Všetko zvalili na dvoch Slovákov, ktorí ale o ničom netušili.

Rakúske úrady uverili mladým motorkárom. Predložili im totiž kópie vodičských preukazov Flajžíka s Jánskym a k tomu príbeh. Slováci vraj prišli do Rakúska na skúšobnú jazdu motoriek, ktoré práve predávali.

Celý čas to vyzeralo, že Slováci sa plateniu takmer dva aj pol tisíc eur nevyhnú. Nakoniec až rakúska polícia zrejme zatlačila na majiteľov motoriek a tí sa priznali. V prípade však stále ostáva otázkou, ako sa dostali mladíci ku kópiám vodičákov Jánskeho s Flajžíkom.

Takisto je otázne, či sa Slováci dočkajú odškodnenia za patálie, ktoré im spôsobilo krivé obvinenie.

Téme sa venoval Marek Gudiak:

Klausová skončila ako veľvyslankyňa. Prezradila, čomu sa chce venovať

Manželka bývalého prezidenta ČR Václava Klauza sa cíti byť unavená a chce sa venovať vnúčatám.

Lagronová dodala, že "až do vymenovania nového veľvyslancu, ktorému musí hostiteľská krajina udeliť súhlas, nemôžeme oznámiť meno jej nástupcu".

Ambasádu ČR po odchode Klausovej dočasne povedie zástupca veľvyslancu.

Server dodal, že Klausová je veľvyslankyňou ČR v SR od decembra 2013. Jej vyslanie na Slovensko presadzoval prezident ČR Miloš Zeman, ktorý sa kvôli tomu dostal do sporu s vtedajším šéfom českej diplomacie Karlom Schwarzenbergom. Veľvyslankyňou sa Klausová stala až neskôr - za pôsobenia úradníckej vlády Jiřího Rusnoka.

Dokončení z první strany

Okrajově připomíná historik i to, že čeští venkované patrně měli habsburského císaře Karla VI. dosti rádi, protože po jeho nástupu na trůn se v matrikách až nečekaně často začala objevovat jméno Karel. Obdobně u Josefa II. (1741–1790), který byl přímo pokládán za „selského krále“ a na venkově se mu zachovala celá řada pomníků. Takže i tradovaná nenávisť k Habsburkům je víceméně jen dalším z oblíbených mýtů (vítězů nad Habsburky, tedy republiky).

Obdobně mytologická je představa vrchnosti obklopené dráby s karabáči, jak bylo vypořádáno nejen v pohádkách. Jistě si vzpomenete na Hlinomazova výběrčího daní, která od uhlíře vybírá daně na příští rok. Opět jen pohádka. Například v osmnáctém století mělo Třeboňské panství cca 70 vesnic, tedy nějakých patnáct tisíc lidí, a tyto všechny hlídali pouhopouzí tři mušketýři!!!

Další nepravda je léta šířena v tom, že si vrchnost libovala v popravách a v mučení poddaných. Nejen historické anály, ale i logická úvaha jsou zcela proti tomuto opakovanému a zažitému nesmyslu. Nikdo z vrchnosti neměl zájem si zmrzačit anebo zabít pracovní sílu. Takže i v případech, že byl vyneseno hrdelní trest, počítalo se, kolik by stálo pozvání kata, pak přišly žně a bylo potřeba každé ruky, a pak ještě něco jiného, takže nakonec k exekuci často vůbec nedošlo. Patrně elita tehdy nepovažovala lidi na nižším společenském žebříčku za až tak veliký „póvl“, jak je tomu dnes (a jak to bohužel přežívá i u některých konzervativních historiků a vykladačů zdrojů revolučního hnutí).

Zajímavá je taky otázka pohlavních nemocí. Mezi lidem prostým se ve středověku v podstatě nevyskytovaly. Pokud někde, pak mezi vyšší aristokracií a jednalo se většinou o lues, tzv. maďarskou nemoc, až později francouzskou (namátkou vojevůdce Valdštejn). Pohlavní nemoci sem zavlekly hlavně armády. Už velmi dávno, někde v článku o Petru Čepkovi, zmiňují, že lues neboli syfilis, není původní evropskou chorobou, ale byla sem přivečena ze zámoří, z nově objevené Ameriky, kde se Španělé nakazili od domorodého obyvatelstva a chorobu přivezli do Evropy. Ta se později přes Francii rozšířila epidemickou vlnou víceméně po celé Evropě. Takže díky, za obohacení, Španělé...

V další otázce se historik znova vrací k hospodám a zmiňuje, že **hospod tenkrát bylo opravdu mnoho** a dokladuje to městem Příbramí, kde je v archivech dokladováno na devadesát hospod, přičemž celá Příbram byla tvořena asi 93 domy! Tedy co dům, to hospoda! Obvykle si totiž hospodu zřizovali lidé přímo doma v jedné z místností. Jednak si samozřejmě chtěli přivydělat, a jednak samozřejmě šlo o jediné společenské centrum, ve kterém se roznášely nejen novinky ze světa ale i místní, včetně klevet, kdo, s kým, kde a jak. A samozřejmě poklábošit si.

Neodpustím si politickou poznámku: na rozdíl ode dneška, kdy panstvo má snahu hospody zničit za každou cenu, možná proto, aby se tam nerekrutovala centra možného odporu a vzpoury prostého lidu, nevolníků — ani ve středověku to panstvu tak nevadilo...

Zde je na místě ještě jedna vsuvka a to, že se říkalo, že v předbělohorských Čechách panoval těžký alkoholismus. Za císaře Rudolfa II. dokonce bylo vydáno několik nařízení ohledně nezřízeného pití! Takže **v Čechách se prostě vždycky chlastalo!** A pokud se ptáme co se pilo, pak samozřejmě v první řadě pivo a pálenky. Víno spíše výjimečně, protože se dováželo a bylo tudíž poměrně drahé. Pokud však hovoříme o pivě, pak rozhodně nemělo tu podobu, kterou známe dnes, byla to piva „nízkovoltová“, neležená, zásadně nefiltrovaná, tedy významně kalná a „živá“ (se všemi následky). Piva se vařila samozřejmě i na vesnici v každém hospodářství, protože čeledí na poli také potřebovala pít a co si budeme povídat, nejenže voda se tím vařením sterilizovala, ale navíc se nepochybně jednalo o (jak bychom dnes řekli) iontový nápoj.

Samozřejmě, z piva i pálenky se platila daň, takže panstvu nebylo proti mysli, pokud se čile popíjelo. (Ovšem na druhé straně, daň se platily pouze z pivovarské produkce a ne z piva vařeného pro domácí spotřebu.) Podpora pití piva šla leckdy tak daleko, že například byly zřizovány i mobilní hospody, které dovážely pivo až za pracujícími, například až na dno budovaného rybníka Svět. Inu, jiná doba. Tehdy dokonce bylo opilství považováno za určitou polehčující okolnost, takže pokud někdo něco provedl a měl přítom pod čepicí, bylo na něj pohlíženo o něco mírněji.

A pokud hovořím o tom, že se v hospodách šířily novinky ze světa, pak jejich zdrojem nebyli jen vandrovníci. Celá řada panství dodávala své zboží i na daleké trhy, nejen do Prahy, ale třeba i do Vídně, Saska, Berlína či Norimberku, takže povozníci přiváželi čerstvé novinky ze svých cest. A pozadu nezůstávaly ani ženy, které se vydávaly za muže, kteří sloužili ve vojsku v daleké cizině. I ty přinesly leccjakou klevetu (i módu).

Co je však zajímavé zjištění, je, že už v té době se používala antikoncepce, byť jistě primitivní, spočívající buď pouze v technice pohlavního styku, anebo s užitím různých bylinných lektvarů. Co však bylo pokládáno za skutečně smrtelný hřích byl potrat, který se trestal nemilosrdně. Jen za jedno byl snad trest ještě tvrdší, a to bylo zabití novorozence. Vesměs se jednalo o hrdelní zločin zostřený ještě potupením mrtvolou odsouzenec. Obvyklým trestem bylo stětí (za široké přítomnosti vděčného publika) a dodatečné zohavení, včetně probodění srdce. Je otázkou, nakolik měly tyto exekuce nějaký preventivní účinek. Dnes se trest smrti pokládá za preventivně neúčinný.

Když už jsme u otázek hříchů, pak naopak příkázání nesemilnější, se nebralo zase tak příliš úzkostlivě. Ne, že by to hřích nebyl, ale pokud vezmeme modelovou situaci, kdy manželka čekala osmé dítě, a sedlák si jaksi z nedostatku odskočil s děvečkou a přivedl jí do jiného stavu, tak se sice soud žalobou zabýval (na popud děvečky, logicky) ale zpravidla manželka sama naléhala na soud, aby byl manžel viny zproštěn, protože hospodářství potřebuje jeho ruku. Docházelo tedy k poměrně významnému pnutí mezi církevními předpisy a reálným životem. A to hovořím o spíše pozdější době. V ranějším středověku se na tuto otázku pohlíželo zřejmě ještě benevolentněji.

Ostatně církev se v této otázce nacházela sama na dosti tenkém ledě, protože katolictví kněží sice měli nařízený celibát, avšak tělo si žádalo své, takže v historickém materiálu jménem Vizitační protokol Pavla z Janovic nalézáme, že se zajímal hlavně o to, kolik let je farářově kuchaře a kolik má dětí. Patrně ho to zajímalo více, než stav střechy na kostele, či jiná praktická otázka.

Dokonce je doložen i případ, kdy jeden z farářů provozoval s prostitutkou někde pod Vyšehradem společně veřejný dům, propadal opilství a dokonce byl přistížen, jak tančí nahý na stole. A pokud byste čekali nějaký těžký církevní soud, pak jste na velikém omylu. Takový provinilý farář byl maximálně odeslán někam na venkov. Takováto tolerance patrně upadla až s příchodem husitství.

Ovšem na druhou stranu připomíná historik, že utrakvisté (tedy směr vzešlý z husitství) podporovali rozvod, tedy věc, která byla pro konzervativní katolickou církev zcela nepřijatelná. Ovšem ve zmiňovaném 15. století se nerozvádělo z víceméně malicherných důvodů jako dnes, ale důvodem k rozvodu mohly být například stížnosti ženy na vynucování extrémních sexuálních praktik.

Jinými slovy můžeme říci, že v předbělohorských dobách nebyly rozvody výjimečným jevem, a to zřejmě proto, že katolíci tvořili s bídou jednu osminu obyvatel. Zbylých sedm osmin se mohlo bez větších problémů rozvést, ale jak uvádím, přeci jenom k tomu musely být o něco závažnější důvody, než dnes.

Ještě jednu zajímavost historik zmiňuje, a to je u nás také často tradované právo první noci. I to se patrně nezakládá na pravdě, snad prý možná někde na panství, kterému patřily dvě vesnice, a všichni si viděli do talíře. Každopádně v historických materiálech nic takového nalezeno nebylo.

Vlastně podobná historická smyšlenka je prý v drtivé míře představa o tortuře, útrpné právo. Ne, že by se nikdy při výsleších nepoužívalo, ale spíše velice výjimečně. Samozřejmě nemíním takové excesy, které se udály ve Velkých Losinách, ale i v rámci celé inkvizice i to byla spíše výjimka. Důvodem zřejmě bylo opět to, že šlechta neměla žádný zvláštní zájem mrzačit či dokonce zabíjet své poddané, jak už jsem zmiňoval výše, Pracovní síla prostě byla užitečnější.

Takže celé útrpné právo se častěji odehrálo tak, že případného provinilce mučírnu spíše jenom provedli, ukázali mu, čím a jak mu mohou těmi udělátky dost ošklivě ublížit, a až mu nahnali dostatek strachu, mučení tím skončilo. Takže mučicí nástroje, které se dnes tak s oblibou na hradech vystavují a dávají na odív (včetně převážně smyšlených historek), slouží hlavně uspokojení nízkých pudů dnešních současníků, podobně, jako jsou v oblibě i válečné dokumenty a jiná zobrazení hrůzy.

Historik dokládá zajímavý příklad aplikace práva, kdy jakýsi zloděj roku 1660 vykradl dva grunty, sedláci se pustili za ním, dopadli ho, zabili ho a lup si vzali zpět. Dokonce se šli sami udat hejtmanovi. Hejtman si nechal vše vysvětlit, vydal se s nimi na místo činu a nakonec situaci vyřešil na místě šalamounsky tak, že mrtvolu zloděje odtáhl společně několik metrů za hranice hejtmanství, k sousedům, a bylo vyřešeno. Konců konec, zloděj dostal, co si zasloužil a vražda a trest za ní v tomto případě nebyl pokládán za prvořadý. Kdybychom se tak ráčili poučit ze středověku dnes, kdy pachatel má více privilegií než ten, kdo se mu postaví anebo se účinně brání. No, ale to už je na jinou operu.

Takže abych článek nějak uzavřel, už je beztak zase dlouhý, středověk, nebyl podle historika ani příliš temný a ani až tak moc primitivní. Tu sice nabývala vrchu církev, tu zase šlechta a ani kriminalita jistě nebyla nulová, to si nenamlouvejme. Ale nepochybně tehdy existovala centra vzdělání a civilizace, která nebyla veřejnosti zcela uzavřena, kupříkladu kláštery, které později husité těžce zdevastovali, takže úhrnem lze říci, že středověk nebyl zase až tak hrůzostrašný a tak strašně dramaticky se od dnešního způsobu života také nelišil, jak se někdy uvádí, či jak si obecně myslíme.

Nový český hymen: A to je ten krásný zem!

Jiří X. Doležal

Benecatistické paradigma cloumá západní Evropou a řada států již změnila své státní hymny za jejich genderově korektnější období. Naposledy se k tomu chystá Německo. Česká republika by neměla zaostat, a tak je potřeba i naší hymnu genderově vyvážit.

Benecatismus se stává hlavním myšlenkovým proudem západní Evropy a dostává se i do oblastí, kde je to tak hloupé, až je to směšné. Momentálně v Německu uvažují o změně státní hymny, protože je genderově nekorektní. Je to sice úplná blbost, ale v západní Evropě už několik zemí svou hymnu změnilo. Tak, aby vyhovovala iracionálním progresivistickým požadavkům genderových aktivistek.

Kanada a Rakousko

Země, ve kterých je benecatismus pokročilejší než u nás, k genderovému přehodnocení státní hymny již přikročily v minulosti. Například náš jižní soused – Rakousko – provedlo následující změny: místo „vlasti velkých synů“ zpívá o „vlasti velkých dcer a synů“. Ke změně došlo již před pěti lety a díky ní se zcela evidentně výrazně zlepšila pozice rakouských žen na trhu práce i zábavy. Stejně tak vysoce benecatisticky uvědomělá Kanada změnila svou hymnu. Konec druhého verše hymny „Láska pravého vlastence vede všechny tvé syny“ byl z genderových důvodů vypuštěn a namísto něj se pohlavně vyváženěji zpívá „vede všechny z nás“.

Německo nezůstává pozadu

Je samozřejmé, že evropská bašta benecatismu – Německo – nesmí v těchto progresivistických trendech zůstat pozadu. Německá zmocněnkyně pro rovnoprávnost Kristin Rose-Möhrlingová (SPD), která působí pod spolkovým ministerstvem pro rodinu, na počátku března identifikovala pohlavně závažné chyby v německé hymně. Slovo „Vaterland“ by mělo být nahrazeno neutrálnějším „Heimatland“. Důvody jsou zřejmé – v otrockém překladu totiž současné znění znamená „země otců“, což hluboce uráží matky, a proto to musí být změněno. Nová formulace – opět otrocky přeloženo – znamená „země domova“, což se vztahuje i na ženy. Iniciativa paní zmocněnkyně je zcela legitimní, protože změna, podobně jako v Rakousku, zlepšit postavení žen jak na trhu práce, tak i v oblasti vzdělání.

Česko nesmí zůstat stranou!

Když uvážíme, jak jsme malá země a jak malý máme význam ve světě, je nasnadě, že bychom k novým módním trendům měli přihlídnout i my a že bychom katastrofickou genderovou nevyváženost naší hymny měli také změnit. Naše hymna však – na rozdíl od těch zahraničních – nediskriminuje ženy, ale muže. Už samo slovo „hymna“ je ženského rodu a stejně tak verš „a to je ta krásná země“ mluví o Česku v ženském rodě. Přitom Česká republika je krásná i pro muže a současné znění hymny je proto diskriminační. Považuji tedy za nezbytné, aby odbornice/ici z Gender institutu, redakce A2armu a od paní ombudsmanky okamžitě navrhli úpravy. Především rod slova hymna by se měl změnit na mužský, takže bychom v republice měli mít národní hymen. A v něm by se mělo zpívat „a to je ten krásný zem“. Dokud k těmto změnám nedojde, nelze Českou republiku považovat za genderově vyvážený stát.

Belgie hrozí Česku: Pokud nepřijmete migranty, vnutíme vám kvóty silou

Systém kvót na přerozdělování žadatelů o azyl dál rozděluje Evropu. Česko, Maďarsko a Polsko dokonce čelí od počátku letošního roku žalobě Evropské komise za odmítání programu. Všechny tři země opakovaně upozorňují na neefektivnost celého mechanismu a na výrazně nižší počty skutečně přesunutých migrantů oproti původnímu záměru. Ačkoliv ujní vyjednávání o podobě reformy azylového systému stále probíhají, ozývají se hlasy navrhuující rebelující země opět přehlasovat.

Kvůli odmítání kvót je již od jara 2016 zablokovaná debata členských zemí o návrhu komise na reformu unijního azylového systému. Loni na podzim summit EU potvrdil zájem hledat konsensuální řešení, zdá se ale, že řada unijních lídrů stále plánuje prosazovat povinné přesídlovací kvóty.

Belgický premiér Charles Michel se v rozhovoru pro list Le Soir opřel do středoevropských zemí: „**Státy visehradské čtyřky, které odmítají jednat solidárně se zbývajícími členy EU, dostaly ultimátum: buď se v záležitostech migrační a azylové politiky dospěje ke shodě do červnového summitu EU, nebo se tam spor rozhodne prostou většinou.**“

Dvě varianty reformy azylového systému

Unijní reforma má dokonce dvě podoby. Jedna verze se týká mechanismu, který má být použitý v případě krize, kdyby došlo k překročení určitého počtu žadatelů v jednom státě, druhá varianta, mnohem tvrdší, počítá s **permanentním přerozdělováním, které by platilo i mimo krizové situace a žadatele rozdělvalo mezi členské státy rovnou**, a to na základě velikosti a kapacit toho kterého členského státu. Pozitivním aspektem reformy je rychlejší vyřizování žádostí o azyl a rychlejší navracení neúspěšných žadatelů do země původu.

"DRUHÁ STUDENÁ VÁLKA?"

Možná ano, možná ne! Podle mého, vlastně ta původní "Studená válka" nikdy nepřestala, snad se trochu utišila rozpadem "Říše Zla" - Sovětského Svazu, kdy relativně dobromyslný ochmelka umožnil mnoha "svazovým" republikám získat národní samostatnost. V té době tam opravdu nastal "Divoký Východ", oligarchové, kteří svůj legální i ilegální business utajovali, se konečně "utrhlí ze řetězu" a rozprodali, či zkorporatizovali vše, co bylo možné. - Mimochodem, nepřipomíná to čtenáři podobný vývoj (v malém) i v naší "staré zemi" po Sametu? Jestli ano, tak se nemýlí!

V posledních letech Sovětského Svazu byla strategická rovnováha se zeměmi Svobodného Světa udržována křečovitým zvyšováním vojenské síly i za cenu hospodářských výpadků a nedostatků spotřebního zboží a celkové úrovně obyvatelstva. Následný historický výsledek a známý názor, že Sověti byli "uzbrojeni" prestižní soutěží se Západem, tedy konkrétně výslednou politikou prezidenta Ronalda Reagana, je pravdivá jen částečně. Oni se "uzbrojili", upili a rozkradli následovně sami, takže jediná možnost k životu, bylo připustit osamostatnění svých satelitů, které více-méně o to usilovaly už dlouhá léta. Po satelitech - členech Varšavského Paktu - Československa, Polska, Maďarska, Rumunska, Bulharska, automaticky a logicky následovalo osamostatnění i těch zmíněných "svazových SSR republik - Ukrajiny, baltických zemí Litvy, Lotyšska a Estonska, i zemí na i za Kavkazem (je jich tolik, že je nedokážu všechny vyjmenovat) a tak se vlastně scvrkl Sovětský Svaz na současnou Ruskou Federaci dneška. Přešlo údobí Gorbačeva, Jelcina , nastalo panování Cara Vladimíra, které pokračuje (s přestávkou ochočeného Medvěděva) až dodnes! Nebezpečí nukleární války mezi Západem a Východem, bylo už za časů té První Studené Války zažehnáno vzájemným strachem ze vzájemného totálního zničení, i když na obou stranách existovaly skupinu idiotů, které stále přemýšlely - "Co kdybychom jim dali pěstí první a oni by už nestačili odpovědět?" - ale našťástí ten rozum a lidský strach převládl, takže to nikdo nezkusil - "být první pěstí"! Že ale ty choutky byly, jsem si nedávno přečetl, že i Čsl. generalita odsouhlasila Sovětům použití ČSLA jako kanonenfuru za použití taktických atomových zbraní k rychlému průniku (Fulda Gap) do Německa a pak až do Francie. - (My za mír a pjesnu pjęjem...) Zatím co my, v mládí, jsme slyšeli pouze o "jestřábech" z Pentagonu, "supech"

Wall Streetu a revanšistech z Regensburku! Ono všechno bylo jinak! Ale zpět do současnosti! 21. Století, mělo být rozdílné, nadějnější a lepší, nežli ta minulá. Ale sledujeme-li všechna média (nejen ta hodně proflaná), zjistíme, že ta "studená válka" stále někde bublá, nepřestává a že je zastoupena menšími válečníky a konflikty na celém světě, at už na Středním Východě, nebo na Východě Dálném, v Africe i Jižní Americe a je to všechno znásobeno dalšími účastníky, kteří tu sice vždycky byli, ale nebyli tak prominentní! Kteří? Tak předně Světový ISLAM, který je opravdu světovým nepřítelem vši naší civilizace! Jako další, je to probuzený, inteligentní a mnohohlavý drak Rudé Číny. A do třetice, to podceněné Rusko, o kterém se optimisté (nikoliv realisté) domnívali, že osvobozením od

komunismu a stykem se svobodným businessem a kulturou ostatního světa bude jiné, přátelské. Bullshit! Od časů, kdy se dostal do Kremle ten zmíněný Vladimír Vladimirovič, muselo být rozumným stratégům jasné, že to už není hloupá gorila, jako bývali Sovětští "vozdové", ale mazaný, operativce KGB, který si vydobyl své ostruhy ještě v NDR, který ví, jak na ruský lid - mužiky! Podle mého, nejchytřejší jeho prvotní čin, bylo úplné distancování se od komunistických tradic i strany s oficiální ideologií. Přitom ponechal v Rusku podvyživenou Komunistickou Stranu Ruska, v pozici parlamentní opozice! (brilantní krok!) Jednou za čas, zajde do Pravoslavného chrámu, pokřizuje se a mužici jsou nadšení! Obnovil tradiční kozácké útvary a jejich privilegia - a má v kapse i tuto národní opozici. Ponechal na směrůvkách ruského letectva rudé hvězdy, jenom na trupy přidal dvojhlavou carskou orlici, totéž u ruského Navy! Dalším pozitivním činem Putina je kladné hodnocení VŠECH ruských vojáků, rudých i bílých (na příklad film o Admirálu Kolčakovi, který bil bolševiky hlava nehlava!), postaral se o sovětské veterány všech válek - z Afghánistanu, z Afriky i teď ze Syrie (což je také z hlediska Rusů) správný čin. Takže opravdu věřím, že v Ruské Federaci má většinou podporu obyvatel. Právě proto jsou daleko nebezpečnější jeho plány do budoucna, tedy obnovení území bývalého SSSR, včetně Ukrajiny a Baltických zemí i obnovení VLIVU v satelitech - (Ruský proverb :

"kurica nět ptíca, Českoslovačka nět zagrańica!"). Díky šikovné propagandě o "slovanské vzájemnosti" o nespravedlivé EU (což je pravda), má jak v České i Slovenské republice dost přívrženců a kolaborantů. Jak už jsem poznamenal, je to chytrý, mazaný KGBák, který ví, na jakou strunu musí hrát! Tak jako Hitler, když uchvátil moc v Německu, také nevráždil hned veřejně, zasadil se o zlepšení sociálních podmínek Němců, zajistil zaměstnanost, postavil silnice, ale všichni víme, kam to nakonec vedlo! Putínovo Rusko střídá extrémní nálady, budto si stěžuje, že je obklíčeno nepřátelským NATO, ale neptá se, proč všechny tyto země, noví členové NATO, DOBROVOLNĚ do tohoto obranného společenství vstoupili

- právě po těžkých zkušenostech se Sověty a dnes i s Ruskem. A když si Putin nestěžuje o "obklíčení" nepřáteli, tak zase vyhrožuje novou bojovou technologií (zrovna dnes, novými balistickými raketami Satan) které nahrazují starší typ Vovjevoda. Jindy zase straší, že z Kaliningradu (Koenigsberg) mohou ruské střely Topol zasáhnout jakékoliv město v Evropě. Takže, jestliže krotí tygry na Sibiři, učí na rogalu jak mají létat jeřábi, nebo "nachází" v Černém moři amfory, to mi nemusí vadit, ale pakliže chvílkami vyhrožuje jako Hitler Vergeltungswaffe a hned nato knučí o obklíčování, je mi k smíchu a měl by si ujasnit, jestli chce být obětí, anebo útočníkem nové Studené Války! psáno 1.května 2018. - (ale není to April!)

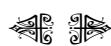
Sven F. REHULKA , Miranda NSW

Zajímavosti. Víte,že...

Policie v argentinském hlavním městě Buenos Aires zabavila téměř 400 kilogramů kokainu na ruské ambasádě a zatkla několik členů gangu překupníků drog. Informovala o tom argentinská ministryně pro bezpečnost Patricia Bullrichová na tiskové konferenci. Gang drogových dealerů se pokusil využít služeb ruského diplomatického kurýra tak, aby dostal lodí drogy do Evropy. Reflex

27. března 1968, zahynul v pouhých 34 letech major Jurij Alexejevič Gagarin, sovětský kosmonaut a první člověk ve vesmíru. Toho březnového dopoledne před 50 lety však nešlo o let do kosmu. Z vojenského letiště nedaleko Moskvy odstartoval cvičný dvoumístný letoun MIG-15 s palubním číslem 18. V jeho kokpitu seděl právě Gagarin. Za 12 minut ale letadlo z obrazovek radarů zmizelo.Dodnes není zcela jasné proč a co se stalo.

V a ř e n í h u b - babská rada .

Při vaření hub je dobré vložit současně do nádoby také menší až středně velkou cibuli.

Než se houby dovaří, tak se cibule vyhodí.

Je - li čistá, je to v pořádku. Pokud zčerná, vyhodte všechny houby, jsou tam i jedovaté. Je to lidová moudrost léty osvědčená.

Vydavatel: ale nevím zda li to funguje. Musím vyskoušet.

Pošlete nám prosím rady, kam na houby , pokud někdo napíše Oberon , tak to nestačí, nemusíte psát číslo stromu, ale více podrobností by neškodilo.

Sport v australském tisku.

Zdravím pane Wratislave, víte jak Vás vždycky s dalšími čtenáři "uháníme, abyste do Novin dával i něco o sportu v Česku a na Slovensku, zajímavosti o kopané, o ledním hokeji a o tenisu, hlavně, když tady hrají tenisté z České a Slovenské republiky - což je často! Případně v sezónách tabulky, ale vždycky jsou míněny tyto "civilizované" sporty, které jsou v našem australském tisku opomíjeny jako sirotci!

V současnosti jsou už tři dny plné stránky úvah o těch našich podvodnících - reprezentantech v CRICKETU! Já vím, nebylo jim za potřebí podvádět, omluvou není, že Jihoafričané, Angličané, Pakistanci, Indové podvádí také, ale ti se nenechají chytit a v tom to je! Proto Vás snažně prosím, nedávejte do Novin nic o tom zatraceném "kriketu", koho to z našich krajanů zajímá, at si to přečte anglicky v australských novinách. Ale nebuďte "macešák" sportu

oblíbeného našimi lidmi a to je LEDNÍ HOCKEY a FOOTBALL, nikoliv CRICKET! Sven z Mirandy

Ti, kdo relativizují zločiny nacismu, by se měli stydět

Bohuslav Binka

Můj dědeček byl zatčen v druhé polovině roku 1942. Na statku zůstala moje babička s třemi dětmi, nejmladší moje mamka neměla ani rok.

První rok hladověli.

Dědečka odvezli do Terezína, pak Osvětim.

Jako jeden z velmi mála lidí v Osvětimi přežil. Když se vrátil domů, nepoznala ho prý ani babička.

Podle všeho, co říkali lidé z rodiny, se hodně změnil a už nikdy nebyl stejný jako dřív.

(Mimochodem zatčen byl na základě udání jiného Čecha ze stejné vesnice.)

Idioti, co neustále relativizují oběti nacistické okupace, jsou u mě ubožáci bez kouska studu.

Stačilo by jim zažít den v podmínkách Terezína (Lety nebyly jiné, možná horší) a brečeli by až do konce života. Polemika o tom, jestli jsou v koncentračním nebo jakém táboře, by je jistě v takové situaci velmi trápila. Měli by se stydět.

Blondýna na letišti:

„Slyšela jsem, že letí červené lodičky, tak jsem se chtěla zeptat, v kolik.“

Recepiš No.488

Svenův Protichřipkový salát-

I kdyby nic jiného, je to jistě spousta vitamínů.....

Vzhledem k tomu, že se už zase nezadržitelně rozlézá chřipková epidemie,

dovoluji si vám nabídnout následující obranou vitamínovou bombu.

Někde sežeňte:

0,5 kg kysaného zelí,

4 sladká jablíčka,

2 velké cibule,

3 špetky soli,

3 lžíce octa (nejlépe vinného),

3 lžíce cukru

a 3 lžíce dobrého oleje (tento poměr soli, octa, cukru a oleje se hodí téměř na všechny druhy salátů).

Zelí si překrájejte tak, aby se vám dobře nabíralo a netahalo se po bradě. Jablka oloupejte, pokrájejte na drobné kostičky a postupně zamíchejte do zelí, aby nezhnědla. Cibuli, na drobně, nechejte na oleji zesklivatět, a potom ji vychladlou přidejte k zelí. Zalejte zálivkou, promíchejte a nechejte odležet.

Nejlépe chutná s tmavým chlebem, pokud možno čerstvým.

Chřipka by se od vás měla přímo odvracet.

Přeji vám dobrou chuť a bezchřipkový příchod, taky nezadržitelně se blížícího, jara.

Zdraví vás zdravý Zdeněk Novotný

Čechů v exekuci je už téměř 900 tisíc, v dluzích se topí i tisíce dětí. Nejhůře je v Sudetech, ukazují nová data

Dluhy pohltily minulý rok další tisíce lidí, celkem je v exekuci už 862 507 osob, ukázala nová data projektu Mapaexekucí.cz.

Alarmující je především fakt, že přibývá lidí s více exekucemi. Špatná je situace také u seniorů.

Odlehčit by měla dlužníkům novela insolvenčního zákona, kterou připravilo ministerstvo spravedlnosti.

Ekonomice se daří nejlépe v historii. V Trmicích na Ústecku to ale statistikům uvěří jen málokdo. V třítisícovém městě je v exekuci už přes 40 procent dospělých. Nemají peníze a do budoucnosti hledí s obavami. Stejně jako další statisíce lidí po celé zemi. Nová data navíc ukazují, že se situace stále zhoršuje. Mezi obětmi dluhů přibývá seniorů a ušetřeny nejsou ani tisíce dětí.

Nová data projektu Mapaexekucí.cz ukazují, že v minulém roce mělo alespoň jednu exekuci už 862 507 lidí, to je meziroční nárůst o 3,4 procenta. Problémem je ale především růst počtu lidí, kteří mají více exekucí. Téměř půl milionu osob má více než tři exekuce, 151 tisíc z nich pak čelí dokonce více než 10 exekucím.

Data navíc poprvé ukazují i věkovou strukturu dlužníků. Největší je skupina mezi 40 a 49 lety, v ní je téměř 230 tisíc lidí. Dluhy se dle dat nevyhýbají ani dětem, exekuci jich čelí téměř šest tisíc. Takové dluhy vznikly například ve chvíli, kdy jelo dítě bez lístku, chytil jej revizor a rodič pokutu neuhradil. Z několika set korun se pak časem mohou stát desítky tisíc.

Další ohroženou skupinou jsou senioři a také matky s dětmi. Na růst počtu důchodců v exekuci upozorňovala už loni Česká správa sociálního zabezpečení. Podle projektu Mapeexekucí.cz je v exekuci téměř 61 tisíc lidí starších 65 let. Data sociální správy ukazují, že lidí, kteří pobírají důchod a zároveň jsou v exekuci, je už 88 tisíc. Správa ale mezi důchody počítá i ty sirotčí nebo invalidní. Na Ústecku tak například čelí exekuci každý desátý invalidní důchodce. Správa také uvádí, že prudce narůstá počet srážek z nemocenské či z peněžité pomoci v mateřství.

Mapa České republiky se v porovnání s mapou exekucí nebo nezaměstnanosti kryje hlavně v oblasti Sudet. V některých regionech je v exekuci každý pátý dospělý člověk. Již zmíněné Trmice jsou extrémem se 40 procenty. Naopak nejlépe si vedou obce Krhová a Lešná ve Zlínském kraji, kde má exekuci jen 1,7 procenta dospělých.

Statisíce lidí se tak nachází v situaci, kdy nejsou schopni splácet své závazky a jsou vytlačováni na okraj společnosti. Nachází se v dluhové pasti, stahují se z trhu práce a nezřídka pracují načerno. Stát přichází o peníze na daních, odvodech i sociálních dávkách, které těmto lidem vyplácí. Firmám chybí zaměstnanci a samotné dlužníky čeká důchod v chudobě.

Důsledky nejsou jen ekonomické, ale i sociální. Jak ukázaly poslední prezidentské i sněmovní volby, frustrace lidí se proměňuje v protestní hlasy. To je nebezpečné, neboť právě ony by mohly v krajní situaci například umožnit odchod Česka z Evropské unie, což by byla pro českou ekonomiku těžká rána.

Řešení problému exekucí je tak na pořadu dne. V roce 2016 se vláda částečně vypořádala s predátorskými půjčkami, když stanovila podmínky, které musí dané firmy plnit. Zároveň mohou podnikat pouze subjekty, které dostanou oprávnění od ČNB. Právě predátorské půjčky byly často tím, co dlužníky dostalo do bezvýchodné situace. Kritici tehdy tvrdili, že se mnoho firem přesune do nelegální oblasti. V roce 2017 ale naopak podle odhadu objem nelegálních půjček klesl. Na komplexní zhodnocení je však ještě příliš brzo.

Horší už je situace s novelou exekučního řádu a novelou insolvenčního zákona. První jmenovaná zcela zapadla. Měla zavést takzvanou teritorialitu exekutorů, kdy by exekutor vykonával exekuce pouze ve svém stanoveném obvodu. Zabránilo by to situacím, kdy je vedena exekuce proti člověku žijícímu v Ostravě například exekutorem z Plzně. Teritorialita v určité podobě je běžná v naprosté většině evropských zemí. Kritici ale uvádí, že jejím zavedením by se snížila konkurence mezi exekutory a vymahatelnost pohledávek.

Novelu insolvenčního zákona týkající se osobního bankrotu se sice nepodařilo minulý vládě prosadit, nicméně v následujících týdnech by ji měli konečně začít projednávat poslanci. Novela chce především zpřístupnit možnost oddlužení. V současnosti na osobní bankrot dosáhne jen málokdo. Do procesu oddlužení by podle novely mohli vstoupit dlužníci bez ohledu na výši svých závazků. Proces

by trval tři, pět nebo sedm let v závislosti na výši splacených dluhů.

Předloha by odstranila nynější vstupní podmínku, podle níž musí být dlužník schopen uhradit během pěti let aspoň 30 procent svých dluhů. Tak tvrdé podmínky nejsou v zemích EU běžné. Hranice by tak nově nebyla stanovena. Podle kritiků novely jde ale o hazard, neboť hrozí, že dlužníci takový systém začnou zneužívat. Navíc by novela podkopala pravidlo, že dluhy se musí platit, a oslabila by pozici věřitelů. Úvěry by tak navíc mohly podražít.

Faktem ale je, že dlužníci se do dané situace nedostávají vždy jen vlastní vinou. Příkladem mohou být některé předváděcí akce, kde zejména senioři čelí psychickému nátlaku. Predátorské firmy zároveň sepisují smlouvy tak, že dlužník nemá prakticky možnost zjistit, jak vysoké poplatky či sankce jsou s půjčkou spojené.

Projekt Mapaexekucí také upozorňuje, že za pádem do dluhové pasti nestojí výlučně jen finanční negramotnost a rozhodně není pravda, že by v ní byli jen méně vzdělaní lidé. Cestu do sítě dluhů často odstartuje neočekávaná událost, jako je úmrtí partnera nebo nemoc.

Nová data tak ukazují, že pomalu dochází čas na vyřešení bezvýchodné situace statisíců lidí. Pokud přibývá lidí v exekuci v době, kdy se ekonomice výjimečně daří a úvěry jsou levné, je otázka, co se začne dít, až přijde recese. IHNED

Před 100 lety se v Sovětském svazu zrodila Rudá armáda

Jaroslav Šajtar Reflex

Během zasedání ústředního výboru Komunistické strany Ruska (bolševiků) dorazila zpráva, že 18. února 1918 ve 12 hodin Němci zahájili na celé východní frontě ofenzívu. Ústřední výbor přijal návrh předsedy rady lidových komisařů Vladimíra Iljiče Lenina neprodleně uzavřít mír, jenže Němci se snažili zmocnit co největšího území a vojenských zásob, a proto s podpisem míru nijak nespěchali. Část jejich sil se valila přes Lotyšsko a Estonsko k Narvě a ohrožovala Petrohrad, jiná obsadila Dvinsk, postupovala na Pskov a ohrožovala Petrohrad z jihozápadu. V téže době rakousko-uherská a německá vojska podle ujednání s ukrajinskou Centrální radou začala zabírat Ukrajinu.

„Socialistická vlast v nebezpečí“

Toto heslo vyhlásil Lenin 21. února. Narychlo zformované oddíly Rudé gardy, lotyšských rudých střelců a právě se rodící Dělnicko-rolnické rudé armády (RKKK) se pod Pskovem a Narvou postavily nepříteli na odpor. Na paměť těchto událostí se 23. února stal v roce 1922 Dnem Rudé armády, jak se RKKK běžně zkráceně nazývala. Od konce třicátých do konce padesátých let se však význam těchto událostí neúměrně zveličoval. Interpretovaly se tak, jako by pod Pskovem a Narvou první oddíly Rudé armády „na hlavu rozbily německé uchvatitele“, a „právě proto byl den 23. února 1918 vyhlášen dnem zrození Rudé armády“.

Naopak v polovině šedesátých let se v řadě článků objevily pokusy zpochybnit samotný fakt, že únorové a březnové boje roku 1918 pod Pskovem se staly obdobím bojového křtu prvních oddílů Rudé armády, které zastavily německý postup k Petrohradu.

Všechno bylo jinak

Ještě v roce 1985 vyšla učebnice pro studenty historických fakult vysokých škol Dějiny SSSR. Epocha socialismu, v níž se na straně 63 tvrdí, že: „Třináctátého února nově organizované pluky (!?) Rudé armády, jež odrazily četné útoky protivníka, udržely Pskov (!?)... Později byl den 23. února uznán dnem zrození Rudé armády a do nynějšíka se slaví jako svátek sovětských ozbrojených sil.“ Škoda že uvedené tvrzení v učebnice obsahuje hned tři faktické chyby:

1. K 23. února 1918 v Rudé armádě ještě nebyly zformovány pravidelné pluky a působily v ní pouze dobrovolnické oddíly;
2. Boje těchto oddílů pod Pskovem probíhaly ne 23., ale v noci z 24. na 25. února, jelikož Němci 23. února večer obsadili jen město Ostrov, ležící 50 kilometrů jižně od Pskova;
3. Nehledě na úporný a opravdu hrdinný odpor sovětských vojsk Němci 25. února Pskov obsadili a ovládali ho devět měsíců. Tato do té doby neznámá, či přesněji zatajovaná nebo překrucovaná fakta zveřejnila Ruská akademie věd roku 1995 v publikaci Intervence na severozápadě Ruska v letech 1917–1920.

Výstavba Rudé armády

Tyto nepřesnosti a faktické omyly ovšem nic nemění na skutečnosti, že Rudá armáda odrazila zahraniční interventy a

porazila bělogvardějce v nesmírně kruté občanské válce. Zároveň s první pětilátkou a horečným budováním těžkého a zbrojního průmyslu vydatně posilovala. Pozoruhodné údaje přináší Michail Melt'uchov ve své knize Stalinova promarněná šance.

Boj o Evropu 1939–1941, vydané v Moskvě před deseti lety. Jestliže k 1. lednu 1938 čítala Rudá armáda 1 582 057 osob (1 232 526 pozemní vojska, 191 702 vojenské letectvo – VVS RKKK – a 157 829 útvarů mimo normy), k 21. února 1939 vzrostla na 1 910 477 osob. Před zahájením nenadálého útoku Německa na Sovětský svaz měla Rudá armáda v pěti západních pohraničních vojenských okruzích (Leningradském, Pobaltském, Běloruském, Kyjevském a Oděském) 2 691 674 osob, 13 924 tanků (z toho 11 135 bojeschopných) a 8974 letounů včetně 7593 bojeschopných. Kromě nich od května 1941 započalo soustředování 71 divizí z vnitřních vojenských okruhů a Dálného východu, takže k 22. červnu 1941, dni zahájení operace „Barbarossa“ hitlerovským Německem, do západních okruhů přibylo 16 divizí o síle 201 691 vojáků a 1763 tanků. Je třeba zdůraznit, že ohledně poměru sil k tomuto dni uvádějí jak sovětská/ruští, tak i zahraniční autoři leckdy značně rozdílné údaje.

Neuvěřitelným tempem se zvyšovaly počty obrněné techniky a letounů. Zatímco k 1. lednu 1932 bylo ve výzbroji Rudé armády 1446 tanků a 213 obrněných automobilů, k 1. září 1939, v den vypuknutí druhé světové války, tato čísla stoupla na 18 720, respektive 3034. Pro srovnání: nacistické Německo mělo k témuž datu jen 3195 tanků. Již k 25. září 1940 disponovalo letectvo Rudé armády 26 239 letouny (20 100 bojeschopnými a 6139 nebojeschopnými). Kam se na tyto počty hrabala slavná Luftwaffe! S kvalitou personálu a techniky to však vypadalo mnohem hůře než u budoucího protivníka – třetí říše.

Krvavá lázeň

Zároveň však Rudou armádu těžce postihly stalinské čistky, jež nejvíce zasáhly vyšší velitelský sbor a vysoké vojenské školství. Podle V. G. Klevcova bylo v letech 1937 až 1939 propuštěno 45 571 velitelů, z nichž 41 406 zatkli. Později obnovili hodnost 14 160 velitelům postiženým represemi, mezi nimi mimo jiné budoucím maršálem Velké vlastenecké války Rokossovskému a Govorovovi.

Z prvních pěti sovětských maršálů zahynuli tři (Tuchačevskij, Bljucher a Jegorov), z pěti armádních velitelů 1. stupně rovněž tři, z dvou armádních komisařů 1. stupně nepřežil ani jeden, z deseti armádních velitelů 2. stupně také ani jeden, stejně tak z 15 armádních komisařů 2. stupně atd. Přesto se ještě dnes najdou „historici“ tvrdící, že tento bezpříkladný masakr vlastních lidí měl očistný charakter a Rudou armádu posílil!

Rudá armáda v akci

V období mezi skončením občanské války a začátkem Velké vlastenecké se Rudá armáda zúčastnila celé řady konfliktů: Turkestánský front potíral basmače ve Střední Asii, sovětské poradci a vojáci pomáhali Číně i Španělské republice, Rudá armáda bojovali s Japonci u jezera Chasan a na řece Chalch (Chalchyn gol), zabrala při čtvrtém dělení Polska jeho východní část (v sovětské a ruské terminologii se zásadně uvádí „osvobozené tažení na západní Ukrajinu a do západního Běloruska), až po kolena se brodila ve vlastní krvi během zimní války proti chrabře bojujícím Finům, s nepatrnými obětmi obsadila Pobaltí, Besarábii a severní Bukovinu.

Nejstrašnější zatěžkávací zkouška

Tu Rudá armáda prodělala za Velké vlastenecké války (22. června 1941–2. září 1945). Na jejím počátku utrpěla sérii katastrofálních porážek, rozsahem nemajících do té doby obdobu ve vojenských dějinách, nicméně dokázala nejen zastavit Wehrmacht před branami Moskvy, ale 5.–6. prosince 1941 přejít do protiútoků a způsobit německé pozemní armádě první citelnou porážku ve druhé světové válce.

Německá letní ofenzíva v roce 1942 vyvrcholila stalingradskou bitvou, mnohými odborníky pokládanou za nejkrvavější v historii, v níž Rudá armáda vybojovala do té doby své největší vítězství. Němci sice v březnu 1943, měsíc po stalingradské kapitulaci, dosáhli taktického vítězství u Charkova, avšak po jejich nezdaru v obrovské bitvě u Kurska přešla strategická iniciativa na stranu Rudé armády, která postoupila až k Dněpru, v lednu 1944 definitivně prolomila blokádu Leningradu, postupně vyhnala nepřítel ze sovětského území a postoupila hluboko do střední Evropy a na Balkán. Představovala obrovskou údernou sílu, již napříště nešlo ignorovat.

Málo je známý fakt, že Stalin hnal proti německým tankům a vojskům špatně vyzbrojené vojáky nebo dokonce civilisty, neb počítal s tím, že po válce počet padlých bude hrát velkou úlohu.

Němcová ODS !

Podvody, to se nevědělo dřív ? VĚĎELO... - .ALE MNĚ TO PŘIPADÁ, ŽE NEJSEM V ČECHÁCH ALE V INDII, KDE JSOU KRÁVY POSVÁTNE !!!!

Miroslava Němcová dosud totiž vůbec nevyvrátila informace o důvodech jejího vyloučení z gymnázia, kde kdysi studovala. Pokoušela se, dle očitých svědků, svůj špatný prospěch vylepšovat nabídkami sexu tamějším profesorům, byla však u toho přistižena, usvědčena a nakonec i exemplárně rychle i ze školy vyloučena. Proto pak začala studovat zemědělskou střední školu, po jejímž dokončení nastoupila na celých dlouhých 20 let do statistického úřadu jako řadová odborná referentka. V této době byla ale přesto přistižena při krádeži rohlíků v jedné známé žďárské samoobsluze.

Po vstupu do vrcholné politiky toto ospravedlňovala ale hlavně tím, že to byl údajně její způsob boje s tehdejšími komunistickým režimem.

Když její syn poté nějaký čas drze využíval dokonce i sněmovní Octavii ke svým soukromým cestám, i do práce, zdůvodnila to tak, že syn nebo snacha používají služební Octavii údajně vždy jen ve chvíli, až když ona potřebuje někam rychle dovézt, jelikož dodnes nevlastní žádný řidičský průkaz.

Avšak už v té době, a zejména z titulu své opravdu mimořádně vysoké ústavní funkce, měla plně dispozici navíc ještě i luxusní limuzínu BMW i s řidičem.

Němcová však přesto v tom "neviděla" vůbec žádný problém , že ač neřidička, využívá klidně i té druhé možnosti navíc , mít plně k dispozici ještě i další, tzv. referentské služební auto. Prostě ho jen vypočítavě a ziskuchtivě poskytla svému synáčkovi dokonce i se služební kartou na benzín, který potom následně plně proplácela Dolní sněmovna.

Na přelomu roku 2010 si začala před své jméno drze psát dokonce i titul Mgr. Teprve až to novináři vypátrali a chystali se i zveřejnit, protože se jednalo o naprosto arogantní podvod, a dokonce až na velký nátlak některých svých nejbližších vládních spolustraníků, nakonec od toho zcela potichu ustoupila.

Napsal to teprve až nedávno server TOP. Na veřejnosti se to tehdy přesto vůbec neobjevilo.

Holt neuvěřitelná síla snadno vydělaných peněz a politické moci u nás dokáže už téměř všechno možné i nemožné. I chudáci novináři a redaktoři jsou jenom lidé, a mnozí z nich prostě musí žít především sebe a rodinu. Dnes to už naštěstí ale ví kdekdo.

A pokud se ODS takových funkcionářů zbavit nedokáže, či dokonce ani nemůže, nemá jako politická strana na české politické scéně už dávno co pohledávat. Email

Vydavatel: Tady je to samé, madame Bishop vydržíje z vládních peněz milence, poslanci zapírají dvojí občanství, Premierka NSW bude stavět stadiony i kdyby se národ postavil na hlavu a poslal tisíce petic. Novináři se bojí říct proč.

Sex a život jako akce a reakce

Daniela Kovářová NevPes

Kde končí sadomasochistický styk a začíná násilí? V realitě platí často zákonitosti právu na hony vzdálené

Na internetovém chatu si muž a žena dohodnou sadomasochistický styk, neurčí si však po vzoru *Padesáti odstínů šedi* klíčové slovo, kterým žena může zastavit násilí, když se jí přestane líbit, a obě strany pak hořce litují, jak a čím si zkomplikovaly život.

Výsledkem nedokonalé dohody je obvinění muže ze znásilnění, za které ho nejprve Krajský soud v Ostravě poslal na sedm let do vězení (muž přece měl rozpoznat chvíli, kdy už ženin odpor nebyl hraný), ale později ho Vrchní soud v Olomouci v plném rozsahu zprostil (přece se na intimnostech oba shodli a agresor považoval odpor za součást hry a divadelního představení). Nejvyšší státní zástupce zproštění napadl dovoláním, v němž tvrdí, že žádná dohoda nemůže ženu omezit v rozhodování, k jakému styku svolí, ani když jí předtím sama uzavřela, neboť dohody sjednané na internetu jsou ujednáním poněkud vratkým.

Zpráva, po jejímž přečtení mě napadá spousta souvislostí. Například že používáme moderní komunikační technologie namísto fackovacího panáka, na kterého se hodí svěst odpovědnost za vlastní provinění. Jako kdyby nebyl jen plátnem, na němž jsou viditelnější naše omyly, nedokonalosti a vášně. Kliknout myší je zajisté rychlejší než podepsat papír, ačkoliv totéž činíme stejně ukvapeně. Stát se snaží působit ochrannitelsky a ovečky bránit před nebezpečím stejně jako před nimi samotnými, což je vidět zejména v

oblasti spotřebitelského práva. Možná by však měl být spíš rodičem přísným než pečovatelským a vést občany k odpovědnosti za své jednání i za souhlasy, za něž pak hořce zaplatíme.

O signálech, jež nejen v sexu vysíláme

Jinou otázkou je lidská integrita a oprávnění ženy či muže rozhodnout, k čemu v sexu svolí, případně právo jednou poskytnutý souhlas odvolat. Než se do mě pustí vlčice feministické, přitakám, že teoreticky má každý člověk právo říci *ne*, a kdo ho nerespektuje, má být podle práva také potrestán. Nicméně v modlitbě před oltářem lidských práv zapomínáme, že život není Listinou základních práv a svobod, ale realitou, v níž fungují jiné lidské normy a zákonitosti, zejména třetí Newtonův zákon – akce a reakce, právem neprávem opomíjený. Jak se do lesa volá, tak se z něho ozývá aneb mezi lidmi se přece nic neděje bez příčiny a každý úsměv, pošklebek, oděv, slovo či negace vyvolá důsledky právu často na hony vzdálené.

Teoreticky mám řadu práv, v životě je k jejich realizaci třeba se jich nějak dovolat. A pak přicházejí ke slovu pravidla slušnosti, dobré mravy, zvyky a tradice, z nichž přece kdysi dávno právo vzešlo a přetvořilo se do shluku nečitelných slov, jež spíš život komplikují, než aby ho zjednodušovala. Život je jen jiný pojem pro lidské vztahy a akce a reakce aktérů jsou spojené nádoby, na což ti, kdož z práva vypreparují jediný paragraf, ke své škodě často zapomínají. Nelze žádat soud o zvýšení výživného a přitom pomíjet, že tatínkovi nechci dít půjčovat. Nelze chtít, aby mě maminka před dítětem chválila, když já sám totéž nečiním. Kdo chce žít ve šťastném partnerství, nemůže doma chrlit výrazy, které by nikdy v práci neřekl.

V dětství a v mládí je životně důležité naučit se dobře číst reakce lidského okolí. Proto je třeba, aby se děti stýkaly, praly, braly si hračky a naopak si je vzájemně půjčovaly. Proto je nutné v dospívání svádět, milovat, zraňovat a ubližovat, schytávat rány, rozcházet se, padat na pusy, znovu se zvednout a znovu se zamilovat a při tom všem konání se učit, jak reaguje okolí i jak reaguje na mě a co se s tím vším dá dělat. K tomu je ovšem třeba opustit ochrannou rodičovskou náruč i teplo vlastního pokojíčku, vstát od počítače a vyrazit mezi lidi. Zpoza obrazovky se totiž vzájemně lidské interakci nenaučíte. Pokud to mladá generace nepochopí, zbude jí jen teoretické právo, my advokáti a naše soudní síně. A popisovaných případů pak bohužel bude přibývat.

Autorka je advokátka, bývalá ministryně spravedlnosti

Děti už neznají stará česká slova!

PRAHA – To jsou hlavičky! Vetešník je zloděj, horník leze po horách, strojvůdce opravuje vlaky! Dnešní dítě školou povinná vůbec neznají starší česká slova. Alespoň se to ukázalo v testu, který dal deník Aha! žákům jedné pražské školy.

Velkou fantazii ovšem školáci projevili nad slovem snítka (větvička). Snítka je podle nich někdo, kdo často sní, věc, která se dává pod polštář, aby se dobře spalo, a je to prý i nenasytný člověk.

Tohle si děti myslí

Vetešník – „Pán, který dělá binec.“

Ovčín – „Sklad ovcí.“

Mršina – „Auto, které nechce jet.“

Grošák – „Je to starodávný platební prostředek.“

Špacír – „Špacír je táboření.“

Almara – „Výkladní skříň.“

Sudička – „Hadička od sudu.“

Otep – „Otep je zateplení baráku.“

Škrpál – „To je hrozně prudký kopec!“

Hromosvod – „Hromosvod ukazuje počasí.“

Šatlava – „Člověk, který si šlape na jazyk.“

Průvodčí – „Pán, co ukazuje lidem různé věci.“

Lokna – „Lokna je drbna.“

Luna – „Nějaký název fotbalového míče.“

Sýpka – „Je to skladiště jídla.“

Kašna – „Kašna je nějaký hrnec.“

Ryšavý – „Když je někdo chytrý.“

mnich - Poradce v kostele!

Co na to říkají profesionálové?

Test deníku Aha! jasně odhalil skutečnost, že naši školáci často neznají česká slova, používaná v minulosti. Nejsou z toho příliš nadšeni učitelé ani psychologové. „Dnešní děti velmi málo čtou. Velkou roli hraje i etnické složení třídy. Málokdo si to uvědomuje, ale na základních školách je čím dál více Romů, Asiatů a Rusů. Právě tyto děti mají s jazykem, který pro ně není mateřský, velké problémy. Odráží se to pak na znalostech třídy jako celku,“ vysvětlila učitelka českého jazyka na základní škole Zina Nekvapilová.

Podobný pohled na věc má i dětská psycholožka Václava Masáková. „Budoucnost se mi nejeví příliš příznivě. Děti mají omezenou slovní zásobu, špatně rozumí textu a sestavit složitější větu jim dělá obrovské problémy,“ dodala Masáková. AHA

Některá zvířata umějí počítat, zjistili vědci. Žabáci jdou příkladem

Každou noc během období páření se žabí samečci střeadoamerického druhu hvízdalka pěnodějná pustí do hudební produkce ve svém rybníčku, aby celé hodiny do okolí vysílali zprávu o své milostné touze. Hnědí žabáci jsou sotva velcí jako oloupaný pekanový ořech, ale jejich volání je dlouhé a dynamické. Jejich zpěv, který zní dost podobně jako phaser ze Star Treku, končí krátkým melodickým drnknutím, píše zpravodajský server The New York Times.

To ovšem platí jen do chvíle, než se někde v okolí ozve hlas rivalského žabáka. V takovém případě první žabák přidá na konec svého volání dvě drnknutí místo jednoho. Pokud žabák číslo dvě odpoví stejně, žabák číslo jedna zvýší jejich počet na tři. A tak se neustále trumfují, dokud se jeden nebo druhý nedostane na dechový limit šesti nebo sedmi rychle po sobě následujících drnknutí.

Tato akustická žabí přetahovaná je velmi vyčerpávající, a navíc prodlužované volání s sebou nese riziko přilákání predátorů, jako jsou netopýři. Ovšem samečci nemají na vybranou, musejí držet v soutěži krok z jediného prostého důvodu - žabí samičky naslouchají a počítají. A nakonec si zvolí toho samečka, který ze sebe zvládne vyrazit maximální počet štekavých drnknutí.

Vědci zjistili, že za tímto překvapivě sofistikovaným smyslem pro počty stojí specializované buňky středního mozku těchto obojživelníků, které počítají zvukové signály a intervaly mezi nimi.

"Tyto neurony počítají, kolik bylo správných pulzů, a jsou vysoce selektivní," řekl Gary Rose, biolog Utažské univerzity. Pokud se načasování mezi pulzy byl jen o zlomek sekundy vychýlí z tempa, neurony se nespustí a počítání se přeruší. "A hra tím končí," doplňuje doktor Rose. "Je to stejné jako v lidské komunikaci, kde jediná nevhodná poznámka může ukončit celou konverzaci."

Neuronové počítadlo

Příběh o žabím neuronovém počítadle je jen jedním příkladem rozsáhlého, dávného a variabilního smyslu pro čísla, který lze v přírodě nalézt. Tento talent podrobně zkoumá například poslední tematické číslo odborného časopisu Philosophical Transactions of the Royal Society B.

Vědci zjistili, že zvířata napříč celým evolučním spektrem mají intenzivní smysl pro množství. Jsou schopná rozlišit nejen větší od menšího nebo více od méně, ale třeba i dvě od čtyř, čtyři od deseti, čtyřicet od šedesáti.

Například pavouci z čeledi křížákovitých si počítají, kolik v hedvábném vlákně zabalených kusů kořisti mají v té části pavučiny, jež tvoří jejich spížku. Když vědci experimentálně úlovek odebrali, pavouci strávili hledáním ukradené kořisti v poměru tolik času, kolik jednotlivých položek jim vědci uzmuli, a nikoli podle toho, jak velký byl celkový objem ukradené potravy.

Malé rybky žijí v hejnech, a čím je jejich skupina početnější, tím je statisticky vyšší šance jednotlivých rybek, že uniknou predátorům. V důsledku toho mnoho rybek žijících v houfech srovnávací schopnost, kterou by těžko porazili mnozí ptáci, savci, a dokonce i lidé. CTK dokáže skvěle odhadnout počet.

Živorodky duhové, oblíbený obyvatel akvárií, jsou například jediným pohledem schopné rozlišit rozdíl mezi čtyřmi pavími očky nebo pěti, případně mezi osmi a deseti, pokud mají možnost se rozhodnout, jestli budou plavat k menší, nebo větší skupince.

A ještě vytříbenější smysl pro počty vědci zjistili u koljušky tříostné, která je schopná rozlišit šest od sedmi nebo osmnáct od jednadvaceti, což je

Seznam k zamyšlení pro ty, kteří se domnívají, že za střelbu v amerických školách může snadné držení zbraní. Také by se měli zamyslet nad slovy jednoho tamního šerifa: „Za meich mladejch let měl před střední školou každéj pušku v autě. Revolver šel koupit na benzince jako nanuk. A střílel někdo ve škole? Ne. Změnily se od té doby ty zbraně? Ne. Změnili se lidi. Vychovali jsme generace zmatených, neschopných, změkčilých a ubližených kriplů bez respektu, cti a opravdových hodnot!"

VYUŽIJTE VÝHODY DOMLUVIT SE VLASTNÍM JAZYKEM

DIRECTORY pro předplatitele, min. 6linek, \$60 ročně

Jídlo a Restaurace

Wisteria Place cafe,

156 Megalong Street, Leura
Tel.: 0421 335 835

Otevřeno: **ve čtvrtek v pátek a v sobotu**
od 17.00 do 21.00

Restaurace "Boutique B Brasserie" skončila

Jenom pro informaci, kde se vaří česká a slovenská jídla, škoda, že u nás neinzervují.
Sydney

Blue Danube v Country Clubu, Kemps Creek (Pa-Ne)

Bazaar v St. Leonards, obědy, každý den

Tommy's beer cafe v Glebe Points Rd., Glebe

Bohemian Restaurant v Narallen (Stř.- Ned)

Melbourne

Sokol, 497 Queensberry St, (1x měsíčně)

Gold Coast

Prague (nevím kde je)

Brisbane

Ceskoslovenský klub (jen v pátek, občas i v neděli)

DENTIST

Dr. Goran Pechanats.

100 Redfern St., Redfern (02)9698 1273

check-up +2 x-rays+ cleaning \$150.00

full porcelain crown \$1100

We accept vouchers from dental hospital

09/13/16

Služby nejen pro studenty

NAATI akreditovaná prekladatelka/tlumočnicka

z a do Slovensciny. Preklady s pečiatkou, akceptovane

na kazdom urade. Legalny business zalozeny v Australii.

Dobre ceny. Kontakt: denisa.rinak@gmail.com

Tel.: +61 459 470 424

05/03/2017

Education, Immigration & Travel

Consultancy

Od roku 1993 nabízíme služby spojené s vyřízením

studentského vísa a vyberem spravne skoly.

V Sydney provozujeme největší česko-slovenské

studentské centrum. Jste turisté či studenti a máte

zájem o prodloužení pobytu v Austrálii? Naši

studenti mají zdarma k dispozici vizové konzultace,

design studia a zadosť o studentská visa, wifi,

multimediální počítače, kopírování, tisknutí atd.

Zklamal Vás přístup jiných agentur?

Chcete si být jisti s prodloužením Vašeho

studentského vísa?

Nemůžete najít školu, která Vám vyhovuje?

Chcete zdarma využívat našich služeb?

Nabízíme nejširší výběr jazykových, odborných škol

a univerzit po celé Austrálii a to za bezkonkurenční

ceny!

Nabízíme reálnou pomoc s nalezením práce a

ubytováním. Jako jediná česko-slovenská agentura

v Sydney nabízíme LEGALNI imigrační poradenství.

Číslo imigrační licence: 0208424 Český mluvčí,

0741913 Slovensky hovoriaci, 1277981 Polsky

mluvici Kontakt: Marek, Peter nebo Michal,

sydney@australiaonline.eu

AUSTRALIA ON LINE TRAVEL

Nabízí bezkonkurenčně nejlevnější cestovní

produkty po Australii, Novem Zealandu,

Asijskopacifické oblasti (Fiji ...), ale také letenky do

všech destinací světa včetně Česka a Slovenské

republiky. Travel agency licence: 2TA07248,

Kontakt: Stanka nebo Lenka,

travel@australiaonline.eu

Navštivte naši kancelář **AustraliaOnline /**

Australiaonline Travel

Suite 301, 39 Liverpool Street, NSW 2000

Contact:

Education section: 02 – 9003 0455

Immigration section: 02 – 9003 0466

Travel section: 02 – 9003 0456

www.australiaonline.eu

www.facebook.com/AustraliaOnlineAustralia

01/13/18

Study. Work. Travel.

Information Planet je již na trhu 22 let.

Máme 7000 studentů ročně, 200 zaměstnanců, 48

kancelářů v Evropě, Jižní Americe, Austrálii i

Kanadě.

Nabízíme: Zdarma k dispozici naše studentská

centra v Austrálii kde jsou Český a Slovenský

mluvící zaměstnanci

Komplexní služby: Pomoc s prací,

Imigrační služby přes registrované imigrační

agenty, Vlastní ubytování za zvýhodněné ceny

Cestovní kanceláře, Akce a školení a ostatní služby

Máme 5 kancelářů v Austrálii :

www.informationplanet.com.au

Sydney Centrum: Level 3/484 Kent st, Sydney 2000

kontakt: +61 2 9283 6161

Víza a školy: Veronika Badurová, Olga Romanová

email: europe@informationplanet.com.au

Sydney Manly: 41A The Corso, Manly 2095 ,

kontakt: +61 2 9977 0499

Melbourne: Suite 102, 365 Little Collins Street

,Melbourne, 3000, + 61 3 9939 9400

Brisbane: Level 2, 226 Albert Street , 4000

Brisbane, kontakt : +61 7 3003 1134

Perth: Level 4, 23 Barrack Street, Perth - Perth,

6000, kontakt: +61 8 9221 8022

Naše kanceláře v Evropě :

Praha a Brno -www.informationplanet.cz , email:

info@informationplanet.cz ,kontakt +420 222 524 035

Bratislava , Presov a Košice www.informationplanet.sk

email: info@informationplanet.sk , tel. +421 911383138

25/11/18

Školy

Czech and Slovak School of Sydney

Green Square School, 237 Botany Road, Waterloo

P.O. Box 150; Randwick, NSW 2031

<http://www.czechandslovaksschoolofsydney.org.au>

Principal: Kateřina Larbalestier, : 0417 683 400

Česká škola v Perthu

Woodland Primary Sch., 7 Bentwood Ave., Woodlands,

(08) 9245 8137

Česká škola v Melbourne puvodní

v prostorách St. Mathew Church, Cheltenham

Principal: **Vlasta Šustková**, Tel: 03 9551 0279 ;

0408 088 167

Česká škola v Melbourne nová

V Sokole vedení: **Zuzana Vasitch** Tel. 03 90172216

Slovenská dětská beseda/Slovak Little School

of Melbourne, 2-12 Derby Street, Kew Vic 3101 -

info slovaklittleschool@gmail.com

Marta Kapustová/0437699690 or Nora

Kovarcikova/ 03 98504517.

☞ **ČESKÉ A SLOVENSKÉ ORGANIZACE.**

Beseda - Czechoslovak - Australian

Association in Canberra and Region,

Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan

NSW 2620

vydává dvouměsíčník věstník **Beseda.**

Ceskoslovenský klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156

Tel / Fax: (07) 3343 3489

✉ ccq@csklubqld.org.au

President Mr.Frank Carroll; Jednatel Mrs. Stana Bilková

Naše stránka: csklubqld.org.au

Měsíčník "Krajanský List" Redakce Staňa Bilková

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church Street, Fortitude Valley QLD

P.O.Box 142, ph.07 3399 4613

Fax.07 3290 4379 vydává " Na Slovičko.

Československý klub v SA,

P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007

tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život.**

Czechoslovak Country Club,

320 Devonshire Road, Kemps Creek, 2171,

tel. 02 9606 8703

Czech and Slovak Association in Tasmania,

144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008

ph. 6228 0707

Ceske a Slovenske sdruzeni v Zapadni Australii

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

e-mail: czechslovakwa@hotmail.com

casopis "KLOKAN" vychazi 12 x do roka.

Sokol Sydney, www.sokolsydney.com

16 Grattan Crescent, French Forest, 2086

tel.: 02 9452 5617 vydává „Věstník“

Sokol Melbourne,

497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051

tel.: není, email: sokol@aapp.net.au

pres.: Věra Zlatá Tel.: 0411 143 980

vydává měsíčník Kvart = Michal Krejčí

michalsokolnik@gmail.com

Český a Slovenský klub na N. Zélandě,

P.O.Box 27 332., Wellington

tel., 478 5977; fax.: 477 9377

Gus.knot@xtra.co.nz,

měsíčník **Střípky Čriepky**

Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159

Lockes Way, Belgrave South 3160,

Czech Pensioners Association Inc.

ukončila činnost k 1.dubnu 2004

Združenie austrálskych Slovákov v Sydney.

30 Vaughan, P.O.Box 142,

Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153

vydává dvouměsíčník „ **Slovenský štít**“

Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný súbor

+ Slovenský klub v Južnej Austrálii

5 Walter Street, Thebarton, 5031

ph.: 08 8352 8072

Slovenský klub „Ludovít Štur“.

105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020

ph:03 9802-9674, vydává: **Zornička** (quarterly)

Združenie Austrálskych Slovákov vo Viktórii

PO Box 263 Kew Vic 3101,

vydává štvrťročne **Slovenské zvesti.**

Združenie Sloveskov v Queenslande

463 Old Bay Road; Burpengary, QLD 4505

tel.: 0061-7-55279008; e-mail: vatra@primus.com.au

Slovenské združenie v Západnej Austrálii

17 Edelweiss Way; Beckenham 6107 WA

tel.: 0061-8-94517121; fax: 0061-8-93586858

e-mail: slovak_wa@hotmail.com

Generální Konzulát České republiky,

p. Hana Flanderová, ing., generální konsulka,

169 Military Road, Dover Heights , 2030

phone: **02 9581 0111** fax: 9371 9635

telefonní číslo na konzulární pohotovost pro nouzové

případy, které se stanou mimo oficiální úřední dobu

naseho generálního konzulátu je **0402 312 806**

nebo **0401 547 584** (pouze náhradní číslo).

Úterý 9:00-11:30,13:30-15:30; Středa 9:00-11:30

Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30

Honorár. konzulát Slovenskej republiky v Brisbane

honorárny konzul: Michal Horváth

adresa: Level 12, 239 George Street, Brisbane,

Queensland 4000, Austrália

tel.:7-3221 7000 email: horvath@starmist.com.au

Honorár. konzulát Slovenskej republiky v Melbourne

honorárna konzulka p. Eugénia Mocnay

adresa: 25b Latham Street Bentley East, Victoria

3165, Austrália

tel.: 3-9570 2837; fax: 0061-3-9570 2837

mobil: 0421 635052;email:eugenia.mocnay@gmail.com

Honorárny konzulát Slovenskej republiky v Sydney

honorárny konzul: Milan Neklapil

adresa: Lakes Business Park, Unit G1, 2B Lord

Street, Botany, NSW 2019

tel.: 0061-2-833 511 22; fax: 0061-2-833 511 21

email: consul@hcsr-sydney.org

Honor. konzulát Slovenskej republiky na N.Zélande

honorárny konzul: Peter T. Kiely

adresa: Level 11, PriceWaterhouseCoopers

CO BUDE

Volume 4 Issue 130 (485)

MUSÍME SI POMÁHAT

Febuár – únor 2018

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: V Perthu,

Sydney ve slovenském kostele (viz níže) a ceske mse svate budou slouzeny v kostele Holy Innocents Parish 1a Webb St. Croydon NSW 2132, tel 9747-4291

Každou druhou nedeli o 10,15 hod. **Česká Mše Svátá**

Každú štvrtú nedeľu o 11,30 hod. **Slovenská Svätá Omša**

Každý prvý piatok o 19,30 hod. **Slovenská Svätá Omša**

Ďakujem o. Peter Krigovsky Adm.

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park

Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159

Každou třetí neděli v měsíci je mše svatá v 11, ráno.

(mimo září kdy je svatováclavská pouť) - podává se

občerstvení - všichni vítáni

Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod

v A Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in Canberra and Region,

Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620

www.beseda.org.au.

otevreno první a třetí sobotu v mesici od 14.30 do 17.00

(2.30pm-5pm)

NSW

Český a Slovenský Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek

PO Box 330 Kemps Creek 2178;

www.cscountryclub-

sydney.com.au, cscclubsydney@gmail.com,

otvírací hodiny: Pat.od 18 hod, Sob, od 17 hod, Ned, od 12hod.

Tradicni Ceska a Slovenska jidla v restauraci „Blue

Danube”..

Velký vyber Ceskoslovenskych (lihovin) alkoholickych napoju.

Rezervace jidel v restauraci 02 9606 0904, 0402 398 168

nebo na Facebook:

Organizácie „Jednoty Cyrila a Metoda“

a katolícky kostol Sydney

30 Vaugham Street, Lidcombe, tel. 9649 2153

www.skcsydney.com

Sokolský Národní Dům Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, tel 9452

5617, www.sokolsydney.com. Info: všeobecné Jarda Krejčík

9807 4468; akce v tělocvičně Pavel Ott 9804 7297; program kina a

knihovna Petr Čermák 9981 4765.. Pátek 20 až 21 hod. půjčování

českých a slovenských knih a videofilmů

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton tel.: 08 8346 4181

P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007

Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu

každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem

ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs.

klubu: http://www.csclubsa.com

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;

Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au

www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin, Informace:

Stana Bilkova Tel: (07) 3271 1646

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 16 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld.,ph: 07 3399 4613

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051

Tel.: nemají **President Věra Zlatá**

Každé druhé poslední úterý v měsíci od 13.00 hod

Lunch, vaří Alena Špiroch, Jan Sedlák, Vlasta Sustek;

Tři chody za \$20.

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.

(Zuzana Vasich)

Každé čtvrték -12.00 hod. Karetní odpoledne u kávy, zákusky

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program

On air: Digitální vysílání DAB+ SBS3, čtvrték 17-18h

On demand: Internet, smartphone SBS Radio App,

podcast

Digitální terestriální vysílání v těchto městech:

Sydney, Canberra, Melbourne, Adelaide, Perth, Brisbane,

Darwin

Poslouchat lze i na digitální TV

W: www.sbs.com.au/czech

F: facebook.com/SBSszech

T: twitter.com/SBSszech

E: czech.program@sbs.com.au

T: 02 9430 2723 (Filip Koubek)

A: 14 Herbert Street, Artarmon NSW 2064

M: Locked Bag 028, Crows Nest NSW 1585

„Rádioforum“ on 2RRR FM 88,5 MHz

slovenské vysielanie moderuje Paľo Virág

každú nedeľu v Sydney od 18 do 19 hodine.

Telefón v štúdiu 02 9816 2938

email: radioforum8@hotmail.com

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České

vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 -

11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - Brisbane Slovenske vysielanie

kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia

Matulova, 07 3343 3064.

Canbera rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní

Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287

4347, fax: 02-6287 4348, e-mail:

ahojradio@centrum.cz

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 1 dubna Léta Páně 2018.

Dopis do Novin z Čech

Vážení krajané v Austrálii.

Dle informace velvyslance pana Martina Pohla, byli jste osloveni a informováni o naši Trampské aktivitě, oslavy 100 let Československa a jízdy Czech-Australian-USA Pony Expressu s děkovnými dopisy krajanů, vládám Spojených Států Severoamerických a Austrálie.

Vzhledem k tomu, že naše oslovení se v záměru podání prvních informací, týká stejnou měrou každého kdo je ochoten spolupodílet se na projektu oslav v Austrálii, oslovuji Vás tímto prvním dopisem jako společným. Věřím, že postupně se naše spolupráce rozvine tak, že další korespondence se bude již týkat konkrétních organizačních pokynů a potřeb spolupráce v tom či onom klubu, Sokole, škole či jiné organizaci.

Dovoluji si Vás informovat, že jsme úspěšně ve dnech 20. 5. až 30. 6. 2017 absolvoval první část projektu v České republice a USA. Vše proběhlo ve spolupráci s kamarády z Americké organizace NPEA / Národní Pony Express Asociace/ USA ke vzájemné spokojenosti a nadšení. Z této skutečnosti vzešla i spolupráce na společné realizaci projektu v Austrálii.

Na internetových stránkách/ Facebook-Jindřich Bílek/ najdete nejobsáhlejší fotografické, videové a písemné informace o průběhu a úspěšné realizaci první části projektu.

Jako doplnění informací uvádím, že již 7 měsíců, směřuje po moři plachetnice z Polského přístavu, vedená mořeplavcem

Rudolfem Krautschneiderem a dalšími námořními posádkami

k břehům Austrálie. Cílem jejich plavby s poštou krajanů je

Sydney. Plavba plachetnic, je plánovaná na dobu 11. měsíců

a její **očekávané zakotvení v Austrálii je stanoveno na**

duben 2018. Tato plavba je v rámci oslav republiky,

věnována vzpomínce na Československého trampa,

dobrodruha a mořeplavce Eduarda Ingríše. Mezinárodní

posádky plachetnic přepravujících poštu po mořích z Evropy

do Austrálie, spolupodílí se tak dobrovolně na oslavách 100.

let Československa. Dne 8. dubna 2018, je plánován odjezd

pošty krajanů, Austrálským klubům, Sokolům, spolkům

do Canberry. Zde bude jezdcem, ze sedla, pošta předána

velvyslanci České republiky panu Martinu Pohlovy a ten ji

slavnostně předá zástupci vlády Austrálie.

Ke zdárnému a reprezentačnímu naplnění oslavy 100 let

Československé republiky a uctění památky zakladatelů státu

Tomáše G. Masaryka a Rostislava Štefánika v Austrálii,

nabízíme Českým a Slovenským klubům, Sokolům, spolkům

a školám, možnost spolupráce. Rádi dáme příležitost i

jednotlivcům, krajanům kteří projeví sounáležitost se svou

starou vlastí a spolu s námi se v roce 2018 připojí k

významné oslavě 100 let od vzniku Československé

republiky.

Jako první, se k naší výzvě a její podpoře, přihlásilo

velvyslanectví České republiky. Jak jste byli informováni,

pan velvyslanec Martin Pohl, poskytl projektu oslav v

Austrálii, osobní záštitu. Dále se s nadšením do spolupráce

hlásí Československý klub v Adelaide zastoupený

prezidentem klubu, Zdeňkem Jiránkem a všemi kdo si dosud

jako členové klubu a nebo přes tento klub, zaslali svůj dopis i

poděkováním určeným vládě Austrálie. Czech-Australian-

USA Pony Express zatím přijal pro přepravu Pony

Expressem v tomto klubu 32 dopisů. Poštovní úřad Pony

Expressu v Českém klubu v Adelaide, je stále, připraven

Vaše dopisy přijmout a předat je Czech-Australian-USA

Pony Expressu k přepravě. Sledujte prosím informace na

našich tiskovinách, Facebooku, Youtube a Českých

tiskovinách a rádiovém vysílání v Austrálii. Jako mediální

sponzor a koordinátor informací v Austrálii se ke spolupráci

přihlásila v Melbourne paní Barbara Semenová a její časopis

ČECHOAUSTRALAN. Děkujeme těmto mediálním

sponzorům a těšíme se na spolupráci.

Těšíme na spolupráci též s každým kdo si za svůj nový

domov zvolil Austrálii ale cítí se být i nadále

Čechoslovákem. Stará vlast Vás slovy zdravice Prezidenta

republiky Československé a senátora pana Tomáše Grulichy,

vezené Vám Pony Expressem, stále potřebuje a těší se na

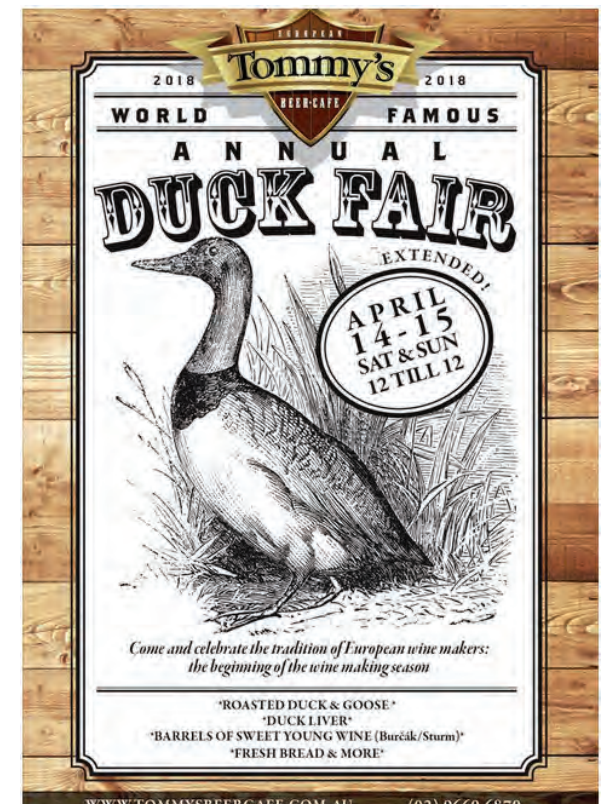
spolupráci s Vámi. Za organizační skupinu trampské oslavy

100 let Československa, koordinátor zahraniční spolupráce ,

Jindřich Bílek

bilekjindrich@seznam.cz popřípadě mob. tel. 420

603710819

Vydavatel: Úžasné až úchvatné, pomalu jako z koránu.

Země je placatá

Zeměkoule = Největší podvod posledních 500 let!

Více zde: <http://www.placata-zeme.cz/>

Když jsem poprvé narazil na stránky o "Flat Earth" (Placatá Země), tak jsem je zavřel s tím, že to je to poslední, čemu bych věřil. O několik měsíců později jsem se ale dostal k videu o placaté Zemi (výše), jehož důkazy mne přivedly k zamyšlení a vlastnímu zkoumání. Je Země placatá? Že by nám ve školách, školách, na univerzitách, v časopisech, televizi, rozhlase, vědci, politici i NASA lhali? ... O pět měsíců později jsem se rozhodl vytvořit tyto stránky, aby i ti, kteří neumí anglicky, měli přístup k informacím.

"Poznej pravdu a pravda tě vysvobodí." (viz Jan 8,32)

Ještě před 500 lety se všude věřilo, že země je placatá, proč se to změnilo? Kdo to změnil? Říkají nám ve školách, založených Jeziuity, pravdu o historii? A co Kopernik a Galileo? Používá dnešní věda skutečně vědecké metody nebo je to pseudověda a pouhá směs smyšlených teorií, neověřitelných v praxi? Proč se všude stále více mluví o mimozemšťanech? Papež je chce pokřtít, Vatikán očekává mimozemšťana spasitele, propaguje evoluci... Více v tomto šokujícím videu:

Český národ je křesťanský národ. Alespoň byl a mnoho lidí se opíralo o Boží Slovo (Bibli), ať už to byl Jan Hus, husité nebo Jan Ámos Komenský. Kdykoliv lidé odložili Bibli stranou svých osobních životů, následoval úpadek společnosti. Kdykoliv se začali vracet k Bibli, pravda se začala odhalovat. Stejně je to s kulatou nebo placatou zemí. Co vlastně říká Bible na téma naší země? Následující video odhaluje Biblickou pravdu o placaté zemi:

Placatá Země - Důkaz č. 1: Horizont je vždy dokonale rovný

Horizont se vždy jeví dokonale rovný 360 stupňů okolo pozorovatele, bez ohledu na zeměpisnou výšku, ve které se člověk nachází. Všechny amatérské záběry z balónu, rakety, letadla nebo dronu ukazují naprosto rovný horizont i ve výšce větší než 20 mil (asi 32 km). Jen NASA a jiné vládní "vesmírné společnosti" ukazují zakřivení země ve svých počítačově vypracovaných fotografiích a videích.

Placatá Země - Důkaz č. 2: Horizont vždy v úrovni očí

Horizont se vždy ocitá v úrovni očí pozorovatele i s přibývajícím výškou, proto se nikdy nedíváš dolů. Kdyby byla Země skutečně koulí, nehledě na to, jak velkou, když bys stupoval vzhůru, horizont by zůstal dole a ty nebo tvůj fotoaparát a kamera by se musely sklonit níže a níže s přibývajícím výškou.

Placatá Země - Důkaz č. 3: Vodní hladina vždy rovná

Přírodní fyzikální vlastností vody je udržet si rovnou hladinu. Kdyby byla Země velkou koulí, kolébající se a poskakující v nekonečném vesmíru, pak by neexistovala skutečně a stále rovná hladina vody. Ale protože je Země ve skutečnosti jedna obrovská rovina, tato základní fyzikální vlastnost tekutin je v souladu s naší praktickou zkušeností a zdravým rozumem.

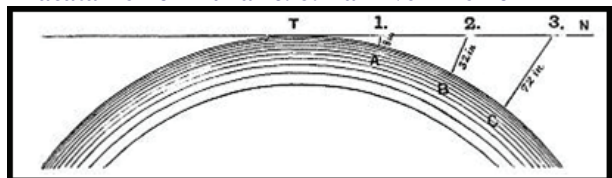
Placatá Země - Důkaz č. 4: Voda teče dolů, ne do kopce

Řeky tečou dolů k úrovni moře, přičemž si hledají nejsnazší cestu, ať už na sever, jih, východ nebo západ a všechny směry mezi tím. Kdyby Země byla vskutku rotující koulí, pak by bylo nemožné, aby tyto řeky při své délce tekly do kopce. Například řeka Mississippi by na svých 3000 mílech musela téct do kopce 11 mil, než by dosáhla Mexického zálivu.

Placatá Země - Důkaz č. 5: Vodní hladina

Řeka Nil na jednom úseku teče po tisíc mil s celkovým spádem pouhé jedné stopy (asi 30 cm). Některé části řeky Kongo v Západní Africe by zčásti tekly do kopce a jinde z kopce. Totéž by muselo platit pro Paranu v Paraguiji a pro jiné dlouhé řeky.

Placatá Země - Důkaz č. 6: Zakřivení Země

Zakřivení Země je 8 palců na počet mil na druhou. Kdyby Země byla koulí o obvodu 25.000 mil (40.000 km), jak NASA a moderní astronomie tvrdí, sférická trigonometrie by určovala, že každou míli by se hladina stojaté vody zakřivila a klesla dolů o změřitelných 8 palců (20,32 cm). To znamená, že na vodním kanálu stojaté vody 6 mil (10 km) dlouhým by Země klesla o 6 stop (1,82 m) na každém

konci od středu této vzdálenosti. Pokaždé, když byl takovýto experiment vykonán, stojatá voda prokázala, že hladina je naprosto rovná po celé délce.

Placatá Země - Důkaz č. 7: Zakřivení Země

Zeměměřiči, inženýři a architekti nikdy nejsou žádáni, aby brali v úvahu zakřivení Země do svých projektů. Vodní kanály, koleje, mosty a tunely jsou například vždy vrtány a pokládány horizontálně rovně, často po stovky mil bez jakéhokoliv zřetelů na zakřivení Země.

Placatá Země - Důkaz č. 8: Zakřivení Země

Suezský průplav spojující Středozemní moře s Rudým mořem je 100 mil (161 km) dlouhý bez jakýchkoliv stavidel a tím může voda nerušeně proudit mezi těmito moři. Když se kanál stavěl, žádné zakřivení Země nebylo bráno v úvahu a kanál se kopal vodorovně 26 stop pod úrovní mořské hladiny, procházející přes několik jezer, od jednoho moře k druhému s naprosto vodorovným dnem po celé délce přes 100 mil (161 km).

Placatá Země - Důkaz č. 9: Zakřivení Země

Inženýr W. Winckler byl publikován v Earth Review ohledně zakřivení Země, kde uvedl: "Jako dlouholetý inženýr mohu říci, že tato absurdní hodnota zakřivení Země je dovolena jen ve školních knihách. Žádný inženýr nesní o nečem podobném. Projektovat jsem mnoho mil kolejí a ještě více mil kanálů a o nějakém zakřivení se ani neuvažovalo, ani nedovolovalo. Tato norma zakřivení znamená toto - 8 palců zakřivení na první míli kanálu a nárůst kvadratické násobku s dalšími mílemi; proto malý navigační kanál pro loď, řekněme 30 mil dlouhý, by znamenal podle výše uvedeného pravidla dovolené zakřivení 600 stop (asi 200 metrů). Přemýšlejte o tom a pak prosím nemějte inženýry za úplné hlupáky. Nic takového není dovoleno. My neuvažujeme o zakřivení 600 stop (200m) na kolejnici dlouhé 30 mil nebo na vodním kanálu, stejně jako nemaříme náš čas tím, že bychom chtěli ze čtverce udělat kruh."

Placatá Země - Důkaz č. 10: Zakřivení Země

Londýnská a Severozápadní železniční dráha vytváří přímou linii 180 mil (290 km) dlouhou mezi Londýnem a Liverpoolem. Nejvyšší bod této tratě se nachází ve stanici Birmingham, který je jen 240 stop (80 m) nad hladinou moře. Kdyby byl svět skutečně glóblem, se zakřivením 8 palců na míli, umocněných s každou další mílí, 180 mílová trasa železnice by vytvářela oblouk se středem v Birminghamu, který by musel být přes míli, plných 5400 stop (1800m) výše než Londýn a Liverpool.

Placatá Země - Důkaz č. 11: Zakřivení Země

Zeměměřič a inženýr s třicetiletou praxí byl publikován v Birmingham Weekly Mercury, kde uvedl: "Já jsem důkladně obeznán s teorií a praxí civilního inženýrství. Jakkoli slepě fanatičtí jsou někteří z našich profesorů ohledně mapování dle předepsaných pravidel, je dobře známo mezi námi, že taková teoretická měření jsou NESCHOPNÁ JAKÉKOLIV PRAKTICKÉ ILUSTRACE. Všechny naše lokomotivy jsou vytvořeny tak, aby jezdily po tom, co nazýváme skutečná rovnost nebo rovina. Samozřejmě, že existují sem tam nějaké sklony nebo zatačky, ale ty jsou vždy přesně definovány a musí se v nich jezdit opatrně. Avšak něco takového, jako 8 palců (20 cm) zakřiveného spádu na míli (1,6 km), s kvadratickým nárůstem k vzdálenosti, BY NEMOHLA FUNGOVAT S ŽÁDNÝM MOTOREM, KTERÝ BYL KDY ZKONSTRUOVÁN. Když vezmeme jednu stanici po druhé po celé Anglii a Skotsku, dá se říci, že všechna nádraží jsou v RELATIVNĚ STEJNÉ VÝŠCE. Vzdálenost mezi východním a západním pobřežím Anglie činí okolo 300 mil (asi 480km). Kdyby předepsané zakřivení bylo skutečné, jak je prezentováno, centrální stanice v Rugby nebo Warwick by musely být o 3 míle výše než oba konce dráhy. Kdyby tomu tak bylo, pak neexistuje žádný strojívec nebo topič v Anglii, který by si vzal na starost tento vlak. Můžeme se jen smát z těch vašich čtenářů, kteří si nás skutečně cení za to, že jezdíme po kulovitých zatačkách. Horizontální rovné zatačky jsou dostatečně nebezpečné, vertikální zatačky by byly tisíckrát nebezpečnější a s naším současným vozovým parkem by to bylo prakticky nemožné."

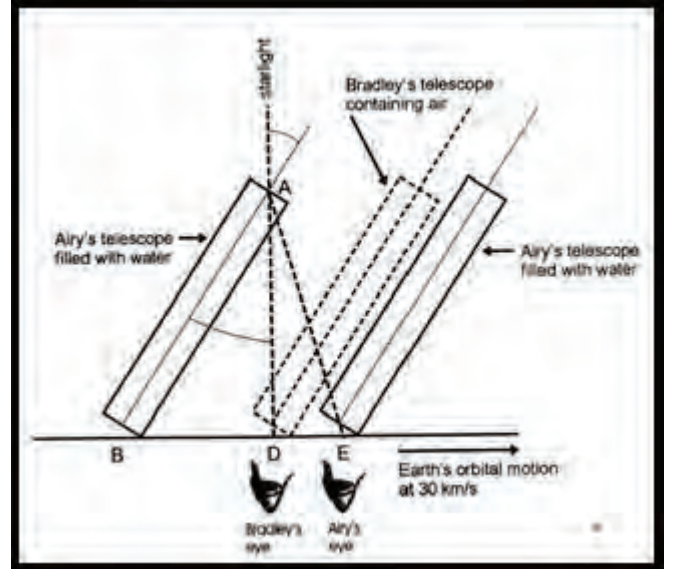
Placatá Země - Důkaz č. 15: Letadla a zakřivení Země

Kdyby Země byla opravdu koule o obvodu 25.000 mil, piloti letadel by museli neustále opravovat svou výšku směrem dolů, aby neletěli přímo do "vesmírného prostoru"; pilot, který by si přál jednoduše udržet si svou výšku při běžné normální rychlosti 500 mil/h, by musel neustále naklánět nos letadla dolů a sestoupit 2777 stop (okolo půl míle) každou minutu! Pokud by tak nečinil a letěl rovně, pak

by se za hodinu letu nacházel o 31,5 mil výše, než by se čekalo.

Placatá Země - Důkaz č. 16: Pohyb hvězd

Experiment známý jako "Airy's Failure" (Airyův nezdar) dokázal, že hvězdy se pohybují vůči nepohyblivé zemi a ne naopak. Prvně se naplnil teleskop vodou, aby se zpomalila rychlost světla uvnitř, pak se vypočítal sklon potřebný k tomu, aby se světlo z hvězdy dostalo přímo do trubice teleskopu. Airy neprokázal heliocentrickou teorii, protože světlo hvězdy již dorazilo pod správným úhlem bez žádné nezbytné změny, a naopak prokázal geocentrický model jako správný.

Placatá Země - Důkaz č. 17: Hvězdy nejsou slunce

"Olberův Paradox" uvádí, že kdyby existovaly miliardy hvězd, které jsou sluncem, noční obloha by byla zcela zalitá světlem. Jak Edgar Allen Poe řekl: "Kdyby byla následnost hvězd nekonečná, pak by nám pozadí oblohy nabývalo pohled na stejnoměrné světlo, protože by neexistoval absolutně žádný bod, na celé té obloze, ve kterém by neexistovala hvězda." Olberův "Paradox" není o nic více paradoxem, než byl experiment George Airyho "omylem". Oba jsou ve skutečnosti vynikajícím vyvrácením heliocentrického modelu s rotující Zeměkoulí.

Placatá Země - Důkaz č. 18: Země se nehýbe

Experimenty Michelson-Morleyho a Sagnaca se pokoušely změřit změnu rychlosti světla kvůli domnělému pohybu Země ve vesmíru. Poté, co změřili všemi možnými směry různé lokace, nedokázali vůbec rozpoznat žádné významnější změny, čímž se opět potvrdil stacionární geocentrický model.

Placatá Země - Důkaz č. 23: Rotace Země

Lidé, kteří věří v Zeměkouli, často tvrdí, že je to "gravitace", která magicky a nevysvětlitelně přitahuje celou nižší atmosféru Země do dokonalé synchronizace se zemí až do jakési neurčité výšky, kde se tato postupně rychleji rotující atmosféra změní na nerotující, nepřítažlivou, neatmosféru nekonečného vakua vesmíru. Takové nesmyslné, absurdní teorie jsou však odhaleny jako falešné skrze dešť, ohňostroje, ptáky, hmyz, mraky, kouř, letadla i projektily - všechny se chovají velmi odlišně, než kdyby "Zeměkoule" a její atmosféra byly v neustále rotujícím východním pohybu rychlostí 1600 km/h.

Placatá Země - Důkaz č. 49: Slunce není daleko

Kdyby Země byla rotující koulí zahřívanou sluncem, které je 93 miliónů mil vzdáleno, pak by bylo nemožné, abychom měli v Africe parná léta a zároveň jen o několik tisíc mil dále mrazivé Arktické/Antarktické zimy, kde není cítit téměř žádné od stejného slunce. Kdyby teplo ze slunce urazilo 93.000.000 mil k Saharské poušti, je absurdní domnívat se, že by nedorazilo ještě dalších 4.000 mil (0,00004%) na Antarktidu a mezi Saharou a Antarktidou by tak obrovský rozdíl.

Placatá Země - Důkaz č. 97: Rotace Země a teorie Velkého třesku

NASA a dnešní astronomie říká, že Země je gigantická koule, nakloněná dozadu, kmitající a otáčející se kolem své centrální osy rychlostí 1000 mph, cestující rychlostí 67.000 mph v kruhu okolo Slunce, které rychlostí 500.000 mph uhaní po spirále okolo Mléčné dráhy, zatímco celá galaxie fičí rychlostí 670.000.000 skrze vesmír - a všechny tyto pohyby mají svůj původ v údajném "Velkém třesku", kosmogenické explozi před 14 miliardami let. To je celkem 670.568.000 mph (mil za hod.) různými odlišnými směry, kterými naše Zeměkoule údajně uhaní, a přesto nikdo nikdy neviděl, nepocítil, neslyšel, nezměřil ani neprokázal existenci jediného z těchto pohybů.

Šungta voarda aneb Nač umírají jazyky

Luděk Frýbort NevPes

My, smrtelní lidé, máme potíž s chápáním rozlehlejších časových úseků. Jsme zařízení na délku jednoho lidského života; co ji přesahuje, o tom se učíme v dějepise, v provozu všedního dne ale dle toho nejednáme. Rádi bychom měli život co možná beze změn, avšak potvora příroda nás neposlouchá a vymyslela si například tyhlety klimatické změny, co je kolem nich takového poprasku. Nu ano: pěkně jsme si povrch zemský rozdělili, nadělali na něm států, vybavili je prapory, hymnami, presidenty a židlemi v OSN představující se, že budou trvat od jednoho konce věčnosti na druhý. A ono houby: je tu nějaké Tuvalu, nějaké Maledívy, státečky ostrovní, placaté, nadmořskou výší dosahující sotva panu prezidentu pod ramena. Jestli tomu opravdu má být tak, jak pochmurní proroci varují, že někde na druhém konci světa roztají ledovce a oceán nastoupá o pár decimetrů, spláchne slavný stát se vším všudy, jen ta židle v OSN po něm zůstane. Ale i bez proroků; sama instituce státu není věčná; byly časy, že lidé žili bez něj, a bezvýjimečný zákon konečnosti způsobí, že zase budou. To jen my, v přítomnosti zakotvení, nejsme ochotni nebo spíš schopni ten stále se opakující koloběh počátků a konců brát na vědomí. Témuz osudu, abych se přiblížil jádru věci, neunikne ani stát český, po tisíc let slavné či méně slavné království a zrovna teď náhodou republika. Jednou se jeho čas naplní a vlna dějin ho spláchne jako třísku.

Nuže, abych se tak přiznal, neotřásá mnou ta vidina tolik, jak by asi správně měla. Neužil jsem si od českého státu ničeho zvlášť dobrého, ledaže mi dovolil narodit se na jeho půdě; i chybí mi ještě něco k tomu, abych se s ním nadšeně ztotožnil. Víc už mě rmoutí pomyslení na osud jazyka českého, mluvy spanilé a přebohaté, která by si zasloužila rozkvětu, ale spíš opak je pravdou. Neboť stát český to ještě může pár století tak či onak mydlit, ale s češtinou to jde velmi znatelně s kopce. To není nářek staromilce, ale na příkladech vysledovatelný proces.

Jazyky a s nimi i národy zanikají někdy nájezdem zlého nepřítel, jenž jeho nositele mečem a ohněm vyhubí, ale to se stává poměrně zřídka. Jindy vlivem majoritní populace, zatlačující je na stále menší území, až je pohltí úplně – v přítomné době se to děje například s bretonštinou, s laponštinou a jinými nestátními řečmi Evropy. Obvykle se lidé zbavují svého jazyka sami a dobrovolně, protože si jej přestali vážit, majíce jej za zbytečnou přítěž a znamení podřadnosti. Cesta k zániku je nastoupena tím dnem, kdy převládá názor, že mluvou otců blábolí vesnická holota se slámou za ušima, kdežto fajnovější lidé hovoří tak, jak velí móda. Všimněme si, co fajnových lidí se vylíhlo ve vlastech českých v tom postsametovém čase, a co všechno se už stačilo stát módou. Ale byla řeč o příkladech; ukažme si na ně.

Žili jacísi národové mezi českými horami a břehy Baltského moře, souhrmně zvaní Polabané. Na jejich osudu můžeme studovat proces zániku. Dědečkové obrozenci, spatřující smysl dějin v potýkání Čechův s Němci, připsali jejich vymizení odvěké teutonské zlobě, zakroutivší krky všem těm Dalemincům, Stodoranům, Bodrcům a Havolanům už někdy za markrabího Gera v století desátém. Jelikož v tom vlastenecká duše nachází potvrzení své nedůvěry v Německo, je tomuto – řekněme – zkeslení skutečnosti ochotně věřeno. A je to samozřejmě omyl, dokonce vědomý omyl; polabský živel i jazyk přetrvávaly v dnešním severovýchodním Německu dlouho po zlopověstném markýzi Gerovi. Bedřich Smetana se dopustil žertovného omylu, rozhodnuv se představit svou operou „Braniboři v Čechách“ českému publiku Braniboráky třináctého století jakožto výlupek germánské výbojnosti... kdepak. V Čechách neřádili v mezivládi po katastrofě na Moravském poli žádní ukázkoví Teutoni v přílábách s volskými rohy, nýbrž Slované jako polena, hehehe. Na Rujaně se mluvilo slovansky ještě v patnáctém století; ještě náboženský reformátor Martin Luther se vztekal, že sedláci v okolí jeho domovského města Wittenbergu odmítají mluvit německy, melouce místo toho hubou po polabsku; a až r. 1756 zemřel poslední stařec hovořící ještě původním jazykem v krajině Drawehn, něco přes sto kilometrů od mého exilového bydliště Hannoveru. Zachoval se z té doby přepis polabského otčenáše, jež zde navzdory obtížné srozumitelnosti uvádím, abychom si předvedli, jak vypadá jazyk v posledním stadiu před zánikem:

Noše fader, ta toj giš na nebiskaj, šungta voarda tuži nemja, tia rik koma, tia vila žinjut kak no nebiskaj kak no zime, noši danejšna stajba doj nam dans un vitedoj nam noše grěch, kak mo vitedojme noše grěšnarim, ni bringoj nos ka varšikonje, taj löšaj nos vit višóak, amen.

Obtížná srozumitelnost je dána především spoustou výpůjček z němčiny na místě naprosto základních slov, jež polabština samozřejmě měla, jejím posledním uživatelům

ale připadala moc obyčejná: fader (otec), šungta voarda (patrně zkomolenina z geseget werde, budiž požehnáno), stajba (chléb – asiže vysloveno šajba, z německého die Scheibe, krajíc) koma (přijď), bringoj (přiveď), löšaj (osvobod), dokonce i un místo a. Pronikání cizích výrazů do nejzákladnějšího slovníku mateřštiny je ale neklamná předzvěst konce; není náhodou, že krátce po zaznamenání uvedeného textu drawehnská polabština vymizela. Nikdo ji nezakázal, ani násilím nepotlačil; slovanští sedláci ji zavrhlí sami, jelikož jim připadala ve srovnání s němčinou málo vznešená, jazyk vesnických ůlpašů, ne pánů z města. Kdo by nechtěl vypadat jako vznešený pán, že.

S jistým znepokojením sleduji, jak i současná čeština začíná jevit příznaky téže smrtelné choroby: ledacos by se dalo povědět česky, je však daleko parádnější nakroutit hubu po cizozemsku. Jsme ovšem Češi, takže nezapomínáme zároveň upadat do druhého extrému: psát tak po křupansku ohydně, že za mých mladších let by záček za takto vyvedený slohový úkol obdržel nedostatečnou s vykřičníkem. Jedním z virů, hubičích nebohý jazyk český, jsou primitivismy, humpoláctví, na odív stavěné vulgarismy, ubohost slovní i mluvnická, to vše v domněni, že tak dáváme najevo svou neobyčejnou lidovost, ba demokratičnost. Druhým je zpanštělá fajnovost předstírající, že jsme tak velice odborní a vědeckí, ne-li přímo světoví, ba američtí. Není to o moc jiné než polabské šungta voarda. Mohli bychom poukázat na vzorek nějakého konání, ale tomu by každý rozuměl, což není to pravé ono; i užijeme učenějšího výrazu paradigma. Vězme, že musí-li čtenář třikrát do minuty vytukávat ve wikipedii význam takového pojmu, oděje se i dosti přitroublý článek aureolou odborné vznešenosti. Koupit nějaký krám čínské produkce mohlo být donehávná cenově výhodné, avšak nyní je to clever; jest tak dáno najevo, že koupit levný šmejdl dovede každý moula, ale my... Taktéž pražský barák, v němž jsem strávil půl života, prý zbudoval jakýsi stavitel, nyní však se tou činností zabývají developeři; i musí být každému zjevno, že barák postavený developerem je něco extrovního, co by mohlo být rovnýma nohama přemístěno na Beverly Hills. Dábel sám pak aby věděl, co značí dvousloví powerpointová prezentace (z volebního letáčku jedné české partaje); a četl jsem v předvánočním čase zprávu, že právě započal christmas shopping... uznejte, že takhle ten Ježíšek vypadá úplně jinak. Běhá po nákupech každá tetka, ale shoppingovat... No, dost už. Něco jiného je převzít výraz pro jev, který do té chvíle neexistoval; to češtinu potkalo vícekrát a obohatilo ji to. Sotva si už dnes uvědomíme, že slova škola nebo kostel jsou převzata z latiny. Kdo však shoppinguje, místo aby nakupoval, je... chtěl jsem napsat vůl, ale napíši raději clever.

A nejen slovník jazyka českého je takto fušersky przněn, nýbrž i mluvnice. Jsou na světě jazyky, které se obejdou bez jakékoli gramatiky, malajština například, k ozdobě jí to ale není. Čeština je však tímto bohatstvím nadána a je k pláči pozorovat, jak jím je mrháno. Pomalu mizí ze skloňování podstatných jmen pády, stahující se všechny do prvního: není jasné, k čemu bude vstupné použito... troubo!k čemu bude použito vstupného! Ale dobře, to by se ještě dalo odpustit. Výstavní ukázkou jazykového nemechlovství je však výrok jedné dámy řemesla novinářského, již z ohleduplnosti nechci jmenovat: lze ta porážka nějak kvantifikovat? Nebesa vědí, o jaké porážce byla řeč a proč by se měla kvantifikovat, snad by se ale měla ta slova zapsat do školních učebnic co odstrašující příklad. Nemluvě už o přiboudlostech typu díky tomu se oběsil (z pera téže dámy). Vše podléhá vývoji, i sám jazyk; a vývoj nabírá záporný směr tam, kde se z něj stává opičení. A opičí se ten, kdo sám v sobě kus vlastní hodnoty nenalézá, takže si ji musí vypůjčit u jiných. Tak se vypůjčuje a vypůjčuje, obyčejným pohrdá, vznešenějším nahrazuje, až z pokladu původního jazyka zůstane neladná slátanina výpůjček na mluvnickém základu, jakým tak mohl vládnout člověk neandertálský. Pravda, to už je rovnou lepší převzít cizí řeč se vším všudy. Kdyby jednou měla na luzích českých hlaholit dobrá, bohatá angličtina, nebylo by zvlášť co namítat. Bylo by to přijatelnější než trosky kdysi krásného jazyka, promísené neumětelskými úlomkami cizozemštiny.

Člověk, stát, národ i jeho jazyk, všechno jednou pomine, všechno umírá. Ale umírání může být aspoň důstojné. Bylo mi dopřáno seznámit se s jazykem Lužických Srbů, náruďku drobného a už zanikajícího, po němž, nestane-li se zázrak, nezbude na konci tohoto století víc než stopa v historii. Ale jaká stopa, Bože můj! Jazyk spanilý, čistý, tvárný, mluvnicky bohatý, své příměsky z němčiny dobře strávivší... nedokážu uhodnout, kdo či co je na tom bídňěji: zda lužická srbština, spějící sice k svému zániku, ale spěje k němu důstojně, v plné kráse a bohatství, nebo čeština neohrožená zánikem tak bezprostředním, ale čím dál víc upadající do ubohosti. Tím hůř, že nositeli toho vývoje nejsou pouze dlaždiči a pavlačové báby, nýbrž i na slovo vzatí mistři

cechu novinářského, jimž by dokonalé ovládnání mateřského jazyka mělo být základní podmínkou jejich kvalifikace. Nebyl by pomalu čas obrátit? Vžit kormidlo češtiny z rukou těch, kdož s ním zjevně nedovedou zacházet, jak namyšlených elitářů, tak i hospodských primitivů? Kdoví jaký ještě bude osud české lodičky na oceánu globalizace; ale mohla by zápat s jeho vlnami jako úhledné plavidélko, ne škaredý vrak bezvládně se potácející k útesům záhuby. Jak by takový obrat mohl vypadat... příznám se, že o tom nemám přesnější představu. Zcela určitě žádou ministerskou reformou; zkušenost praví, že vrchostenské fermany jsou v takových věcech platné jako hrom v polici. To spíš ti z nás, kteří ještě neztratilí cit pro řeč Komenského a Máchovu, by měli začít křičet, kdykoli se v novinách i jinde setkají s jazykovým křupanstvím či zase s nabubřelou povýšeností: pozor, pitomo! Nevidíš, že ničíš, co mělo být tvým úkolem chránit? Pusť z rukou náradí, jež ses nenaučil používat, a chyt' se raději krumpáče! Jest se obávati, že by se tak mnohé redakce znamenitě vylidnily. Ale všechno lepší než všelijak poslepovaná šungta voarda v jazyce hodném úcty; a když ne jí, aspoň slitování.
Hannover, 10. prosince 2007

Zdrčený Kadlec po derby: Největší zklamání a nejhorší zápas v životě

19. března 2018 09:15 - Praha

Duel dvou rozdílných poločasů ho doslova zdrtil. Fotbalisté Sparty ještě dvacet minut před koncem derby vedli 3:0, jenže nakonec se Slavii jen remizovali 3:3. „Největší zklamání, co jsem zažil. Nejhorší zápas v kariéře. Bude ve mně hodně dlouho, ještě že je teď reprezentační pauza,“ bědoval bezprostředně po velkém finiši protivníka Václav Kadlec, pětadvacetiletý útočník Letenských.

Dlouho jste vedli o tři góly. A zase nevyhráli...

V kabině jsme si říkali, ať neupustíme od toho, co hrajeme. Že se nemusíme nikam honit, že můžeme být v klidu. Ale asi jsme byli v klidu až moc.

Jaká je nálada v šokovaném týmu?

Hrozná. Každý zalezl někam do kouta a zpytuje svědomí. Nic jiného ani nejde dělat. Musíme si nalít čistého vína, jestli jsme pro výhru udělali maximum. Především v druhém poločase.

Asi ne, když jste už potřetí na jaře nedokázali udržet vedení a znovu jen remizovali.

S trochou nadsázky jsme mohli mít v tuhle chvíli na jaře patnáct bodů, protože jsme měli na to všech pět dosavadních zápasů vyhrát. Místo toho máme čtyři remízy. Nedívím se divákům, že na nás pískali, já bych na sebe po ztrátě vedení 3:0 pískal taky.

Jak hodnotíte nasazení videa? V prvním poločase prozkoumalo tři klíčové situace, ve druhém jednu.

Mně se to nelíbí. Celou dobu šel hrát fotbal bez videa a najednou se zavádí. Nepoměr je, že v prvním půli se nastaví dvě minuty, ve druhém hned pět. Nejde o berličku pro nás, protože i tak jsme derby měli uhrát.

Na druhou Slavii po něm dál ztrácíte sedm bodů, navíc jste opustili pohárové přičky.

Samozřejmě obrovská komplikace, všichni okolo nás vyhráli. Snažili jsme se fanoušky dostat na naši stranu. Jsem jim vděčný, že nás podporovali až do konce, hnali nás, ale zklamali jsme je.

Není problém v kondici? V závěru zápasů opakovaně odpadáváte.

Nemyslím si, že bychom na tom byli fyzicky špatně. V předchozích zápasech jsme přece naběhali víc metrů, než soupeř. Máme dostatečně zkušený tým, abychom zápasy zvládli. Nevidím důvod, proč bychom měli být z něčeho nervózní a takhle ztrácet zápasy. Snažím se přijít na příčinu, ale netuším, co se děje. dos, Sport.cz ■

Umírá u nás definitivně náboženská víra? 91 procent mladých Čechů je nevěřících

Daniel Baret

Studie, která zkoumala dostupná data z let 2014 a 2016, se až 91 procenta mladých Čechů prezentuje jako „nevěřící“. To je nejvíce v celé Evropě. Ke katolíkům se hlásí pouze sedm procent vzpomínané české generace.

Podobné výsledky jako v Česku najdeme už pouze v některých částech bývalé NDR. Osmdesát procent nevěřících v této věkové kategorii najdeme pak v Estonsku, 75 procent ve Švédsku, 70 procent ve Velké Británii a 64 procent ve Francii. Naopak pouze jediné procento mladých lidí se jako „nevěřící“ prezentuje v Izraeli a jen 17 procent v Polsku. Tam se 82 procent mladých lidí hlásí ke katolicismu.

Pohled z tupého úhlu

Petr Adler Kanada

Pane doktore, zeptal se před mnoha lety divák ve slavném pražském divadle Semafor MUDr. Miroslava Plzáka, pane doktore, co říkáte bigamii?

A přítel Plzák, aniž by se zarazil, odpověděl: No, když si můžete dovolit dvě tchyně...

Pro ty mladší drobné vysvětlení: MUDr. Miroslav Plzák, dnes již na věčnosti, býval předním českým lékařem, který se zabýval vědou o mezilidských vztazích. Dokonce o té vědě, známé cizím slovem co matrimoniologie, sepsal učebnici pro studenty lékařské fakulty pražské University Karlovy.

Leč zpět k té jeho (vlastně docela vážné) odpovědi. Vzpomněl jsem si na ni před několika dny, když mi dorazily dva e-mailové vzkazy, které obsahovaly odkazy k jakýmsi slaboduchým peticím a vyzývaly čtenáře, aby je podepsali.

Oba vzkazy podepsal předseda českého a slovenského krajského spolku v Kanadě.

Ty petice vyzývaly k podpoře protestantů, kterým se nelíbilo, že prezident České republiky ocenil činnost českých veřejnoprávních sdělovacích prostředků výsměšnými slovy. Kromě toho se těm protestantům zcela zřejmě nelíbilo, že nedávné volby nevyhrál muž, který se líbil jim (z důvodů mně osobně nepříliš jasných).

Protestanti vyžadovali (snad dosud vyžadují), aby prezident republiky držel hubu, aby dodržoval českou ústavu a aby nekritizoval posvátné krávy veřejnoprávních sdělovacích prostředků. Kromě toho mu dávali najevo, že má dodržovat zásadu svobody projevu.

Jak kritikou českých veřejnoprávních sdělovacích prostředků porušil český prezident ústavu, případně jak se touto kritikou prohrál proti zásadě svobody projevu, to už protestanti tak nějak lidsky zapoměli ve svých blues vyzpívat.

Potažmo tíž protestanti nesouhlasili, že zcela demokraticky zvolená vláda, jakkoliv menšinová a jakkoliv v demisi, se v mezidobí, než dojde k nějakému vyřešení celé věci, nedloube v nose. Že prostě tu a tam činí rozhodnutí, která přísluší činit vládě.

Inu, v demokracii už to tak je, že někdo vyhraje ve volbách a někdo skončí na čestném druhém místě. Ale v demokracii to už také je tak, že majitel stříbrné medaile poblahopřeje vítězi (sláva vítězi, čest poraženým se tomu říká) a pak, využívaje svého demokratického práva, nesouhlasí s tím nebo oním rozhodnutím vítěze a nabízí jiná (lepší) řešení. To všechno v naději, že až se bude volit znovu, bude volič vědět, komu dát hlas: jemu, dosavadnímu majiteli střebra.

Protestanti, které mají podporovat zmiňované petice, zdá se, dodnes nepochopili, že právo svobody slova mají všichni, tedy i prezident republiky, a že to, že parlamentní volby vyhrál někdo jiný, než si přáli oni, ještě není zločinem proti lidskosti.

Že to nepochopili oni, to je jedna věc. Že to nepochopil předseda krajského spolku, který žije půlku století v Kanadě, to je věc úplně jiná.

Ale hlavně: že tento pan předseda dodnes nepochopil, že se co kanadský občan nemá co plést do vnitřních záležitostí cizí země, jakkoliv je to země, v níž se narodil, to už je obdivuhodné.

Na přímou výtku odpověděl, že se co Čech cítí být nejen plně oprávněn, ale i povinen zúčastnit se života, který se odehrává v České republice. A dodal, že jeho spolek je sdružením politickým a že kdyby se on, pan předseda, měl omezit na nějaké krajské spolkaření, rozhodně by se nepodílel na životě takového spolku.

Na to znám jedinou odpověď: zajímáte-li se tolik o politiku, staňte se politikem. Úkoly krajských spolků nemají s politikou nic společného.

Inu, názory jsou od toho, aby se lišily: znám pár jednotlivců, kteří s tím spolkem spolupracovali, a těm vadilo, že pan předseda kašle na potíže, které má, například, vinou neobvyklého počasí kanadský zemědělec, ale na druhé straně vyzývá členy svého spolku, aby posílali těžce vydělaný peněz zemědělcům na Moravě, protože je poškodila povodeň.

Kdyby ono rozhodnutí nechal na každém jednom z nich, ať jsou členy jeho spolku nebo ne, bylo by to něco jiného. Ale on vyzýval jménem spolku.

Pan předseda se dále zmínil, že co on ví, většina českých občanů, kteří volili v zahraničí, dala své hlasy uchazečům o úřady, kteří nevyhráli. Nejen, že jde o křiklavé porušení zákona, který se zmiňuje o tajném hlasování, ale navíc vůbec není známo, kolik z těch, kteří měli právo hlasovat v českých volbách, toho práva využilo. Hlasovat v cizině pro

české občany znamená osobně navštívit český zastupitelský úřad. V Severní Americe jsou ty vzdálenosti zatraceně značné.

Ale hlavně, tady přijde potíže: po uplynutí zákonné lhůty po příchodu do Kanady se pan předseda zajisté ucházel o kanadské občanství, a neméně zajisté je také získal. Přísahal tehdy věrnost panovníckému domu Jejího Veličenstva Alžběty, toho jména druhé, z Boží milosti královny, jejíž državy zahrnují i Kanadu. V době, kdy v srdci Evropy ještě vládla vláda jedné jediné strany, se (spolu s větší částí členů svého spolku) nesporně díval znechuceně na ty své kanadské spoluobčany českého a slovenského původu, kteří se na silně vyděračskou výzvu československých komunistů rozhodli, že si, jak se tomu říkalo, upraví vztahy. K tomu upravování vztahů patřil také podivný závazek, že se dotyčný bude chovat nadále tak, aby nedělal ostudu své komunistické vlasti.

Kanada, stejně jako mnohé jiné země, uznávala (dodnes uznává) dvojí občanství. Netuším proč, ale žije v dojmů, že to je přístup veskrze laskavý až moderní.

Pan předseda ale tenkrát chápal, že když slíbil věrnost až za hrob své manželce, nemůže slíbovat totéž i nějaké milence. Po letech, zdá se, se snaží dohnat zameškané.

Zajisté, každého z nás může a nemusí zajímat, co se děje nebo neděje v Čechách. Nebo kdekoliv jinde na tom světě širém. Stejně tak zajisté na to můžeme, ale nemusíme, mít každý nějaký názor.

V západní civilizaci platí jeden ze zákonů sebezáchovy: nikdo nesmí mít najednou dvě tchyně. Zanedbávání tohoto zákona mívá drsné následky.

Lepší příklad zneužívání dětí pro politický boj jsem si nemohl přát...

Vladimir Kroupa 16. 03. 2018

Včera jsem napsal dva blogy na v podstatě stejné téma, na téma problému zneužívání našich dětí některými politiky pro jejich zájmy. Netušil jsem, jak moc za pravdu mi dá večer moje dcera...

.Moje dcera je studentkou jednoho osmiletého gymnázia v Praze. Protože je jí i jejím spolužákům ve třídě + - 15 let a chodí do kvarty, nezúčastnila se včerejší demonstrace studentů, ročníkově je vlastně teprve v "deváté" třídě. Jak se ale ukázalo, jeden z jejích kantorů, který je zřejmě politicky uvědomělý směrem k myšlence stávkové a politických demonstrací dětí, si našel cestu, jak i těmto NEZLETILÝM dětem nalít do hlavy politickou agitaci, indoktrinovat jejich dětskou mysl politickým směrem, kterému sám věří, podprahově jim podstrčit určitý politický názor.

Já se domnívám, že je to naprosto skandální a nepřijatelné, škola přeci už dnes není od toho, aby tam děti podstupovaly politické školení, které je navíc úzce jednosměrně zaměřené. Domnívám se, že škola by měla fungovat zejména jako místo, kde se děti učí všeobecnému rozhledu, podle mého názoru je nepřijatelné, aby byl čas potřebný pro skutečnou výuku zpronevěřen v politickém boji jedné strany, nebo jedné zájmové skupiny na úkor jiných.

Onen kantor text, který si můžete dole prohlédnout a který jsem si včera od dcery vzal a naskenoval, převlékl do podoby domácího úkolu z ČESKÉHO JAZYKA. Asi si nevěděl jiné rady, jak dostat do podvědomí už dětem na v podstatě základním stupni povinné školní docházky, politicky laděný otevřený dopis, který jsem včera viděl číst vysokoškolské studenty v přímém přenosu v reportáži ze studentské demonstrace zde, na idnes.cz. Jde o dopis - vzkaz, který poslal stávkujícím bývalý politik, Petr Havlík. PROČ kantor použil právě tento text pro úkol z českého jazyka, proč nepoužil jiný, nějaký neutrální, bez politického podkresu, je podle mého názoru jasné. Jen nevím, zda to každému přijde stejně nevhodné, jako to přišlo mně. Lepší příklad zneužívání našich nezletilých dětí pro politický boj už na škole a násilnou indoktrinaci myšlenek zasvěcených jednomu politickému směru, aby jeden pohledal.

Zajímalo by mě, co by se dělo, kdyby nějaký jiný kantor vnutil dětem školou povinným jako úkol z češtiny třeba některý z projevů Miloše Zemana, nebo nějaký text pana Okamury či Babiše. Umím si představit v živých barvách, jaký řev by se okamžitě ozval ze všech světových stran, včetně kantora, který včera, mimochodem velmi rychle a pohotově, zadal dětem text vzniklý u příležitosti studentské akce "Vyjdi ven", text který byl ještě takřka mokrá. Dcera měla včera z důvodu účasti některých kantorů na lyžařském zájezdu v Alpách, za které nebyla ve škole suplující náhrada, vyučování do 11:30 hod, text tedy musela dostat někdy před tímto časem. Je zajímavé, jak už ho mohl mít kantor k dispozici během DOPOLEDNE, když já ho viděl

na idnes.cz číst studenty na uličním pódiu někdy až během ODPOLEDNE. Jak se vlastně ten text na školu dostal?

Je zřejmé, že akce Vyjdi ven nebyla organizována jen studenty a že byla připravena mnohem staršími ročníky...

Až bude mé dceři osmnáct let, ať se sama rozhodne, čeho se zúčastní, jakým směrem, třeba i politickým, bude chtít napřít svou budoucí cestu. Zatím ale ploletá není a já si jako její rodič nepřeju, aby na ni byl ve škole vyvíjen takový politický vliv. V její věku jsem to já, kdo ručí za její duševní vývoj a mám právo rozhodovat v politických záležitostech za ni. Jsem přesvědčený, že škola by měla být přísně apolitickým územím, územím v politickém ohledu neutrálním. Jak to vidíte Vy, ostatní rodiče?

A nyní si prosím pečlivě přečtěte text, který moje dcera dostala ve škole do ruky od svého kantora. Hlavně si prosím všimněte v jeho závěru zadání, které má tento text legitimizovat, jako úkol z českého jazyka...

Vážení mladí přátelé,

je správné a důležité, že jste se právě teď rozhodli vyjít ven a vyslovit své obavy o osud demokrat ve své zemi. Žijeme v turbulentní době. Staré už neplatí, současnému občas nerozumíme a nevěříme a budoucího se obáváme. Jedním z důvodů těchto zmatků je bezesporu masivní a všudypřítomná manipulace. Možností ovlivňování veřejného mínění je celá řada, od médií, přes sociální sítě až po řízené provokace.

Rafinované zlo se pokouší převzít veškeré otěže moci. Relevantní informace svádí často nerovný zápas s cílenými dezinformacemi. Musíme být vnitřně pozorní, ověřovat si informace z více zdrojů, nebýt se přemýšlet a klást si základní otázky.

Nyní se opět utkává koncept pinohodnotné demokracie a svobodné společnosti s pokusy o nastolet autoritativního režimu, jak jej můžeme vidět v mnoha východních zemích. Naše příslušnost k vyspělým západním demokraciím, členství v EU a v NATO jsou základními kameny naší orientace ale i existence, nejen z hlediska hodnotového, ale i ekonomického a bezpečnostního. Budme citliví na čím dál silnější snahy o rehabilitaci minulého totalitního režimu, který pošlapával lidskou důstojnost. a na zjevné restarty normalizační mentality.

Nebudme lhotejní. Koalice populistů, milovníků starých pořádků a extrémistů podporovaná prezidentem republiky nás ohrožuje mnohem více, než by se na první pohled mohlo zdát. Je to takový soft puč a svoboda může být rázem fuč. Nebylo by to u nás poprvé. Nedopustíme, aby se le a excesy opět staly normou. Politici, zejména ti v exekutivních pozicích, jsou jen dočasnými správ našich daní, my jsme jejich zaměstnavatelé, ne naopak. Stát není firma, a už vůbec ne firma jednot člověka.

Nedávná vražda mladého slovenského investigativního novináře a jeho snoubenky probudila společnost u našich sousedů. Ani u nás nejsou všichni imunní a neteční, ukázalo se to při reakci veřejnosti na instalaci esenbáka soudruha Ondráčka do důležité funkce v Parlamentu. Je třeba dát najevo svůj názor, vést s mocí dialog a permanentně ji kontrolovat, aby nedošlo k její přílišné kumulaci a zneužití.

Naše současné občanské postoje budou významně spolurozhodovat o naší budoucnosti. Hraňme nezávislá média, právní stát a férovou soutěž na všech úrovních života společnosti. Stojí to za to.

Přeji Vám k tomu hodně odvahy, trpělivosti, profesionality i pokory. Studenti byli vždy u toho, kd' šlo v naší zemi o hodně. Je dobře, že je tomu tak i dnes. Děkuji Vám za to.

Dopis určený pro studenty, účastníky akce „Vyjdi ven“.

1. Určí funkční styl a slohový útvar textu.
2. Vysvětlí vlastními slovy pojmy podtržené v textu
3. Vysvětlí obrazná pojmenování označená v textu kurzívou.
4. Vyhledej v druhém odstavci textu několikánásobný větný člen v poměru stupňovacím a zamysli se nad tím, s jakým efektem autor textu tento jazykový prostředek použil.
5. Jak zjistíš, kdo je autorem tohoto textu a odkud byl převzat? Vyhodnoť zdroj textu.

Vydavatel: V Austrálii máme také levicové učitele , ba i celé školy.

Řezník zavírá a zůstalo mu jen jedno kuře, kterého by se rád ještě zbavil. Najednou vběhne chlapík a jakoby zázrakem se ptá:“Máte kuře?“

Řezník:“Ano, samozřejmě. „A vytáhne kuře z chladničky,hodí na váhu:“Kilo a dvacet deka, může být?“

Chlapík:“A o něco větší nemáte?“

Řezník vrátí kuře do chladničky, vytáhne to samé, trošku ho otočí, nenápadně přitlačí na váhu a říká:“Kilo sedmdesát.Může být?“

Chlapík?“Super, беру obě!“

Letní čas spolkně miliony eur, ale vytváří také nová pracovní místa

Každoroční změna času ze zimního na letní si také letos vyžádala intenzivní nasazení odborníků z oborů psychologie, matematiky i dějin umění. Zatímco některé změny jsou triviální, jiné jsou finančně a technicky náročné.

Letní čas se může prodražit, ale dal vzniknout novým povoláním. (ilustrační foto) | foto: Profimedia.cz

Pro většinu lidí byla letošní změna času ze zimního na letní otázkou několika minut. Stačilo přenastavit hodiny, hodinky, mikrovlnné trouby a budíky o hodinu dopředu. Novější přístroje to dokonce zvládnou samy, a jenom únava vám tak ráno připomíná, že se posunul čas.

Ale ne všechny hodiny lze posunout příslušným kolečkem nebo tlačítkem. Starší hodiny s takovou změnou nepočítaly. Letní čas je ostatně relativně nový vynález, v Československu se prosadil až v roce 1979. Jedním z důvodů pozdějšího přijetí tohoto celosvětového trendu byla i vysoká náročnost a komplikované stavební úpravy. V Česku i na Slovensku je totiž neobvykle vysoký výskyt slunečních hodin a dalších historických památek, které na letní čas nejsou připraveny.

Římské číslice jsou lepší než arabské, lépe se retušují

„Změna času je zvláštní opatření, ale živí mě, tak si nemůžu stěžovat,“ směje se písmomalířka Jarmila Štiková. Krátký rozhovor nám poskytla během pečlivého obkreslování šablony číslic. Sluneční hodiny na zámku v Litomyšli se ještě včera oproti letnímu času o hodinu „zpožďovaly“, ukazovaly totiž tvrdší čas astronomický. Nyní díky Štikové již stín míří ke správné, překreslené dvanáctce. „V létě slunce svítí déle, a je proto důležité, aby právě v létě ukazovaly hodiny správný čas.“

„Přeřezání“ slunečních hodin v Litomyšli na letní čas

Slunečních hodin jsou v České republice podle odhadů Asociace pro letní čas stovky až tisíce. Březen a říjen jsou proto měsíce, kdy písmomalíři a restaurátoři slunečních hodin pracují prakticky bez zastavení. „Je to nárazově neuvěřitelný nápor, od kolegů vím, že to ještě týden dospávají. Nejhorší jsou arabské číslice, ty se špatně retušují, zlatí Římané,“ směje se jeden z restaurátorů (jeho jméno nezveřejňujeme, jelikož má prý zakázek už tak nad hlavu). „Nařízení Asociace evropských hodinářských mistrů mi sice přijde trochu zvláštní, ale vyděláno mám díky tomu na půl roku dopředu.“ Majitelům, kteří by nepřefidili hodiny na aktuální čas, by totiž kromě správné pokuty hrozilo i obvinění z šíření, napomáhání k šíření, či nezabránění v šíření falešného času.

Ale ne všechny sluneční hodiny musejí projít dvakrát do roka oficiální úpravou: „Sluneční hodiny, které jsou na soukromém pozemku, mohou zůstat bez přeřezání,“ uklidňuje majitele domácích solárních ciferníků Libuše Dostálová z APLČ. „V takovém případě už evropské soudy rozhodly, že by se jednalo o nepřiměřené náklady, které by znemožňovaly zájmovou, astronomickou a vzdělávací činnost v oblasti.“ U soukromých slunečních hodin proto postačí, když v letních měsících majitel přelepí neplatná čísla, případně připevní na ciferník jasné upozornění na to, že hodiny neukazují aktuální platný čas (můžete stáhnout ve formátu PDF a vytisknout).

Veřejné sluneční hodiny naopak musejí celý rok ukazovat správný čas. Na přeřezání mají podle regulací EU maximálně 47 hodin (respektive 49 hodin v případě přechodu z letního času na zimní). Zatímco v Česku se většina slunečních hodin do tohoto limitu bez větších problémů vejde - stačí obvykle přemalovat omítku či dlažbu - jinde přeřezání času vyžaduje nasazení těžké techniky. Například Velká Británie, která si pro své největší hodiny nedokázala vyjednat regionální výjimku, vynakládá ročně na odborné přeřezání času přes dva miliony liber (cca 63 milionů korun).

Přeřítit „časové zobrazovače“ na letní čas vyžaduje školení

Evropské regule, které nařizují povinnost zajistit, že vámi vlastněné (či na vašem pozemku se nacházející) „časové zobrazovače“ ukazují aktuální čas, zřejmě dodržíte, aniž na to myslíte. Původní nařízení se mělo týkat pouze státní správy, ale tato diskrepance byla soudně napadena. Nyní tak musí přesný čas být zobrazen na všech hodinách a hodinkách ve veřejně přístupných prostorách.

Úprava římských číslic na slunečních hodinách v Poděbradech (Zdroj: Instagram písmomalířky Veroniky Verzálkové)

Dvakrát do roka je nutné upravit i slavné keltské hodiny Stonehenge na jihu Anglie, aby ukazovaly správný letní/zimní čas. Fotografie ukazují úpravy Stonehenge v březnu 1958.

„Jde o ochranu spotřebitele,“ zdůvodňuje zákon Evropského parlamentu a Rady EU. „Vzhledem k tomu, že úplné harmonizace časových plánů pro letní čas s cílem usnadnit dopravu a spoje nemůže být dosaženo uspokojivě na úrovni členských států, a proto jich může lépe dosaženo na úrovni Společenství, může Společenství přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity.“

Duncan Clements z londýnského obchodu „Pendulum of Mayfair Antique Clocks“ dvakrát do roka ručně přeřizuje stovky starobylých hodin kvůli letnímu času.

V praxi se samozřejmě takové nařízení dotkne především majitelů hodinářství nebo prodejců elektroniky. Každý rok musejí obchody najímat brigádníky, kteří projdou certifikovaným čtyřhodinovým školením organizace Asociace evropských hodinářských mistrů. „Nejde jen o to naučit mladé zájemce, jak nastavit čas na hodinkách, hodinách a budících. Je potřeba srovnat čas i na mikrovlnných troubach a sporácích, protože i tyto přístroje spadají pod předpisy o přesném čase,“ připomíná Filip Dočekal z AEHM.

Obchody mohou být pokutovány za „šíření, napomáhání k šíření, či nezabránění v šíření falešného času“ v případě, že neseřídí všechny vystavené hodinové přístroje.

Po vyškolení pak brigádník stráví dalších pět i více hodin postupným nastavováním aktuálního času. Nestáčí totiž jenom nastavit čas, je nutné rovněž vyhotovit oficiální záznam o přeřezání „časového zobrazovače“ ze zimního času ve dvou kopiích. Zároveň s tím je nutné nejpozději do 24 hodin zaslat elektronický dokument evidující přenastavení času na daném zařízení, obsahující fotografii daného zařízení spolu s rodným číslem člověka, který nastavení zajistil.

Odhady časové náročnosti (údaje z března 2016)

	Počet časových zobrazovačů	Přeřezání + záznam	Celkem (minut)
Hodiny	354 092	1 + 3	1 416 368
Hodinky	560 299	2 + 3	2 801 495
Mikrovlnné trouby	98 320	2 + 3	491 600
Další kuchyňské spotřebiče	44 021	2 + 3	220 105
Videorekordéry	800	10 + 3	10 400
Termostaty a kotle	3 285	5 + 3	26 280
Automobily	45 762	5 + 3	366 096
Ostatní	43 211	4 + 3	302 477
Celkem	1 149 790		5 634 821

Na jaře 2016 se tak jenom v České republice vynaložilo na přenastavování komerčně prodávaných „časových zobrazovačů“ téměř sto tisíc člověkohodin. Pro kvalifikované časoměniče (vyžadována je státní zkouška z angličtiny a maturita ze zeměpisu) to znamená výdělek kolem 28 milionů korun. V celé EU to tak představuje tisíce nových míst s každoročním výdělkem v řádech desítek milionů eur.

Ne všechny obchody ovšem chtějí vynakládat prostředky na vyhovění příslušnému zákonu. Pražský prodejce hodinek

Jan P. (nepřál si uvést celé jméno a redakce jeho přání respektuje) například místo nastavení přesného času na každých hodinkách nastavil jiný čas.

Prodejce Jan P. věří, že výlohu s hodinkami dostatečně označil a pokuty se mu vyhnou.

Výlohu opatřil cedulí, která vychází z výše zmíněné výjimky pro provozovatele slunečních hodin. „Věřím, že jsem tak vyhověl duchu daného zákona. Mám ve výloze asi čtyři stovky hodinek. Když přijde inspekce, prostě jim ukážu, že alespoň jedny hodinky v tu chvíli ukazují plus minus přesný čas.“

Autor: Pavel Kasík iDnes

První září ve škole. Prvňáčci v lavicích, za nimi houf rozzechvělých rodičů. U tabule paní učitelka vítá nové žáčky: „Milé děti, co kdyby se někdo přihlásil a zkusil nám říct nějakou básničku?“ Okamžitě vyletí jedna ručička. Z davu rodičů se ale ihned ozve matčin důrazný hlas: „Tu ne, Pepičku, TU NE!!!“

Jaký je rozdíl mezi stresem, napětím a panikou? Stres je, když je manželka těhotná. Napětí je, když je milenka těhotná. A panika je, když jsou těhotné obě.

Kádrové materiály

Vladimír Karpenko NevPes

Na jaře 1959 jsem končil jedenáctiletka a byla otázka, co dál. Prospěch nebyl problémem a zdálo by se, že případnému pokračování na vysoké škole by nic nebránilo. Dnes ne, doba však byla jiná. Mohl jsem navrhnout dvě možnosti, a dodnes nevím, proč jsem se rozhodl napsat jen jednu. Mladistvé furiantství, nebo pocit, že to beztak nemá cenu? Platí druhé, jak záhy vysvětlím.

Vyplnil jsem formulář přihlášky na Matematicko-fyzikální fakultu University Karlovy, obor chemie. Ta fakulta je podstatná. Dokument odešel, ovšem měl neviditelného průvodce. Neviditelného pro mne, a nikdy jsem ho neviděl. Byly to často neblaze proslulé kádrové materiály. Pod tím se skrývala řada nejrůznějších vyjádření počínaje doporučením od školy (jak jsem se později dozvěděl, bylo kladné), ale byly tu i další příspěvy z různých orgánů komunistické strany. Byl jsem bezvýznamný mladík, takže patrně šlo o vyjádření uličního výboru KSČ, malé buňky zahrnující stránky v okolí mého bydliště. Tento orgán obvykle psal, jak je prověřovaná osoba aktivní, chodí-li na brigády, ale dalo se také napsat, že poslouchá cizí rozhlas, „štvavě vysílá“ jako Svobodná Evropa nebo Hlas Ameriky. To bylo horší, a snad ještě horší hodnocení bylo, když tito lidé napsali, že dotyčný je nepřítel tehdy lidově-demokratického zřízení. Jak později ne jeden starší pamětník tvrdil, uliční organizaci tvořily domovnice a šlo o to, jak s nimi dotyčný vycházel. Musím upřesnit; domovnice už v té době nebyly, ovšem mnozí členové byli důchodci, kteří měli čas poohlížet se po okolí. A také povahu na to. Systém to nebyl vůbec nový – v dějinách zpravodajských služeb se dočteme, že ve výzvědných službách arabského chalífy al Ma'múna (vládl 813 – 833) údajně pracovalo v Bagdádu „mimo jiné tisíc sedm set stařen“.

O svých kádrových materiálech jsem neměl iluze – otec byl veden jako „bílý emigrant“, přestože z Ruska uprchl se známými jako chlapec.

Výsledkem tak zvané Velké říjnové revoluce a občanské války v Rusku bylo, že z jeho strany nemám příbuzné. K dovršení nepříjemnosti žil můj strýc v Kanadě, pravda, odešel do ciziny před válkou, ale to nikoho nezajímalo. Bylo to jen trochu lepší, než nálepka pouňorové emigrace, tedy po „vítězném únoru“ 1948. V souhrnu bylo nasnadě, že kádrové materiály doprovázející mne k přijímacím zkouškám na fakultu jsou beznadějně. Znal jsem to – jeden z premiantů naší školy se nedostal na techniku, protože byl „buržoazního původu“. Jeho otec, než mu živnost po roce 1948 vzali, měl řeznictví s jedním prodávčem.

Stalo se však neuvěřitelné – mně, synovi bílého kontrarevolucionáře, přišel doporučený dopis, že jsem přijat na Přírodovědeckou fakultu UK. Ano, na jinou, než kam jsem se hlásil, což významně souvisí s mým příběhem. Na místě by asi byl klasický obrat, že Pán Bůh nebyl doma. Řekl bych, že naopak byl – a udělal zázrak. Vysvětlení jsem se dočkal v roce 1968, kdy dobová atmosféra přece jen trochu znejistila komunistické orgány. Stalo se to i vedoucí kádrového oddělení na fakultě, kde jsem pracoval. Pro ty, kdo nepamatují, doplňuji, že bylo oddělení osobní, které se zabývalo registrací zaměstnanců, jejich služebními postupy, tedy běžnou administrativou. Oddělení kádrové, jak název napovídá, mělo v péči „práci s kádry“, tedy shromažďování podkladů, jaké doprovázely i mne. Skrývaných před dotyčnými a pečlivě doplňovaných.

Vedoucí kádrového oddělení, v dobové mluvě „kádrovačka“, byla žena prostá, ale podle všeho stranicky spolehlivá. Dalo by se říci věřící. Ale čemu věřila? Každý byl pro ni „soudruh“, případně „soudružka“, zatímco já, nestraník, jsem ji vždy oslovoval „paní“, ale přiznám se, že jsem možnost pozdravit tuto ženu nikterak nevyhledával. Jednou jsme se přece setkali, sami dva. Snad vlivem tehdejší politické situace byla soudružka kádrová neobyčejně vlídná, a prý, jak jsem na fakultě spokojen. Byl jsem; na nejnižším stupni, ale s uvážením mých kádrových materiálů bylo na místě úsloví, že blesk nebije do údolí. Potom, v záchvatu upřímnosti, mi paní kádrová prozradila pozadí zázraku s mým přijetím: „Víš, soudruhu, kdybychom tehdy znali tvoje kádrové materiály, tak jsme tě nikdy na fakultu nevzali. Ale my ty papíry ztratili.“ Zázrak byl vysvětlen. Roku 1959 se znovu konstituovala Přírodovědecká fakulta a chemické obory k ní přecházely od zmíněné již fakulty Matematicko-fyzikální. V procesu stěhování zapracoval osud, nebo Bůh, jak kdo chce. Na fakultě jsem zůstal, moje kádrové

materiály však bezpochyby utěšeně narůstaly, jak se po „bratrské pomoci“ cizích armád obnovoval někdejší stav.

Občas jsem zaznamenal vliv svých materiálů, někdy docela groteskně. Koncem roku 1971 jsem byl pozván na několik přednášek o fyzikální chemii bílkovin na finské university. Nastal schvalovací proces: fakultní organizace KSČ, uliční organizace, obvodní výbor a konečně městský výbor KSČ. Pak se smělo vyjádřit ministerstvo školství, a k mému údivu byla třítydenní cesta povolena. Zase osud, nebo šlendrián na některém stupni – po návratu jsem měl v poště dopis z téhož ministerstva školství, že se moje cesta do Finska zamítá. Bez udání důvodu. Přišlo to den po mém odjezdu a dopis mám někde schovaný.

Dalším příspěvkem do kádrových materiálů byla později předepsaná hlášení o stycích s cizinou, zda osobně, nebo písemně. Můj výkaz byl hustě psaný na dvě stránky. Tehdy, v době předinternetové a předmailové, bylo při vědecké práci obvyklé žádat zahraniční kolegy o zaslání separátu, výtisku jejich vědeckého článku. Žádost se posílala na

Al Capone's free soup kitchen, Chicago, 1931

předtištěných kartičkách zvící pohlednice, oslovený kolega prakticky vždy vyhověl a článek poslal. Výsledkem bylo, že jsem, a nejen já, psal desítkám vědců po celém světě. Nikoho z nich jsem neznal, a nesetkal se s nimi. Vyšel seznam vpravdě úctyhodný, ve skutečnosti pořad neúplný.

Horší bylo, když nás jeden známý z ciziny pozval, celou rodinu, na návštěvu a pozvání doplnil notářsky ověřeným potvrzením, že se o nás postará, což doložil dalším potvrzením o tom, že je to v jeho finančních možnostech. Milé a srdečné pozvání mi vyneslo dva několikahodinové výsledky na Státní bezpečnosti, kde se mne dva anonymní muži ptali, s kým že to mám kontakty tak četné. To byla narážka na žádosti o separáty, takže asi měli podklady z mých kádrových materiálů z fakulty. Pořád to přemýšleli a bylo zřejmé, že vědecká práce jim je vzdálená. Přesto se ptali, co vlastně dělám, na čem bádám. Odkazem na fyzikální chemii jsem je zřejmě znechutil, možná kdyby tak atomový výzkum. Úlevné bylo zjištění, že ani po druhé schůzce nepadla zmínka o případné spolupráci. Asi jsem vypadal jako poněkud omezený a nespolehlivý. Materiály slíbili poslat na fakultu, mně nedali nic, jen vrátili občanský průkaz odňatý mi ve vratnici budovy, na jejímž vchodu nebylo žádné označení.

Do třetice jsem byl pozván jinam, přijal mne mladší muž, který se představil jako poručík ten a ten. Jméno si nepamatuji, ale v budově opět anonymní to bylo asi stejně věrohodné, jako kdyby se mi představil coby americký prezident. Vlídne se ptal na vědeckou práci, zda jezdím do ciziny, přičemž věděl, že ne. Co dělám se separáty? „Čtu je,“ takže moje odpověď byla inteligenčně na úrovni otázky. Už jsme se loučili, když se mezi dveřmi najednou zeptal: „... a jak se vede doktoru K.“ Ten, náš dlouholetý přítel, žil od roku 1967 v USA a přišel si dodnes. Jenže jeho jméno jsem do seznamu kontaktů nikdy nenapsal. Pan poručík mi nepochybně naznačoval, že má i další zdroje informací, o čemž jsem nepochyboval.

Můj kádrový materiál byl bezpochyby objemný, ale když nám tyto podklady vraceli po roce 1989 z rušeného kádrového oddělení, dostal jsem tenoučké desky s několika bezvýznamnými papíry. Nikdy jsem se tak nedozvěděl, co o mně psali, a kdo to psal. Možná, že je to lepší.

Ještě zpět do začátku sedmdesátých let, počátku „normalizace“. Jednou mi při náhodném setkání naše kádrovačka, tehdy už zase v plné formě, naznačila, že jsem

obohatit ty desky dalším materiálem. Zmínila se o tom, že „oni vědí“, že jsem se ženil v kostele. Asi i to, že nás oddával tajně vysvěcený biskup Matoušek. Nemělo cenu dodávat, že v kostele svatého Vojtěcha se moji předkové brali, křtili. Moji rodiče nikoli, protože otec zůstal pravoslavný. Sňatek tak přispěl do mých kádrových materiálů.

Čas šel a narodilo se nám dítě. Dodávám, že dva roky po sňatku, takže jsme se brali, podle dobové terminologie, „z lásky“. Dnes je doba jiná, ale když se tehdy řeklo, že se mladí brali „normálně“, znamenalo to, že se potomek narodil dříve, než za devět měsíců po svatbě. Nuže, s dítětem v kočárku jsme šli na procházku-nákupe, bylo to spojené, kde co se muselo shánět po více obchodech, když jsme nečekání potkali „soudružku kádrovou“. Minout jsme se nemohli, zpozoroval jsem ji pozdě. Po velmi srdečném pozdravu se tato žena naklonila nad kočárkem a řekla větu, kterou už dnes neslyšíme: „Pán Bůh požehnej.“ Před chvílí jsem se ptal – čemu ta žena věřila?

Kde je asi pravda ?

Podle časopisu „Věrní zůstali“ z roku 1968, který prozkoumal archivy ministerstva spravedlnosti, bylo od roku 1948 do roku 1967 popraveno 241 mužů a 1 žena. Bylo pronásledováno a odsouzeno 451.000 vlastenců a stoupenců demokracie, z toho státními soudy v letech 1948-1952 až 27.000 občanů. Za politické delikty bylo v letech 1952-1967 odsouzeno 38.000 občanů. Při kolektivizaci zemědělství bylo odsouzeno nebo internováno 35.000 rolníků. Z politických důvodů bylo uvězněno 15.000 osob.

Do táborů nucených prací bylo na „převýchovu“ posláno 186.000 osob a do technických praporů bylo zařazeno 110.000 mužů. V letech 1948 až 1967 bylo popraveno, zavražděno nebo zastřeleno na útěku, umláčeno při výslechu, „zemřelo“ při výkonu trestu celkem 14.726 mužů, žen a dětí. Největší obětí přinesla katolická církev., neboť z 242 popravených je 97 katolíků, 7 mužů evangelického vyznání, stejný počet

příslušníků církve československé a jeden muž řecko-katolického vyznání. Obdobně je tomu i s příslušnostmi k politickým stranám. Janu Dvořákovi, nejstaršímu popravenému, bylo 73 let, Václavu Típplovi, naopak nejmladšímu, necelých 20 let. K hrůznému číslu 451.000 občanů pronásledovaných komunistickým mocenským aparátem musíme připočítat ještě jejich příbuzné, kteří byli různými způsoby šikanováni a pronásledováni. Budeme-li vycházet z toho, že každý z oněch 451.000 našich spoluobčanů měl pouze 3 blízké příbuzné, dojdeme k strašlivému výsledku, že kolem 1,5 milionu našich občanů bylo z politických důvodů poškozeno komunistickým režimem.

Statistiky je dokázáno, že i když se KSČ dušovala, že je stranou dělníků a rolníků, nejvíce hlav padlo právě v těchto profesích. Dělníků „pověsili“ 84, rolníků 27. Stejný počet 27 dodala nenáviděná třída živnostníků. Vojáků a důstojníků strana zlikvidovala 25, příslušníků SNB 26. „Udušených“ ze stavu úřednického bylo 34. Studentů pověšeno 15. Farářů a duchovních 5. Není tajemstvím, že „krvavé“ procesy 50. let 20. století byly plně pod kuratelou sovětských poradců, jako byli Lichačev a Makarov. Samotný Gottwald i Zápotocký ze strachu, aby je tento teror též nepotkal, obětovými Rudolfa Slánského. Sovětské poradce se netajili svým posláním, které jim vymezila moskevská centrála.

Jmenovaný Lichačev rozčileně reagoval na neochotu velitele útvaru pro hledání nepřátel ve straně na Slovensku Teodora Baláže dodávat mu neproověřené informace o vedoucích komunistických funkcionářích. „Nestarám se, kde ty materiály vezmete a nezajímá mne jejich pravost. Já jim budu věřit a ostatní nechte na mne. Mne sem Stalin poslal dělat procesy, nemohu ztrácat čas. Nepřišel jsem diskutovat, ale přišel jsem do Československa „svorotit“ golovy“. Raději zakroutím stopadesátí jinými krky, než by měli zakroutit tím mým!“

Poznámka Rostislava .H.: Já k tomu jen rád dodám (protože se mne to týká), že se dnes v Česku oficiálně tvrdí (a tahle lež je uvedena i v jedné publikaci Jana Kratochvíla z Muzea exilu), že za doby komunismu emigrovalo 174 tisíc lidí. Ve skutečnosti to bylo téměř milion lidí (do osmašedesátého půl miliónů), po osmašedesátém dalším půl miliónů (jen za dva roky 1968-1969) emigrovalo 200 tisíc lidí). Ovšem tohle nemá oficiální razítko KSČ, tak o tom badatelé nepišou a Češi stejně emigranty nenávidí.

Vyráběl auta pro Baarovou, Hašlera i Havla. Karosáře české šlechty představí nová výstava

Muzeum českého karosářství ve Vysokém Mýtě otevřelo výstavu o historii firmy Oldřicha Uhlíka, která vyráběla karoserie pro luxusní vozy závodníků, aristokratů i celebrit první republiky. Automobilů se dochovalo jen asi deset, v muzeu jich je k vidění polovina. Výstava potrvá do konce letošního roku.

„Oldřich Uhlík proslul řemeslnou dokonalostí a originálními řešeními šitými zákazníkům na míru. Díky kombinaci těchto vlastností se tak těšil postavení 'karosáře české šlechty', avšak jeho klienti pocházeli i z jiných společensky významných kruhů předmnichovského Československa,“ uvedl ředitel muzea Jiří Junek.

Návštěvníci se mohou těšit na automobil Praga Lady, který byl zřejmě určený pro herečku Lídu Baarovou. Kuriozitou je automobil, jenž sloužil k reklamě firmy Hašler na známé bonbony. Oba vozy budou zapůjčené ze sbírky soukromého sběratele Emila Příhody.

Muzeum vystaví také další automobil Praga Lady v úpravě na sanitní vůz, sportovní auto značky MG J2 Midget Coupé a kabriolet Škoda Superb. Dcera Oldřicha Uhlíka Milada Vepřeková poskytla muzeu mnoho fotografií a dokumentů mapujících historii firmy jejího otce, například jeho výuční list.

Oldřich Uhlík se narodil 1. listopadu 1888 v severočeském Vrbně nad Lesy. Jeho otec Štěpán byl kolářem, ze dřeva vyráběl kola i celé kočáry a vozy. Řemeslo se v rodině dědilo po dvě staletí, a tak se kolářem vyučil i Oldřich. Poté odešel sbírat zkušenosti do Prahy, první praxi získal na Smíchově při výrobě pohřebního vozu pro město.

Během let 1908 až 1909 vystudoval státní mistrovskou školu v oboru kolář v Kašperských Horách. Už při studiu pracoval na své první automobilové karoserii, tehdy ještě celodřevěné. Po studiích krátce pracoval u dvou karosářů ve Vídni, brzy se ale vrátil do Čech.

Vysokomýtské muzeum získalo unikátní kabriolet Jawa Minor z roku 1939

Další dva roky sbíral zkušenosti v mladoboleslavské firmě Laurin & Klement, pak odešel do Paříže, kde získal práci u renomované firmy Blériot. Zpět do Prahy se vrátil v roce 1913 – už s myšlenkou na založení vlastní továrny. Začal pracovat v autoservisu na Letné a ještě týž rok vyrobil první karoserii. Do jeho dalších plánů však zasáhla první světová válka.

V roce 1920 nastoupil jako ředitel pražské karosárny Kačer-Andras. Následující rok zakládá v pražských Holešovicích se společníky vlastní firmu s názvem Karosa – s podnikem z Vysokého Mýta, který se později proslavil výrobou autobusů, však tehdy ještě nic společného neměl.

Karoserie pro Bugatti, Lancii i Mercedes

První významnou zakázku dostal od továrníka a závodníka Huga Urbana Emmericha, pro něhož měl na podvozku Austro-Daimler vyrobil speciální karoserii na závody v Karlových Varech. Práce dokončili za neuvěřitelné dva týdny a Emmerich nešetřil chválou. Další zakázky se pak už jen hrnuly.

Mezi zákazníky byla například i automobilová závodnice Eliška Junková, herečka Lída Baarová nebo Václav Havel, zakladatel Lucerny a dědeček pozdějšího prezidenta. Uhlík uzavíral smlouvy jen ústně a podáním ruky, jen u méně movitých klientů přistupoval k písemné smlouvě, přesto měl za šest let pouze jediného dlužníka. Kromě karoserií pro osobní vozy firma vyráběla i užitkové nástavby či reklamní vozy.

V roce 1927 se Oldřich Uhlík osamostatnil, svůj podíl v Karose prodal společníkům a založil nový podnik v pražských Strašnicích. Vyráběl jak luxusní karoserie či

závodní speciály pro podnikatele, závodníky a celebrity, tak i běžné autobusy, dodávky, valníky nebo sanitky. Zakázky tak získával i od autodopravců, živnostníků a státních organizací.

Z podnikatele se postupně stal jeden z nejuznávanějších karosářů v Evropě a jeho továrna vyráběla karoserie i pro automobily značek Bugatti, Lancia a Mercedes.

K výjimečným kusům patřilo Bugatti 46 s posuvnými bočními dveřmi, Mercedes-Benz S čalouněný pětosí kůží, Praga Piccolo ve tvaru trubičky na bonbony Hašlerky nebo expediční Tatra 72, se kterou manželé Baumovi ve druhé polovině 30. let objeli celý svět.

Ocenění zlatou medailí na pařížském autosalonu v roce 1936 pak získala karoserie podle návrhu významného designéra firmy Aero Josefa Voříška na vozu Praga Lady, který patřil herečce Lídě Baarové.

Druhá světová válka rozvoj továrny utlumila a auta se tam hlavně opravovala. Němci firmu zapojili do válečné výroby pro třetí říši, a tak ve Strašnicích vznikaly hasičské speciály i dvoukoláky pod kulomet, pilotní sedačky a přistávací ližiny pro luftwaffe operující v afrických pouštích.

Praga Lady v sanitním provedení z roku 1948

Zdroj: ČTK Autor: Josef Vostárek

Továrnu mu sebrali, název přenesli do Vysokého Mýta

Když stát v roce 1945 znárodnil velké podniky, Uhlíkova karosárna ještě přežila. Vyrobila například 50 sanitek na podvozku Praga Lady či pojízdnou knihovnu Škoda 706R. Na pařížském autosalonu Uhlík podepsal lukrativní smlouvu na 200 hliníkových karoserií pro sportovní vozy britské značky Donald Healey Motor Company. Koncem roku 1947 vznikl prototyp, na výrobu už ale nedošlo.

Po komunistickém puči v roce 1948 byla Uhlíkova Karosa zestátněna. Název podniku režim převedl na jinou zestátněnou společnost – firmu slavného karosáře a konstruktéra Josefa Sodomky z Vysokého Mýta. Nebylo totiž přijatelné, aby podnik nesl jméno svého zakladatele a tím připomínal, komu byl sebrán. Výroba karoserií pro auta byla postupně zastavena a koncem 50. let podnik začal vyrábět autobusy.

Původní Uhlíkův podnik ještě vyráběl karoserie pro limuzíny a kabriolety Škoda Superb, pak už jen nástavby nákladních vozů. V roce 1954 vláda podnik začlenila do Automobilových závodů Klementa Gottwalda, dalších deset let vyráběla kabiny legendárních nákladních automobilů Praga V3S a S5T.

Ještě horší osud než továrnu čekal po komunistickém převratu samotného Oldřicha Uhlíka. V jeho šedesátí letech ho zatkl a internovali ve Svatém Janu pod Skalou u Berouna. Po dvou či třech měsících ho kvůli věku propustili, ale práci v oboru už dostat nesměl. Dobu dokresluje i událost, kdy ho v roce 1952 dopisem upozornili, že nezaplátil půlmilionovou daň z majetku, který mu přitom stát ukradl.

Následně ho nuceně vystěhovali z Prahy na nejsevernější periferii Čech, do Chřibské na Děčínsku. Navzdory alergii pracoval v balírně koření, přivydělával si výrobou topůrek či násad na kosy pro sousedy. Ještě počátkem 60. let po něm exekutoři vymáhali údajnou dlužnou daň za znárodněnou továrnu.

Oldřich Uhlík umírá s podlomeným zdravím v roce 1964. Necelé dva měsíce poté, co skončila výroba v jeho bývalé továrně. Rehabilitován byl až po osmi letech, vdova obdržela náhradu 550 korun.

Sodomka byl konkurent, osud ale měli podobný

Se samotným Vysokým Mýtem je více než Oldřich Uhlík spojen již zmíněný Josef Sodomka. V roce 1895 se ve městě usadil a v pronajatých prostorách založil „První východočeskou výrobu kočárů Josefa Sodomky“. I když se zpočátku zabýval opravami kočárů nebo potahových vozů, později je začal také vyrábět. Díky kvalitě i nízké ceně si

získal dobré jméno a až do první světové války se výroba rychle rozvíjela.

Během války ale podnik stagnoval. Většina dělníků odešla na frontu a sám Sodomka pracoval od léta roku 1916 jako voják-dělník v mladoboleslavské firmě Laurin & Klement, zatímco jeho manželka obstarávala řízení továrny. Po vzniku Československa už o jeho výrobky nebyl zájem a kolem roku 1925 hrozil továrně bankrot.

Záchranu přinesl v poslední chvíli syn Josef. Při praxi ve firmě Laurin & Klement propadl vášni pro automobily a po návratu do Vysokého Mýta začal rodinu přesvědčovat, aby se z výroby kočárů přeorientovali na karoserie pro osobní auta. Později se přidala i výroba nákladních a užitkových karoserií.

V roce 1929 vznikl první kabriolet konstruovaný Sodomkou, a to na podvozku Praga. Elegantní vozy s otevřenou střechou a aerodynamickým tvarem symbolizovaly období největších úspěchů karosárny. Zřejmě nejkrásnější vozy, kabriolety Aero 50 Dynamik, byly vyrobeny v letech 1939–1941.

Vozy se štítkem „Carrosserie Sodomka“ si oblíbil například herec Jan Werich, podnikatel Tomáš Baťa či manželka československého prezidenta Hana Benešová. K výrobě využíval Sodomka podvozky nejrůznějších značek, jako bylo Aero, Lancia, Ford, Chevrolet, Praga, Renault, Rolls-Royce, Škoda, Tatra, Walter a mnohé další.

Druhá světová válka však výrobu luxusních aut ve Vysokém Mýtě prakticky zastavila. Po válce plánoval Josef Sodomka mladší vybudovat moderní karosářskou továrnu po vzoru italské firmy Farini. Z aut se přeorientoval na autobusy a užitkové karoserie, převážně sériové výroby. Přesto ale vzniklo i několik unikátů, například luxusní kabriolet Tatra 600 Tatraplán, který byl později darován Stalinovi k narozeninám.

V březnu 1948 byla Sodomkova továrna znárodněna, sám bývalý majitel se stal technickým vedoucím. Podnik byl spojen s dalšími a přejmenován na Karosu. V roce 1950 byl Sodomka obviněn z pokusu o útěk do zahraničí a z hospodářských deliktů. Na více než rok ho zavřeli do vazby. I když byl zproštěn viny, pobyt ve vazbě měl špatný vliv na jeho zdraví a měl problém najít práci. Nakonec skončil v Mnichově Hradišti jako konstruktér a zkušební technik v podniku Liaz.

Dobovým paradoxem bylo to, že autor elegantních a obdivovaných karoserií nakonec mohl jezdit jen ve Velorexu – tříkolovém vozítku z trubek potažených koženkou, které bylo určeno pro invalidy a mezi lidmi mělo převážně posměšné přezdívky jako hadraplán nebo prchající stan. CT24

Aero 50 Dynamik z dílny firmy Carrosserie Sodomka

Fotbal 1 liga

Pořadí	Tým	Z	V	R	P	Skóre	Body
1	Plzeň	21	16	3	2	38:10	51
2	Slavia	22	12	6	4	38:14	42
3	Liberec	22	12	5	5	32:22	41
4	Olomouc	22	11	7	4	29:17	40
5	Jablonec	22	11	6	5	36:22	39
6	Sparta	22	9	9	4	30:19	36
7	Bohemians 1905	22	8	7	7	21:18	31
8	Teplice	22	7	7	8	25:26	28
9	Karviná	22	6	6	10	25:29	24
10	Ml.Boleslav	22	7	3	12	25:36	24
11	Zlín	22	6	6	10	22:36	24
12	Dukla	22	6	5	11	24:40	23
13	Jihlava	22	7	1	14	24:41	22
14	Slovácko	22	4	8	10	18:28	20
15	Brno	22	5	5	12	14:30	20
16	Baník	21	3	6	12	26:39	15

Larry Pickering: The Greatest Threat To Australia Are Its Current Immigrants

Larry Pickering

Many of us came from convict backgrounds, sent in to exile for stealing a coat or a loaf of bread or a silver spoon.

Some came for murder and robbery or prostitution. Tough people.

Many came from China to work on the Gold Fields.

Some came from Italy to work on the Snowy Mountains Hydro-Electricity scheme.

Some came from Hungary during the Revolution.

Some came from Vietnam during the Vietnam War.

But they came for a chance to work and start a new life.

And they worked hard !!

The Greeks, Serbs, and Irish, so many more that it would be impossible to name.

There were *no hand-outs, no privileges* offered.

These people were given a chance to start a new life, in Australia, to become Australians.

And Australians they became.

They learned English and embraced our country while offering the gift of their food and culture and music.

We accepted that gift and sat together at the same table and laughed and drank their wine, ate their food, danced to their music and married and loved their people. As they did us.

I have spoken with friends from Hungarian, Italian etc, backgrounds and, while they embrace and celebrate their roots, they consider themselves Australian.

The common denominator with this terrible situation that we find ourselves in is that *our current immigrant population do not want to embrace our culture but to destroy it.*

They do not want to learn our language, but to annihilate it.

They do not want to work but to get us to work for them.

When our feminists ignore the genital mutilation, oppression of women, rape of little children of both sexes, we have a problem.

When our Politicians condemn an elected member of the Dutch Parliament for coming to Australia to speak his views, we have a problem.

When Australians are callously murdered in cold blood by immigrants of any Nationality, Religion or Race and our Government offers sympathy to the family of the perpetrator of the crime before offering sympathy to the family of the victim, then we have a problem.

When Australians are living below the poverty line and have nowhere to live while immigrants of any Nationality, Religion or Race are prioritised, then we have a problem.

When 16,000 English-speaking skilled-professional workers are refused visas and 12,000 uneducated, non-English speaking refugees are accepted, then, guess what, we have a problem.

When Australians are called racists and bigots for speaking out about their concerns about the above, then again, we as a Nation, have a problem.

When people prefer to debate the best bachelor or best contestant on X Factor to debating our Nation's future, our children's future and our grandchildren's future, well, you got it, we have a problem.

When our news is censored and we have to delve in to the internet to find out what is happening in the world and in our own country, dare I say, we have a problem.

The one thing that sets Australia apart from almost any other Nation on Earth is the Aussie spirit. It can be seen as a *"she'll be right mate"* attitude that suggests apathy; or *"she'll be right mate"* because we will take care of it.

I went and saw "Bridge of Lies" yesterday and it is well worth the watch.

The Berlin Wall was put up to separate two different Political views. It was a physical wall.

Today, we have a wall being built in Australia.

It is not made of bricks and mortar. It is made of censorship, Political Correctness and insidious manipulation through media control, Acts of Parliament and Social media trolls.

There is no razor wire, no watch towers. Just the ability to call someone a racist.

I am reminded of the words in the old childhood saying: "Sticks and Stones may break my bones—but words will never hurt me."

Well today, apparently words can hurt you, but only if you live on the side of the wall that our Government and Politicians have elected as the "right" side of the wall.

No longer are people in Australia even able to scale a wall. Bullets are not needed.

To shoot us down, all that is needed is to call us racists or bigots.

I am hoping that the Aussie "she'll be right mate" translates to "don't worry, we will take care of it" and rise up and say that this is our country

Friends, this is not a Refugee crisis.

This is an *Australia Crisis.*

I fear that it will be too late if something does not happen while we still have enough Aussies left.

~ **Larry Pickering**

Note: I do not claim ownership of this written article by *Larry Pickering.*

Becherovka, Rum, Fernet, Griotka, Česká piva

Bernard, Budvar, BrouCzech, Plzen, Kozel

Monday - Thursday 8.30-17.00, Friday 8:30-15.00

Goulburn Wines & Spirits

9-13 Brisbane Street
Darlinghurst, NSW 2010
02 9264 8459

email sales@goulburnwines.com.au

Wholesale and retail 1.04.2018

The Draslovka Group pioneers next-gen soil fumigant in Australia

The Draslovka Group is set to transform the Australian agricultural sector by arming Aussie farmers with a newly approved, ozone friendly, broad spectrum soil fumigant to treat soil and control soil-borne diseases, nematodes and weeds.

As a leader in innovative crop science technologies, environmental stewardship, sustainability and safety, The Draslovka Group – with their Australian entity Draslovka Services Pty Ltd – has gained registration of Ethanedinitrile (EDN™ FUMIGAS). Australia is to be the first country in the world to approve the use of the fumigant as a pre-plant treatment for soil.

"The introduction of EDN™ FUMIGAS is a significant moment for the Australian agricultural, horticultural and ornamental grower sectors. It's a huge step forward for farmers who have traditionally faced crop and yield loss following the methyl bromide ban," says Kade McConville, Executive Director, Draslovka Services Pty Ltd.

Developed by the Commonwealth Scientific and Industrial Research Organisation (CSIRO) in Australia in 1996, the use of Ethanedinitrile as a fumigant was explored as a replacement for ozone-depleting methyl bromide.

"EDN™ FUMIGAS has spent over a decade undergoing rigorous testing and approvals. The Draslovka Group is dedicated to developing sustainable initiatives that will secure tomorrow's food chain. EDN™ FUMIGAS gives farmers greater control of their plant husbandry and harvest while also contributing greatly to the long-term sustainability of the environment," adds Mr McConville.

In Australia, EDN™ FUMIGAS is approved for use as a pre-plant treatment for strawberry runners as well as strawberry, tomato, ornamentals (gerbera) and cucurbit crops and can be applied at any time of the year when the soil conditions permit, prior to planting. Further studies are underway to add turf grass, ginger, capsicum, eggplant, carrots, ornamental and other crops to the label.

The Draslovka Group is the sole global manufacturer and supplier of EDN™ FUMIGAS. The Draslovka Group is a Czech Republic based privately owned company, dealing in speciality chemicals and proprietary manufacturing technologies. Their goal is to develop sustainable chemical products for use in industry and crop production.

TRUE STORY SPECIALLY FOR YOU UNBELIEVERS AND CYNICS!!

The other day a local mosque opened its doors and invited non-Muslims to visit in the spirit of their faith's willingness to be open and welcoming, so I too decided to go to the local mosque in Lakemba for the first time to see what it was all about:

Lakemba has a large Muslim population and the Lakemba Mosque is one of Australia's largest.

At the time I was limping a little. I sat down and the Imam came up to me, laid his hands on my hand and said:

"By the will of Allah and the prophet Mohammed - you will walk today."

I told him I wasn't paralysed, I only had a small bunion on my left foot.

He came back and laid his hands on me and looking skywards, earnestly repeated his mantra:

"By the will of Allah and the prophet Mohammed - you WILL walk today."

Once again, I told him there was nothing wrong with me.

After prayers I stepped outside, and bugger me, he was right,

MY CAR WAS GONE!!!

Vatican approves beatification process of bishop Hlouch

The Vatican has approved the process of beatifying the former bishop of České Budějovice, Josef Hlouch, which is the first step on the path to sainthood. According to the current bishop of České Budějovice, Vlastimil Kročil, the beatification process could take around 18 years.

Josef Hlouch, who was born in 1902, was persecuted by the authorities for criticizing the Communist regime. In 1950, he was placed under house arrest and later forced out of his diocese. It was not until 1968 that he could return to his post.

Paul Ryan to Czech lawmakers: "Russia does not share our interests or our values"

The Stars and Stripes flew alongside the Czech flag outside the Chamber of Deputies on Wednesday in honour of a visit by Paul Ryan, the speaker of the US House of Representatives. While the speaker is in the Czech Republic on vacation, he met with the prime minister, the Czech speaker and other officials. In his address to the lower house, a rare honour, he spoke about the United States' commitment to its allies and openly condemned attempts by Russia to sow discord between Prague and Washington.